

Giới thiệu Có Thể Chứng Minh, Tôi Thích Em

Có thể chứng minh, tôi thích em – đang tiến hành – Thất Bảo Tô

Giới thiệu truyện ngôn tình nhẹ nhàng này:

Thanh xuân của Chu Hạm Đạm được trải qua với hình bóng người đàn ông cao gầy, đôi mắt đen nhánh. Mỗi khi nhìn vào nó như hút cô vậy. Anh có nụ cười rất nhạt, nhưng khóe mắt vẫn nhếch lên thể hiện tâm tình khá tốt.

Anh tên Lâm Uyên, giáo viên dạy Toán lớp cô. Đúng vậy, anh là giáo viên, cô là học sinh.

Nhớ lại lúc trước, cô trên đường đi học không cẩn thận bị người khác va trúng khiến chiếc xe đạp cạ phải một chiếc xe trông có vẻ mắc tiền một đường rỗ dài. Vì bối rối và không thấy chủ nhân của xe, Chu Hạm Đạm mới ghi lại tên cùng địa chỉ trường mình.

Thật không ngờ, sau khi học tiết toán, cô mới biết rằng anh chính là người chủ nhân xe đó.

Thế nhưng trong lòng vẫn vô cùng áy náy, mà anh lại nói rằng không sao. Vì vậy, từ khoảnh khắc ấy, Chu Hạm Đạm đã để ý đến Lâm Uyên.

Cứ như vậy mà không biết từ lúc đã đem lòng thích anh. Tâm tư của thiếu nữ mới lớn vẫn rất mong manh như bức màn trong suốt, không thể tùy tiện phá vỡ nó được.

Nhưng nó lại vô cùng thuần khiết và mang hơi thở của thanh xuân. Ấm áp, nhẹ nhàng, chậm rãi.

Cô không dám bày tỏ hoặc biểu lộ ra chút tình cảm nhỏ bé này, nên luôn âm thầm quan sát từng cái chau mày của anh, nụ cười hay đôi mắt vẫn luôn thăm thẳm sâu hút ấy.

Thế cuối cùng Chu Hạm Đạm có thể bày tỏ tấm lòng mình hay không ? Còn anh sẽ chấp nhận hay từ chối tình cảm học sinh này ?

Bạn đang đọc truyện *Có Thể Chứng Minh, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Tiết Học Đầu Tiên

Một tháng chín, ngày đầu tiên khai giảng.

Chu Hạm Đạm đi đường không may, vì tránh mấy tên nam sinh chạy xe như bay mà mất thăng bằng, chệch hướng, làm xe đạp va vào một chiếc xe hơi màu trắng ở ngay trước cổng trường.

Két----- Vang lên một âm thanh, trầm mà sắc, chứng tỏ lực rất mạnh.

Chu Hạm Đạm thầm kêu không ổn, hoảng hốt dừng xe lại, cẩn thận đến xem xét.

Tiêu rồi.

Thật sự,

Cạo ra một đường rồi.

Dài hơn mười cm, cực kì bắt mắt.

Chu Hạm Đạm vô thức đưa tay lên sờ, dùng bàn tay chà lau, nhưng này cái này là vết xước, đương nhiên không chùi được.

Hai bên toàn là học sinh, đi qua đi lại không ngừng, tò mò nhìn sang.

Cảm giác như đang khỏa thân bị đèn chiếu vào, Chu Hạm Đạm vô cùng xấu hổ lúng túng, hai gò má dần dần đỏ ửng, nóng bừng.

Mặt sắp bị thiêu cháy rồi, Chu Hạm Đạm vô đầu bứt tai, lượn lờ quanh xe một vòng.

Cửa sổ đóng chặt, hẳn là đồ xe ở đây, bên trong cũng không có người.

Cô còn phải lên lớp sớm để học bài, không thể trì hoãn ở đây, nhưng trên người cô hiện không bất cứ thiết bị nào có thể truyền tin, điện thoại tối qua cũng đã nộp cho mẫu hậu đại nhân rồi, lại không dám trực tiếp để lại số điện thoại của ba mẹ, biết làm sao bây giờ?

Sau khi suy nghĩ, Chu Hạm Đạm lấy balo xuống, lôi ra một quyển vở rồi giật lấy một tờ giấy trắng, đề lên balo mà viết:

"Tôi là Chu Hạm Đạm, học sinh năm ba ban 6 của trường cao trung này. Lái xe đạp không cẩn thận va vào xe của bạn, nếu cần bồi thường thì tôi tìm tới. Tôi không cố ý đâu, thành thật xin lỗi."

Bề mặt balo không bằng phẳng, ghi chữ cũng xiêu xiêu vẹo vẹo, nhưng tốt xấu gì cũng có thể nhìn ra nội dung.

Đem tờ giấy dán thật chặt lên phía sau cần gạt nước xong, Chu Hạm Đạm mới nhẹ nhàng thở ra.

Lơ đãng dắt xe đạp đi đến mái hiên nhà để xe, cô tự hỏi tại sao mình phải thành thật như vậy. Biết thế sao vừa nãy không trực tiếp bỏ đi, ai biết là cô làm chứ. Nếu như cô thực sự bị bắt đền, có lẽ cũng phải bồi thường không ít, mẹ nhất định sẽ mắng cô, mới khai giảng mà đã dễ xảy ra chuyện này.

A ——

Trong lòng ai oán, Chu Hạm Đạm vác balo lên lầu.

Mới đi đến đầu cầu thang, vai trái đột nhiên bị đập lên, ngay sau đó có lên tiếng cười vui vẻ trong trẻo vang bên tai: "Tiểu Hà Hoa[1] ——"

[1] Tên của nữ chính là Hạm Đạm đồng nghĩa với từ Hà Hoa, đều có nghĩa là hoa sen.

Chu Hạm Đạm liếc mắt, là cô bạn luôn ngồi cùng bàn với cô, Tề Gia Giai.

"Hi." Cô có tâm sự nặng nề, miễn cưỡng nặn ra vẻ tươi cười.

"Cậu sao vậy?" Tề Gia Giai hòa nhãn kim tinh. [2]

[2] Hòa nhãn kim tinh: nghĩa đen là đôi mắt lửa sáng ánh kim, có thể hiểu là tình mắt.

Chu Hạm Dạm đi vào phòng học, vừa ngồi xuống là lập tức đỡ cái trán đang đau nhức: "Sáng nay tớ lằm tróc xe người ta... Aiz, đau đầu chết mất."

"Xe gì? Xe bốn bánh à?"

"Nói nhảm."

"Ồ đâu?"

"Ngay trước cổng trường."

"Xe gì vậy, đừng nói là Porsche, Maserati gì nha."

"Cậu đừng lằm tở sợ. " Chu Hạm Dạm giật mình một cái, khua tay: "Tớ không để ý."

Tề Gia Giai bĩu môi: "Lát nữa học xong đi xem thử."

Sau đó, cả hai nói chuyện về một vài chuyện thú vị trong kì nghỉ.

Một lát sau, chủ nhiệm vào lớp, đứng trên bục giảng bắt đầu nói một phen về tình hình trong năm vừa qua, hi vọng trong tương lai...

Mọi người ở dưới đã sớm bắt đầu tự học, trong lớp bỗng trở nên ồn ào ầm ĩ, xen lẫn "Những giá trị cốt lõi của chế độ xã hội chủ nghĩa bao gồm...", "I think we can relax...", "Ngã dục nhân chi mộng ngộ việt, nhất dạ phi độ kính hồ nguyệt[3]..."

[3] trích từ một bài thơ Đường

...

...

"Đoán chừng buổi chào cờ hôm nay lại phải nghe thầy hiệu trưởng phát biểu rất lâu đấy." Nhắm vài câu thơ, Chu Hạm Dạm nhỏ giọng nói.

Tề Gia Giai ngáp một cái: "Đừng lo lắng quá, xe của hiệu trưởng chúng ta còn tồi tàn như vậy, các thầy cô khác làm sao dám lái xe đắt tiền? Hơn nữa còn có bảo hiểm xe mà. Cậu cũng để lại tờ giấy ghi thành khẩn như vậy rồi, có lẽ người ta sẽ không bắt cậu đền đâu, nói không chừng thấy cậu mới là học sinh cấp ba liền lập tức bỏ qua đấy."

Chu Hạm Dạm rù mắt, mím môi nói: "Chỉ mong được như vậy..... Đa tình tự cô thương ly biệt! Canh na kham, lãnh lạc thanh thu tiết![4]"

[4] trích trong bài thơ Vũ Lâm Linh.

Ánh mắt chủ nhiệm lớp phóng qua, chẳng biết từ lúc nào đã đi tới lối đi xuống chỗ cô, Chu Hạm Dạm ngay lập tức trầm bổng du dương, lạnh lạnh đọc thơ.

Tiết sau là về chính trị nước Anh, Chu Hạm Dạm bắt buộc bản thân ngừng suy nghĩ về việc này, nghiêm túc nghe giảng.

Dù sao vẫn phải giải quyết, lo lắng và trốn tránh không phải là biện pháp.

Liếc nhìn Tề Gia Giai, cô nàng không biết đã ngáp bao nhiêu cái rồi, hiển nhiên vẫn còn triệu hồi đồng hồ sinh học của kì nghỉ hè.

Một nửa tiết học trôi qua, Tề Gia Giai cuối cùng cũng không chịu nổi, nhắm tịt mắt, đầu gục lên gục xuống, đã ra động tác ngủ gật.

Chu Hạm Dạm mím môi, cố nhịn cười.

Rốt cuộc, cũng đến lúc nghỉ giữa buổi.

Nghe hiệu trưởng đồng đặc diễn thuyết về buổi khai giảng xong, Chu Hạm Dạm chấp tay sau lưng chạy về phía dãy phòng học.

Vẫn còn một chút thời gian giải lao, Tề Gia Giai nháy nháy mắt, lối cô đi về hướng cổng trường: "Đi đi đi, đi xem thử cái xe kia có còn không, là loại xe gì?"

Chu Hạm Dạm một môi chớp mắt vài cái: "Được... Đi."

Một bên không tình nguyện từ từ đi đến chỗ đấy.

Vượt qua phòng thường trực và vườn hoa, Chu Hạm Dạm hai mắt sáng lên, trời ạ, vẫn còn ở đây.

Chỉ là vị trí có chút thay đổi, đồ vào gần bên trong hơn. Chu Hạm Dạm nướn cổ lên, tờ giấy sau cần gạt nước đã biến mất.

Cô khóc không ra nước mắt, nhất định là được cảm đi.

Xe còn chưa đi, không phải định tìm cô tính sổ đấy chứ?

"X4 à..." Tề Gia Giai đứng bên kia, nghiên cứu đằng sau đuôi xe, như có điều suy nghĩ: "Thật sự đắt lắm đấy."

Chu Hạm Dạm nghe vậy, liếc mắt nhìn ký hiệu xe, BMW.

BMW...

Cô ghen hòng, choáng váng, miệng sùi bọt mép, thực sự muốn xiu tại chỗ.

"Tớ đi chết đây.....!!!"

Giật chân chạy về hướng phòng học, Chu Hạm Dạm bị thương gào thét trong gió.

"Người ta còn chưa có tìm cậu cơ mà!"

"Không chừng lát nữa sẽ tìm đến!"

"Vậy tan học cậu trốn trong nhà vệ sinh nữ!"

Bên tai là tiếng gió ù ù, còn có nhiệt độ nóng bức cuối mùa hè.....

"Người ta tìm chủ nhiệm lớp thì chẳng phải là tớ càng chết sao!"

"... Đừng ha!"

"Tớ cũng không muốn trở về phòng học! Lỡ đâu người kia đang chặn ngay cửa chờ tớ thì tiêu đời!"

"..."

"Cũng phải đối mặt, Tiểu Hà Hoa! Đây là cuộc sống! Hãy nghĩ tới những mặt tích cực!"

"Fuck cuộc sống!"

Đi đến chân cầu thang lầu một, chuông vào học bỗng vang lên bốn phía, Chu Hạm Đạm nghiêng răng nghiêng lợi, vụng về chửi một tiếng.

Thở hồng hộc trở lại phòng học, vừa vào cửa đã thấy chủ nhiệm lớp đứng ở trên bục giảng, yên lặng không tiếng động.

Cả hai cô gái đều sùng sốt.

Tiết này không phải là tiết toán sao?

Chủ nhiệm lớp hást cảm lên: "Nhìn cái gì, quay về chỗ ngồi đi."

"A", "Dạ", hai người rất nhanh đáp lời, hơi cúi đầu xuống, đồng thời đưa tay sửa sang đầu tóc, trở lại chỗ ngồi.

Nam sinh ngồi bàn trước hơi xoay mặt xuống, mĩa mai nói: "Hai cậu vừa mới chạy marathon à?"

Tề Gia Giai chửi một câu: "Có cậu ấy."

Cậu ta bình thân cười cười, quay đầu lên.

Chủ nhiệm lớp hást giọng, nói: "Bởi vì trong nhà xảy ra chút chuyện nên học kỳ này thầy Tưởng sẽ không dạy các em. Nhà trường đặc biệt mời đến một giáo viên mới thay thế cho thầy ấy."

Sau đó, cô đưa mắt nhìn ra ngoài cửa, ra hiệu người đó bước vào.

Oaaa ——

Có nam sinh bàn trước quái gờ kêu lên. Sau đó lại có thêm nhiều nữ sinh kinh hi hét chói tai cùng với những tiếng xì xào bàn tán.

Chu Hạm Đạm vẫn còn đang sửa soạn ngăn kéo.

"Ồi mẹ ời..." Cánh tay đột nhiên bị Tề Gia Giai nắm chặt, cô ấy kinh ngạc hít một ngụm khí: "Đẹp trai quá..."

Chu Hạm Đạm nghe vậy gương cao mặt, nhất thời cũng kinh sợ tại chỗ.

Một người đàn ông trẻ tuổi, cao gầy, môi hồng răng trắng, xin hãy tha thứ cho cô vì đã nghĩ đến từ môi hồng răng trắng, bởi vì anh ta thật sự rất trắng, so với cô chủ nhiệm lớp còn trắng hơn.

Đôi mắt đen nhánh, cũng không đeo mắt kính. Không có lớp kính ngăn cách, nụ cười nơi đáy mắt dường như có thể chạy thẳng vào tim.

Anh cười rất nhạt, bình ổn mà rõ nét, cùng với một đám nhóc ở đây, cách biệt tuổi tác rõ ràng.

So với lão Tưởng cũng đã từng đứng ở đây, phong thái khác hẳn.

Ở phía sau bục giảng, người đàn ông đã bắt đầu tự giới thiệu, anh viết lên bảng hai chữ, Lâm Uyên, tên của anh.

Tất cả đều mãi ngấm dung mạo của thầy giáo mới, căn bản không biết anh ta đang nói gì.

"Tớ yêu trường cao trung! Tớ yêu trường cao trung!" Tề Gia Giai vẫn còn kích động, âm thanh lập đi lập lại không ngừng: "Tớ yêu chết trường cao trung!"

"Mê trai." Tên ngồi trước kẻ lưng đến sát bàn của cô, khẽ giễu cợt.

Tề Gia Giai thu hồi vẻ mặt gió xuân phơi phới, phẫn nộ đập vào chân ghế cậu ta.

Aiyo~ Ngồi trước làm như gãi ngứa mà khinh bỉ, khiêu khích, tiếp đó dưng thẳng hai vai.

Chu Hạm Đạm nhìn xem hai người bọn họ, mím môi cười trộm.

Sau khi đã quen thuộc, chủ nhiệm lớp rời đi, vị Lâm giáo viên này cuối cùng cũng thả lỏng nét mặt một chút, thoải mái đùa cợt: "Mọi người có thể gọi tôi là Lão Lâm, Lâm ca, đều được."

Khoảng cách trong nháy mắt được thu nhỏ lại một chút, nam sinh cười ha ha, có người lớn tiếng reu chọc: "Gọi thầy là Lâm Lâm được chứ!"

"Tôi không đồng tính." Anh thu tầm mắt nhìn vào sách, nụ cười phai nhạt đi, ngữ khí già bộ nghiêm túc.

Cười vang.

Một nữ sinh lớn mật kêu: "Nữ sinh gọi như thế được không?"

"Có thể cân nhắc một chút."

Mọi người vẫn là cười.

Chìm đắm trong vẻ ngoài đẹp đẽ và sự hài hước thú vị của thầy giáo mới, Chu Hạm Đạm hoàn toàn quên mất chuyện phiền não lúc sáng.

Anh giảng bài cũng rất hài hước, bài giảng thỉnh thoảng thêm vào một số câu chuyện về các nhà toán học, lời nói êm tai, dẫn dắt từng bước, rất lôi cuốn và hấp dẫn.

Chuông tan học vang lên, nếu không phải thầy giáo mới thu dọn sách thì mọi người vẫn còn hồn nhiên chưa phát hiện ra.

Ném viên phẫn đi, anh vô thức cong cong ngón tay thon dài, cầm lấy sách, đi về phía cửa.

Trong lớp bỗng chốc âm ỉ, đi nhanh đến cửa, anh đột nhiên quay đầu lại, nhìn quanh: "Đội đã, hỏi thăm một chút, ai là Chu Hạm Đạm?"

Nhất thời, trong lớp trở nên lặng ngắt như tờ, ánh mắt mọi người đồng loạt hướng về một phía.

Chu Hạm Đạm vẫn còn đang chép bài giải trên bảng, nghe vậy, tim bỗng roi lộp bộp, ngừng đầu lên.

Thầy giáo mới cũng men theo ánh mắt, liếc nhìn sang, vẻ mặt thản nhiên.

Không biết tại sao, Chu Hạm Đạm vội đặt bút xuống, vội vàng đứng dậy, vuốt thẳng vạt áo đồng phục, chân tay luống cuống.

"Em là Chu Hạm Đạm?" Lông mày anh hơi nâng lên.

"Vâng. " Không dám đối mặt, giọng cô nhỏ tới mức dường như không thể nghe thấy: "Là em..."

"Theo tôi ra đây một lát."

"...?"

...

...

Cả lớp giương mắt, nhìn Chu Hạm Đạm theo giáo viên mới ra khỏi cửa.

Đầu óc cô có chút đình trệ, không hiểu sao lại không dám thở mạnh, đó cũng chỉ là giáo viên thôi mà.

Người đàn ông đi nhanh vài bước, dừng ở cuối hành lang. Trong tầm mắt, cô thấy được đôi giày của anh ta xoay lại, hẳn là đang quay người.

Anh hạ tầm mắt, nhìn đỉnh đầu của cô, lấy trong túi quần một tờ giấy đã được gấp đôi lại, ngay ngắn thẳng thớm, sau đó đưa cho cô, nói: "Đó là xe của tôi."

Khuôn mặt cô vốn đang lúng túng, ngay thời điểm đó đột ngột biến thành màu đỏ.

"Cái đó...đúng...đúng..." Thầm nghĩ mở miệng xin lỗi, không ngờ lại bị nói lấp.

"Không sao, " Anh cắt ngang cô: "Trở về đi."

Bạn đang đọc truyện *Có Thể Chính Minh, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Chương 2: Tiết Học Thứ Hai

Edit: Sherry

Còn chưa đến cửa phòng học, Chu Hạm Đạm đã bị tóm bả vai, Tề Gia Giai khẽ sát bên tai, lớn giọng: "Là chuyện gì? Giáo viên tìm cậu có chuyện gì hả?"

Tinh thần của Chu Hạm Đạm vẫn còn hơi mơ màng: "Không có... Không có gì. " sau đó cô lại chậm rãi lắc đầu: "Cũng không phải là không có gì... aiz."

"Cậu đừng chỉ thờ dài! " Tề Gia Giai sắp lại gần, hạ thấp âm thanh: "Hay là lên nói cho tớ đi?"

"Haiz...", "Nhớ tới những chuyện lúc này, cảm giác lúng túng lại lần nữa kéo tới, Chu Hạm Đạm ảo não vô vô mái tóc, cô nhìn khắp xung quanh, cảnh giác che miệng: "Tớ nói cho cậu biết, cậu ngàn vạn lần đừng có nói cho người khác đây."

"Ừ?" Cậu nói đi, tớ rửa tai lắng nghe." Tề Gia Giai khẽ sát gần hơn.

"Chiếc xe lúc sáng chính là của thầy Lâm đấy."

"Oa không phải chứ.....!!!" Tề Gia Giai lập tức cao giọng lên vài phần.

Những bạn học đang nói chuyện phớt trên hành lang, đều nhìn hết sang bên này.

Chu Hạm Đạm vội vàng vung tay oán giận nói: "Cậu nói nhỏ một chút đi!"

"Được, được, " Tề Gia Giai gật gật đầu: "Vậy thầy ấy nói với cậu thế nào?"

Chu Hạm Đạm xòe bàn tay đang nắm chặt ra: "Đưa tờ giấy đó tớ, rồi bảo là không sao."

Tề Gia Giai liếc mắt nhìn cục giấy bị vo tròn trong tay cô: "Chỉ vậy thôi?"

"Ừ."

"Không phải Lâm Lâm thật sự rất tốt sao? Rõ ràng là không so đo với cậu."

"Tớ chỉ là cảm thấy..." Chu Hạm Đạm nhàu mày, cắn cắn môi: "Thực sự có lỗi."

Cô gờ lên hai ngón tròn lên diễn tả chiều dài: "Tớ đã rạch ra cái một đường rất dài. Thầy ấy vừa tới trường của chúng ta, lại xui xẻo như vậy."

Phốc, Tề Gia Giai bật cười: "Cậu nghĩ nhiều quá rồi đấy, Lâm Lâm đi xe 4X của chúng ta không phải rất tốt sao? Ông trời ơi, đẹp trai như vậy, có tiền như vậy, tính khí còn tốt như vậy. Lâm Lâm thật hoàn mỹ, chắc chắc chắc..."

Tề Gia Giai hoàn toàn hiểu sai trọng điểm, Chu Hạm Đạm vẻ mặt buồn bã, đem cục giấy tròn tròn bỏ lại vào cặp. Cô hoàn toàn không thể bỏ được áy náy trong lòng, chỉ có thể rầu rĩ không vui lê chân trở về phòng học.

***

Buổi chiều còn có hai tiết toán học, thầy giáo Lâm rất đúng giờ mà đến lớp.

Học sinh trong lớp đã sớm quen thuộc với anh, lúc đặt sách giáo khoa xuống, người ngồi ở bàn đặt gần bục giảng đã trở nên lão luyện, thân thiết mà gọi anh là Lão Lâm, mà anh cũng vui vẻ đáp ứng.

Chu Hạm Đạm vì áy náy, trong lòng thủy chung rầu rĩ, như đang ngồi trên đồng lửa, không dám nhìn anh nhiều, cảm thấy mắc nợ. Ngược lại với người ngồi cạnh, Tề Gia Giai từ đầu đến cuối nâng cằm lên, ánh mắt nửa tắc không rời người đứng phía sau bục giảng, vẻ mặt như si như mê.

Quét mắt qua Tề Gia Giai, Chu Hạm Đạm mở sách giáo khoa ra, cũng ngẩng mặt lên nhìn trộm.

Thầy Lâm này đúng là đẹp thật đấy, từ ngũ quan tuần tú đến khí chất lịch sự, giờ tay nhắc chân đều làm cho người ta thoải mái dễ chịu.

Trong suy nghĩ của Chu Hạm Đạm, con trai học tự nhiên đều là cái loại mê mẩn học tập, lười thôi lếch thếch, vừa ngạo mạn vừa điên cuồng, giống như thầy Trường đấy hận không thể leo lên ghế đứng giảng. Nhưng thầy Lâm không như vậy, giọng nói trầm thấp rõ ràng, ngữ điệu không nhanh không chậm, nhìn giống một người dạy Văn dạy Sử hơn là giáo viên dạy toán.

Nhưng mà người này, chắc chắn không hề khiêm tốn, trầm ổn như bề ngoài, anh ta nhất định rất tự tin, có thể thấy rõ điều này khi nhìn vào nét chữ rồng bay phượng múa trên bảng.

Một thứ mới mẻ xinh đẹp bày ra trước mắt, bất cứ ai cũng sẽ ngửa tay mà muốn tìm hiểu một chút. Cũng như những người khác trong lớp, Chu Hạm Đạm cũng không thể thoát khỏi sự hiếu kì đối với vị giáo viên mới này.

Đương lúc đang thất thần, người trên bục giảng đột nhiên dùng đốt ngón tay gõ mạnh lên bảng, từng từng hai tiếng, khiến cho âm điệu của lời nói tiếp theo cũng trở nên mạnh mẽ:

"Sao không nhìn lên bảng, trên mặt tôi có viết đáp án à?"

Nói xong chính anh cũng không nhận được nở nụ cười.

Cả lớp cũng khe khẽ cười rộ lên.

Chu Hạm Đạm lấy lại tinh thần, cảm giác bị bắt gàn, thẹn đỏ mặt không thôi. Cô chậm chạp gục đầu xuống, rồi cách cách hai tiếng ấn cây bút bị, cũng không biết nên ghi cái gì trong vở.

Tê Gia Giai nhăn mũi, nhỏ giọng nói: "Về ngoài giống nam mình tính như vậy, cũng nên cho chúng ta một chút thời gian thích ứng chứ."

Chu Hạm Đạm rù mắt, một lần nữa nhớ đến chuyện kia, liền nảy ra phản ứng, nhất thời một lượng áy náy như nước tràn vào tích tụ trong đầu, quanh quẩn không tan, khiến cho tâm trí cô có chút không tập trung, cả buổi học đều nghe không lọt tai.

***

Buổi tối về đến nhà, Chu Hạm Đạm lặng lẽ lấy ra một chiếc Nokia được giấu trong ngăn kéo ở thư phòng. Nạp vào điện thoại cái card 50 đồng mà cô chen chúc trong tiệm văn phòng phẩm trước trường mua được lúc tan học.

Thuận lợi khởi động máy, màn hình miễn cưỡng có màu sắc của loại điện thoại cũ, chỉ có thể chat QQ, gửi tin nhắn, gọi điện thoại. Là điện thoại cũ của ông nội Tê Gia Giai, sau khi bị vứt bỏ thì được cô áy lấy đi. Lúc nhập học cô áy đã đưa nó cho bạn cùng bàn Chu Hạm Đạm để giúp cô thoát khỏi cuộc sống cay đắng của người nguyên thủy. Từ đó đến giờ, nó vẫn ở lại chỗ cô.

Tuy rằng không được hữu dụng lắm, nhưng tóm lại vẫn còn đỡ hơn không có gì.

Chu Hạm Đạm cảnh giác mà đem nó giấu trong giữa quyển sách, đăng nhập QQ, trong danh sách bạn bè thân thiết tìm được tên Tê Gia Giai, gửi một tin nhắn: Tớ đã tìm được điện thoại rồi.

Tê Gia Giai gửi lại hai biểu tượng cười ngây ngô ngốc nghếch.

Chu Hạm Đạm cũng cười: Cậu đang làm gì thế?

Tê Gia Giai: Nằm trên giường đây.

Chu Hạm Đạm cẩn thận từng li từng tí, dùng một ngón tay gõ chữ: Trong lòng tớ vẫn cảm thấy áy náy.

Tê Gia Giai: Chuyện của thầy Lâm?

Chu Hạm Đạm: Ừ, tớ đang nghĩ hay là tặng cho thầy áy chút gì đó để bày tỏ sự cái áy náy?

Tê Gia Giai: Để tớ xem đã.

Chu Hạm Đạm: Tặng thuốc lá hay là tặng rượu?

Tê Gia Giai: Cậu muốn dứt lốt hay là ra mắt người nhà?

Chu Hạm Đạm... Tớ thấy ba tớ đi gặp lãnh đạo đều tặng những thứ này.

Tê Gia Giai: Cậu tặng thứ gì đó có lợi cho sức khỏe không được sao?

Chu Hạm Đạm nhanh trí nói: Thực phẩm chức năng?

Tê Gia Giai: Tớ ngất mắt, Lâm Lâm thoát nhìn cũng không tới 30 tuổi đâu.

Chu Hạm Đạm...

Tê Gia Giai: Cậu dự tính bao nhiêu?

Chu Hạm Đạm đảo đầu ra tiền, toàn bộ tài sản của cô cũng chỉ hơn ba trăm đồng mà thôi.

Tê Gia Giai: Thực phẩm dinh dưỡng không trông cậy được vào cậu rồi, hay tặng hoa quả ướp lạnh? Cậu cũng không cần phải tán gia bại sản.

Chu Hạm Đạm nhớ tới trái cây siêu thị trái cây đèn đuốc sáng trưng ở trên đường về nhà: Được nha.

Tê Gia Giai: Nhưng cậu cũng không thể trực tiếp xách tới văn phòng tặng được. Cảnh tượng đó vừa nghĩ đến đã thấy rất xấu hổ.

Chu Hạm Đạm: Để tớ suy nghĩ.

Chu Hạm Đạm lúi tu trong balo ra một cái thời khoá biểu của học kì này, nhìn thấy sắp xếp giờ tự học buổi tối, hai tiết đêm mai vừa vặn là toán học. Suy nghĩ một chút, cô quyết định giữa trưa mai mua xong hoa quả, đặt trước cửa của tiệm văn phòng phẩm, đợi đến hết giờ tự học buổi tối chặn thầy Lâm lại, sau đó đem hoa quả đưa cho thầy ấy, nói một tiếng xin lỗi.

Sau khi nói rõ kế hoạch này, Tê Gia Giai tỏ vẻ đồng ý, hơn nữa sẽ giúp đỡ cùng nhau thực hiện nó để đạt kết quả tốt đẹp.

Trước khi đi ngủ, Chu Hạm Đạm lấy từ trong ngăn kéo một cái hộp nhỏ nhỏ xinh xinh, mở ra, đem ra một xấp tiền tiêu được xếp ngay ngắn, đếm lại một hồi, rồi sau đó gấp chặt lại.

Đang định bỏ vào cặp sách, bỗng nghe thấy tiếng mẹ ở ngoài cửa hỏi cô có đói bụng không, có muốn ăn ít cháo lút dạ không. Chu Hạm Đạm gạt mình, cao giọng đáp "Không cần, con muốn đi ngủ rồi!", sau đó động tác càng thêm nhẹ nhàng hơn mà kéo khóa lên.

Một đêm không mộng寐.

Ngày hôm sau, tiếng chuông tan học buổi trưa vừa vang lên, Chu Hạm Đạm liền cỡi xe một đường chạy như bay đến siêu thị hoa quả kia.

Cô đối với loại chuyên mua quả, tặng quả này của thế giới người lớn không am hiểu lắm, nhìn đủ các loại hoa quả màu sắc rực rỡ trên giá hàng như thêu hoa vào mắt, có loại táo đỏ mọng dễ thấy, cũng có loại nho xanh non tươi mát. Chu Hạm Đạm đứng ở giữa cảm thấy như mất phương hướng, cô cảm cái gió mùa sớm, nhất thời cũng không biết bắt đầu từ đâu.

Bà chủ cửa hàng trẻ tuổi thấy cô mặc đồng phục, vẻ mặt non nớt lúng lự, bèn chủ động đi tới giới thiệu, hỏi cô muốn mua tặng người nào.

Không thể tùy tiện nói là giáo viên, Chu Hạm Đạm gãi gãi đầu: "Một vị... trưởng bối."

"A," bà chủ lộ ra vẻ mặt đã hiểu: "Nếu vậy thì tặng giò hoa quả đi."

Bà ấy chỉ chỉ về một hướng: "Tựa như vậy đấy, đóng gói rất tốt, tặng người khác cũng rất lịch sự, xem được thì lấy."

Chu Hạm Đạm đi qua xem thử, ở giá đồ trên cao bày biện đủ loại giỏ hoa quả, được thắt dây lụa, trông rất có thành ý.

Bà chủ tiếp tục giới thiệu: "Có đủ loại giá khá nhau, có 368, cũng có 188, cái đắt thì lớn, cái rẻ thì nhỏ hơn một tí, nhưng đều là hoa quả nhập khẩu. Em có thể tự chọn, không thì chị cũng có thể giúp em chọn, hoa quả ở đây cái nào cũng rất tươi ngon, vì vậy em cứ việc yên tâm."

Chu Hạm Đạm chỉ một cái nhìn thuận mắt nhất trong số đó: "Cái đó bao nhiêu tiền?"

"Cái đó 268."

May là không vượt quá ba trăm, Chu Hạm Đạm thở phào một cái: "Vậy lấy cái đó."

"Được." Bà chủ cười: "Hoa quả em chọn hay là chị chọn, đều là loại hoa quả nhập khẩu, rất ngon nha. Loại quả nào cũng rất sạch sẽ, bỏ đường..."

"Em biết rồi ạ." Chu Hạm Đạm nhúc nhủ.

"Tốt." Bà chủ gọi đến một cô gái trẻ đeo tạp dề: "Em theo cô đi ấy vào trong quầy thanh toán được chứ."

Chu Hạm Đạm gật gù đầu, đi vào trong.

Trở tiền xong, Chu Hạm Đạm đặt giỏ hoa quả vào giỏ xe, lại đạp xe chạy về trường, gửi tạm nó vào tiệm văn phòng phẩm, ông chủ cũng là chỗ quen biết, còn thề son sắt nói sẽ giữ kĩ giúp cô.

Trở lại phòng học, Tề Gia Giai đã ăn cơm trưa xong, ngồi ở đằng sau đóng sách xem tạp chí.

Chu Hạm Đạm vô lực ngồi xuống, chống nạnh thờ dõc, Tề Gia Giai nhìn qua: "Làm xong rồi?"

Chu Hạm Đạm dùng tay ra hiệu "'OK" với cô ấy. Cô phoi nằng đến mức đỏ bừng cả khuôn mặt.

Tề Gia Giai: "Tốt lắm, vậy chỉ cần chờ đến tự học buổi tối là xong rồi."

"Ừ..." Chu Hạm Đạm cầm vở quạt gió: "Mong buổi tối đừng có xảy ra sự cố."

Buổi tối, sau mười phút giải lao, tiết học bắt đầu, Lâm Uyên đi vào lớp giảng bài.

Suốt hai tiết học, Tề Gia Giai vừa nghe giảng, vừa thỉnh thoảng cười khẽ một tiếng. Chu Hạm Đạm đẩy đẩy tay cô ấy, cầm bút viết lên vở mấy chữ: Cười cái gì?

Tề Gia Giai bĩu môi nhìn về phía bực giảng, nhỏ giọng: "Vừa nghĩ tới thầy ấy là mục tiêu đêm nay của chúng ta, là cảm thấy rất mắc cười."

Chu Hạm Đạm cũng nhìn lên, thấy Lâm đang nước chảy mây trôi* mà viết công thức, làn da dưới ánh đèn huỳnh quang, trắng đến mức có thể nhìn xuyên thấu.

*lưu loát sinh động.

Cô tiếp tục cúi đầu viết chữ, dùng ngòi bút gõ gõ trang giấy làm ra vẻ trịnh trọng: Đêm nay là mấu chốt của kế hoạch, nghiêm túc chút.

Tề Gia Giai nhìn về phía cô, khẩu hình miệng làm ra chữ "Ồ".

Chín giờ năm mươi, chuông tan học vang lên.

Chu Hạm Đạm ánh mắt sáng ngời, giữ vững tinh thần, nhanh như chớp cầm cặp sách lên, vội vàng chạy ra ngoài.

Cô và Tề Gia Giai đã phân công rõ ràng, Tề Gia Giai chịu trách nhiệm theo dõi hướng đi của thầy Lâm, để kịp thời báo cáo tình huống cho cô.

Về phần chính cô, trước tiên chạy đi lấy giỏ quà, sau đó đi tìm xe của thầy Lâm chặn lại, đem cái này đưa cho anh cùng với lời xin lỗi.

Cô lao nhanh ra phía ngoài, cặp sách sau lưng loảng xoảng lắc lư. Chu Hạm Đạm xuyên qua đám người, khởi động điện thoại trong túi quần, cũng không quay đầu lại vọt tới tiệm văn phòng phẩm.

"Ông chủ cháu tôi lấy đồ đây!" cô hét lớn, đi vào cửa.

"Đã sớm chờ cháu rồi." Người đàn ông trung niên cười ha hả đưa cái giỏ qua.

"Cảm ơn ông nha!" Chu Hạm Đạm bay ra khỏi cửa tiệm, không để ý ánh mắt kinh ngạc của người bên ngoài, chạy về nơi đỗ xe trước cổng trường học.

Tan học chính là giờ cao điểm, khắp nơi toàn là người.

Chu Hạm Đạm bất giác cảm thấy nóng mặt rồi, cô gẩy tóc mái trên trán, thả chậm bước chân, ôm cái giỏ hoa quả sát vào người, cúi xuống một chút, một mặt lấy điện thoại di động thông báo cho Tề Gia Giai: Tôi đang tìm cái xe đấy, bên cậu thì sao?

Tề Gia Giai: Anh ta còn đang ngồi trong phòng làm việc.

Chu Hạm Đạm: OK, khi nào anh ta tới thì nói cho tớ biết.

Chu Hạm Đạm bắt đầu cong người thấp xuống, mục tiêu tìm kiếm chiếc xe, BMW X4, màu sắc chói mắt như vậy, không khó tìm lắm.

Đi tìm khắp bãi đỗ xe mấy lần, Chu Hạm Đạm buồn bực, tại sao không có?

Cô chau mày, cũng đâu thấy đi xe vào trong trường mà mấy giáo viên khác đều đỗ xe ở chỗ này, chẳng lẽ không đi xe.

Xong đời, tình huống có biến.

Chu Hạm Đạm vô cùng lo lắng thông báo cho Tề Gia Giai: Tớ không tìm thấy xe của anh ta!

Tề Gia Giai: Đã tìm ở cổng trường chưa?"

Chu Hạm Đạm: Bây giờ tớ đang ở chỗ này, không có!

Tề Gia Giai...

Chu Hạm Đạm: Bên cậu sao rồi?

Tề Gia Giai: Vẫn còn chưa đi.

Cô gái ở góc hành lang kiễng chân lên, bắt gặp người trong văn phòng đang đứng dậy, cô hết sức hoảng hốt, sợ bị phát hiện, quay lại đi xuống dưới lầu, cúi đầu gửi tin nhắn: Anh ta sắp đi ra rồi, tớ rút lui trước đây!

Chu Hạm Đạm sốt ruột đến mức giậm chân: Tớ còn chưa tìm được cái xe đó, gấp muốn chết rồi.

Tê Gia Giai: Cậu đừng vội, tớ đi xuống gặp cậu, ở cổng chờ tớ.

Chu Hạm Đạm đáp lại: Được.

Xa xa nhìn thấy cô bạn chạy đến trong bóng tối, Chu Hạm Đạm nắm chặt cái giỏ quà trong tay, nói với cô ấy biện pháp tạm thời của mình: "Chúng ta chờ ở cửa đi, cậu qua cửa bên kia, tớ ở cửa này, cho dù không lái xe, anh ta cũng phải đi về nhà mà."

"Được, ôm cây đợi thỏ." Tê Gia Giai bỏ lại đi động vào trong túi quần, nắm chặt đai cặp, chạy về phía cửa bên kia.

Vào giờ này, học sinh đã đi về hết, chỉ có lại thừa thớt vài ba người đang cùng bạn đi ra.

Chu Hạm Đạm đứng ở cạnh cửa, mang theo một cái giỏ hoa quả rực rỡ bắt mắt, lúng túng xấu hổ cố gắng ngẩng đầu ưỡn ngực, nhìn về phía cửa kia một cái, lại rù mắt đi vài bước chân.

Mãi lo nghĩ không biết đã đợi bao lâu, lớp mồ hôi mỏng trên người cũng đã bị gió thổi khô toàn bộ. Vừa mãnh liệt nâng mắt, Chu Hạm Đạm liền nhìn thấy người cô đang trông ngóng chờ đợi.

Thầy Lâm

Anh rõ ràng đang cời một chiếc xe thể thao, nếu không phải không mặc đồng phục, sẽ chói mắt đến mức khiến người ta cho rằng anh cũng là học sinh trường này.

Quả nhiên không có lái xe nha... Chu Hạm Đạm hoàn hồn, tim đập bịch bịch, kịch liệt nhảy đến cuồng hòng, mắt bỗng thấy anh đang nhàn nhã thoải mái chạy ra cổng.

Chu Hạm Đạm há to miệng, muốn gọi anh, nhưng cổ họng lại không phát ra âm thanh nào. Cô véo mạnh vào lòng bàn tay hai cái, gọi: "Thầy Lâm!"

Người đàn ông đập một chân xuống mặt đất, chân còn lại ổn định thân xe, nghe tiếng cô liền nhìn về hướng đó.

Anh híp hai mắt lại, sau đó mới nhìn rõ cô gái đang chậm chạp đi đến đây.

Dừng ở trước mặt anh, Chu Hạm Đạm có chút xấu hổ, đưa cái giỏ quả ra phía trước, vừa muốn mở miệng, anh liền hỏi: "Muốn như vậy sao còn không về nhà?"

Chu Hạm Đạm hít sâu, cẩn thận từng li từng tí đem giỏ hoa quả ra trước người, nâng cao một chút, đem nó hoàn toàn hiện rõ ở trước mặt đối phương: "Thầy Lâm, em đang đợi thầy ra ngoài để tặng cái này cho thầy."

Lâm Uyên không nhúc nhích làm, nháy nháy mắt: "Làm gì, thăm bệnh à?"

"..."

Không khí trở nên dễ chịu một chút, Chu Hạm Đạm vòng vo: "Thầy bị bệnh à?"

Lâm Uyên im lặng hai giây: "... Chưa, nhưng tại sao phải đưa cho tôi cái này?"

"... À, bồi thường đấy, thầy... cái xe kia." Chu Hạm Đạm khẩn trương đến nỗi ấp a ấp úng.

"Không phải nói không sao rồi à."

"Em vẫn cảm thấy..." Cô ngốc nghếch thành thật nói: "Rất áy náy."

"Ba mẹ em bảo em tặng hay sao?"

"Không phải. " Chu Hạm Đạm lắc đầu: "Em mua, thầy nhận đi."

"Dem về đi, tự mình ăn."

Chu Hạm Đạm lắc đầu với tốc độ nhanh hơn: "Không không... Không được!"

"Tôi sẽ không nhận đâu, " Giọng điệu của anh uy nghiêm thêm ba phần: "Trước giờ có chuyện giáo viên nhận quà của học sinh sao?"

"Trường hợp này đặc biệt mà..." Cảm giác như thầy Lâm quyết tâm không muốn cô nhận lỗi, Chu Hạm Đạm cầm cái giỏ quà không biết làm sao, tầm mắt đảo qua bốn phía, lại không dám nhìn anh. Ánh mắt cô bỗng cố định tại một chỗ.

Gần như cùng lúc đó, cô không chút suy nghĩ đem giỏ quà treo lên tay lái của Lâm Uyên, cúi người thật thấp, khí thế mười phần hô to một câu "Thật xin lỗi!" Xong liền xoay người, chạy trốn chết.

Khuôn mặt nóng như thiêu đốt của Chu Hạm Đạm hứng lấy gió, không hề dám quay đầu lại.

Đầu xe chếch xuống, Lâm Uyên chỉ lo ổn định xe, tới khi quay đầu lại, chỉ thấy cô nhóc kia đã chạy được một đoạn đường dài rồi. Cách đó không xa còn có một cô nhóc khác chạy nhanh tới chỗ cô, vừa định quay đầu nhìn lại, đã bị cô kéo trở về, trong bóng đêm dần dần biến mất giữa dòng xe cộ.

Bàn tay còn đặt trên tay lái, thu mắt nhìn chăm chăm cái giỏ có thể tích khá lớn kia, Lâm Uyên có chút tức giận đến mức muốn cười cũng không được.

Ban đầu còn định thừa dịp hai ngày phải son lại xe này, cời xe đạp thể thao đi làm giả dạng nai to tiêu sái một phen đấy, vậy mà hiện tại lại biến thành cái người mua thức ăn cho nhà đại gia rồi.

Bạn đang đọc truyện *Có Thể Chứng Minh, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Chương 3: Tiết Học Thứ Ba

Edit: Sherry

Đại công cáo thành[1], chuyến đi này không tệ, cảm giác mắc nợ của Chu Hạm Đạm cũng phai dần theo thời gian. Đêm đó, cô học bài xong liền nằm dài trên giường, đeo tai nghe vào, mở một chương trình radio địa phương.

[1] Đại công cáo thành: việc lớn đã thành.

Chương trình này tên là "Âm thanh buổi tối", người dẫn chương trình và ca sĩ tương tác với nhau, kéo dài hai tiếng, mỗi đêm từ 9:30 đến 11:30. Nữ ca sĩ giọng êm như nước, dù tâm trạng có nóng nảy hay tức giận, đều được cô ấy vỗ về hóa giải thành dịu dàng, ôn hòa. Chu Hạm Đạm kiên trì nghe đài đã hơn hai năm.

Nghe được một lúc, thì thấy điện thoại trong chăn rung lên.

Chu Hạm Đạm mở hồ cầm lên, mở ra, là tin nhắn QQ, Tề Gia Giai gửi tới.

Tề Gia Giai: Thầy Lâm vừa mới vào nhóm lớp, tất cả mọi người đều điên rồi.

Chu Hạm Đạm?

Một đám người đều đang xin thêm bạn, Tề Gia Giai vội vàng hỏi thăm: Cậu thêm QQ của Lâm Lâm chưa?

Chu Hạm Đạm: Chưa, tớ đang nghe đài.

Tề Gia Giai: Nhanh thêm đi! Nhờ đâu Lâm Lâm cho cậu một vị trí bạn tốt đấy!

Chu Hạm Đạm nhìn vào nhóm lớp, rất náo nhiệt, tất cả mọi người đều @Lão Lâm, phía sau hô hào đòi thông qua.

Lão Lâm? Là chính anh tự đặt biệt hiệu của mình trong nhóm sao?

Thầy Lâm cuối cùng cũng đã đáp lại: Ngủ đi, các học sinh, sáng mai tỉnh dậy liền thấy đều được thông qua.

Có nữ sinh không chấp nhận: Không thông qua em sẽ ngủ không được.

Thầy Lâm đáp: Em tên gì, tôi làm trước cho.

Nữ sinh lập tức vui vẻ ra mặt mà báo tên.

Chu Hạm Đạm quay lại nói chuyện phiếm với Tề Gia Giai, phát hiện người này đã gửi cho cô một tin tức mới.

Vừa vện là ảnh chụp màn hình của đoạn nói chuyện trong nhóm lớp kia.

Còn nôn nóng nói: Cậu xem cái này đi.

Chu Hạm Đạm: Cái gì?

Tề Gia Giai: Gửi nhầm, bitch.

Chu Hạm Đạm...

Tề Gia Giai: Dừng loại phương thức này hấp dẫn sự chú ý Lâm Lâm được không?

Chu Hạm Đạm trêu chọc cô ấy: Cậu nghĩ xem có được không?

Tề Gia Giai: Là tớ ngại thơ ngu ngốc.

Chu Hạm Đạm: Ha ha ha ha.

Tề Gia Giai: Cậu cười như vậy là muốn ăn đòn à.

Chu Hạm Đạm: Được rồi, thầy Lâm đã thông qua cậu rồi sao?

Tề Gia Giai: Vẫn chưa. [mặt khóc]

Chu Hạm Đạm đáp: Giáo viên có gì tốt mà thêm, có thể nói chuyện phiếm sao? Cũng đâu thấy các cậu thêm chủ nhiệm lớp.

Tề Gia Giai: Chủ nhiệm lớp và Lâm Lâm có thể giống nhau sao? Cậu không tò mò giáo viên đẹp trai như vậy có bí mật gì sao? Kết hôn chưa, có bạn gái chưa, bạn gái như thế nào, vừa nãy tớ đã vào thư trang của anh ta, chỉ có bạn bè mới xem được thôi.

Có lý nha, vừa nghe nói như vậy, tâm trạng hóng chuyện của Chu Hạm Đạm đều bị lay động: Tớ có chút muốn thêm rồi.

Tề Gia Giai: Thêm thêm thêm thêm!

Nói xong liền đi vào nhóm chat, nhìn thấy rất nhiều nữ sinh xinh đẹp không ngừng làm nũng: Lâm Lâm thêm em đi, QAQ, tên của em đang đồng loạt kêu gào đòi thêm, thầy còn không thêm thì không chịu nổi mất.

Chu Hạm Đạm thấy vậy bật cười, tức thời bị bầu không khí này ảnh hưởng, cô cũng thuận tay bấm vào tài khoản của thầy Lâm, yêu cầu thêm bạn bè.

Sau một hồi, đúng là vẫn không được thông qua.

Tề Gia Giai hiển nhiên cũng như vậy, bắt đầu quay lại nói chuyện phiếm với cô.

Tề Gia Giai: Ảnh tự sướng cũng không có.

Tề Gia Giai: Bà mẹ nó, cái gì cũng không có.

Tề Gia Giai: Lão Lâm vừa nổi lên một chút đã đuổi chúng ta, thật không có thành ý.

Tề Gia Giai: Đã thử tới bảy mươi cách rồi, vẫn không được.

Chu Hạm Đạm đáp: Có lẽ người ta thực sự không muốn..

Tề Gia Giai thất vọng: Thật nhảm chán...

Chu Hạm Đạm: Người ta là giáo viên chứ đâu phải mình tính, làm sao bắt thầy ấy công khai cuộc sống riêng tư được.

Tề Gia Giai: Bỏ đi, tớ mới phát hiện ra trên thông tin cá nhân thầy ấy đã 32 rồi.

Chu Hạm Đạm: Giáo viên cao trung đều là cái tuổi này.

Tề Gia Giai: Thầy ấy thoạt nhìn nhiều lắm là 26!

Chu Hạm Đạm: Da trắng nên trông trẻ tuổi.

Tề Gia Giai: Bảo dưỡng thật tốt, cậu nói xem thầy ấy có phải là gay hay không?

Chu Hạm Đạm không thể hiểu được đầu óc của cô ấy: Ngày đầu tiên khai giảng thầy ấy đã nói mình không phải người đồng tính.

Tề Gia Giai: Con người đều như vậy, càng chột dạ thì càng nóng lòng phủ nhận.

Chu Hạm Đạm...

Tề Gia Giai nói mãi không ngừng: Là gay cũng được, so với người khác thầy ấy cũng rất tốt.

Chu Hạm Đạm: Cái quan điểm này của cậu... Rất vĩ đại.

Tề Gia Giai: Cậu nói xem trông thầy ấy có giống công không, bề ngoài trắng nõn nhìn thật đấy, nhưng về khí chất cao ngạo thì rất công nha.

Chu Hạm Đạm...

Không muốn đề ý tới cái cô bạn cùng bàn đầu đầy tiểu thuyết đam mỹ thối nát này nữa.

Chu Hạm Đạm nhét di động trở lại dưới gối, tiếp tục không tìm không phổi mà chuyên tâm mà nghe nhạc, mí mắt cô dần trĩu xuống, rơi vào mộng đẹp.

***

Hôm sau, gió mây cuốn cuộn, luồng nhiệt từ mặt trời đỏ rực dần dần tăng cao, mang theo âm thanh đọc bài lanh lảnh từ trong trường học, bốc lên không khí.

Tề Gia Giai thiếu tập trung, ngáp liền mấy cái, đọc được một câu là một mồi ngáp to một cái, mắt cũng chứa đầy tơ máu.

"Tối hôm qua cậu ngủ lúc nào đó?" Chu Hạm Đạm che miệng nhỏ giọng hỏi.

"Hai giờ."

Chu Hạm Đạm kinh hãi: "Muộn như vậy sao?"

"Tớ tìm đọc tiểu thuyết đam mỹ về tình yêu thầy trò" Nói xong lại che miệng cười: "Quá hay, muốn ngừng mà không được."

"..." Chu Hạm Đạm: "Tớ phục cậu thật."

"Aida, cậu không hiểu đâu," cô vuron cổ, nhìn chung quanh lớp: "Cậu nói xem trong lớp chúng ta có nam sinh nào xứng đôi với Lâm Lâm?"

Chu Hạm Đạm dùng chân đạp vào chân ghế của cô ấy: "Cậu cứ mơ tưởng đi."

"Tớ bỏ não một chút không được à?"

"Cậu cũng bắt đầu biến thành sắc lang rồi."

"Tớ đã nghĩ ra một cái."

"Cậu không thể suy nghĩ theo hướng bình thường chút được sao?"

"Hướng bình thường chính là tớ cùng Lâm Lâm nha, cậu thấy sao?"

"Oe." Chu Hạm Đạm xoa bóp cổ họng.

"Cậu làm sao thế, ốm nghén à."

"Có cậu đấy."

Chu Hạm Đạm muốn nhéo eo cô ấy, Tề Gia Giai kịp thời phát hiện, ôm lấy trên thân trên trốn thoát, hai người nhìn không được cười hi hi, mờ ám đến mức hấp dẫn giáo viên lịch sử phía sau bục giảng.

Thầy ấy liếc mắt lại, giống như lưỡi dao, thẳng tắp đâm tới đây.

Chu Hạm Đạm lúc này ngừng cười, đem sách nâng cao vài phần, làm như thật mà đọc diễn cảm.

Tiết sau là toán học, thầy giáo Lâm bước chân vào lớp.

Hôm nay anh mặc áo T-shirt màu đen, quần dài màu đen, làm nổi bật làn da trắng như tuyết. Được một nửa tiết học, anh ngẫu hứng ra một đề bài, gọi người lên giải đáp.

Một giây sau, như bão đổ qua, những ánh mắt hưng hực lửa, ngay lập tức biến mất. Mọi người không hèn mà cùng cúi đầu nhìn sách, không dám cùng anh có bất kỳ sự trao đổi ánh mắt nào.

Thầy Lâm chống tay xuống bàn giáo viên, như trong dự liệu, nhếch môi nở nụ cười: "Sao không tỏ ra nhiệt tình há há như tôi qua đòi tôi thông qua nữa đi?

Dưới bục giảng, thừa thốt có tiếng cười.

"Nếu không thế này, " Anh lấy điện thoại di động từ túi quần ra, ném tới mặt bàn: "Tôi lục lại xem tối hôm qua ai là người đầu tiên xin thêm bạn, người đó lên đây."

Một đám kêu rên: "No ---"

Ai cũng không rõ bản thân có phải là người thứ nhất hay không.

"Dù sao nhất định không phải tớ..." Tề Gia Giai nhỏ giọng lải nhải.

"Cũng không phải là tớ." Chu Hạm Đạm phụ họa.

Đưa mắt nhìn những đóa hoa của tổ quốc lần lượt cuối đầu, Lâm Uyên tiếp tục cười, không làm khó nữa: "Được rồi."

"Không trông cậy được vào các em, " anh thở dài ra và thất vọng: "Tôi tự mình làm."

Nói xong, trong tiếng cười xấu hổ của mọi người, nhanh chóng xoay người, cầm phần giải đề.

"Lâm Lâm thật đáng yêu nha, " Tề Gia Giai nâng cằm lên, chu môi, mắt lấp lánh ánh sao: "Cũng thật kiêu ngạo nha."

Chu Hạm Đạm cũng nhìn về phía bục giảng, cảm thấy anh quả thật không giống người hơn ba mươi tuổi.

Tiết thứ hai, thầy Lâm không giảng bài, chỉ giao cho mọi người làm bài trong sách bài tập.

Từ trang 13 đến trang 15, tất cả đề bài, hoàn thành trong một tiết học.

Mà đều là các đề tổng hợp.

Trình bày trình tự chứng minh xong một đề, là đủ để lấp kín nửa trang giấy.

Đây là ác ý trả thù sao?

Mọi người không khỏi nghĩ như vậy.

Bỏ trí xong địa ngục dưới hình thức làm bài luyện tập, họ Lâm kia giờ phút này đang ngồi ở trên bục giảng, thoải mái lật xem một quyển sách giải trí.

Cả lớp đều roi đầu vào hổ, múa bút thành văn, không để ý thời gian trôi qua.

Chu Hạm Đạm không tìm không phổi chuyên tâm mà tính toán trên tờ giấy nháp, ngón tay bị dính mực màu đen cũng không biết.

Chẳng biết bao lâu sau, người bên cạnh đột nhiên đẩy tới một tờ giấy:

[Lâm một bài toán là tớ đã nhức đầu]

Chu Hạm Đạm nhú mày xem hết, mím môi nở nụ cười, trả lời: [Không phải cậu nói gặp được Lâm Lâm là muốn vùng dậy môn toán sao?]

Lại đưa trở về.

Tề Gia Giai: [Lâm sao có thể, tớ thu nhận mặt của thầy ấy, chứ không phải thu nhận mấy thứ dè dặt này!]

[Ghi bừa đi, tớ cũng chưa làm xong]

[Tớ xác định Lâm Lâm là công rồi, phúc hắc công]

[... =. =] cô chỉ có thể đáp lại cái vế mặt như vậy.

[Hết giờ đi nhà vệ sinh không?]

[Đi]

[Chúng ta hẹn nhau nhà vệ sinh]

[OK]

Nói chuyện treu đùa như vậy một lát, Chu Hạm Đạm che miệng, lặng im không tiếng động mà cười.

Vừa mới vui vẻ một chút, trên bục giảng truyền đến giọng nói hơi hụt nhắc nhở: "Còn năm phút nữa hết giờ, làm xong chưa?"

Tiếng mọi người buồn bã trỗi lên: "Vẫn chưa -- "

"Không xong là đúng rồi, " Lâm Uyên đứng dậy: "Từ hàng cuối cùng truyền lên phía trước."

"A?" Đám học sinh kinh sợ.

"A cái gì mà a?"

"Còn chưa có làm xong..."

"Làm đến đâu tính đến đó."

"Còn chưa học xong mà." Một nam sinh hô lên.

"Tôi không dạy quá giờ, " Anh nghiêm giọng: "Cũng không dám làm chậm trễ từng giây từng phút thời gian nghỉ giải lao quý giá của học trò."

Tuyệt vọng ập xuống bốn phía, trong lớp có tiếng xột xoạt, các học sinh chỉ có thể bất đắc dĩ đem sách bài tập lần lượt nộp lên trên, dù cả bốn tổ, Lâm Uyên gom lại thành một chồng sách lớn, rồi sau đó nhìn xuống lớp:

"Lớp phó phụ trách môn toán là...?"

"Học kỳ này vẫn chưa chọn, " lớp trưởng đứng dậy: "Hết nhiệm kì rồi..."

Lâm Uyên nhìn về một phía: "Chu Hạm Đạm"

Cùng lúc đó, chuông tan học vang lên, đâm vào màng nhĩ.

Chu Hạm Đạm kinh ngạc giương mắt, đã thấy thầy Lâm nhìn cô, tùy ý chỉ chỉ về đồng sách kia: "Em giúp tôi đem lên lầu."

Cô vội vàng đứng dậy, cúi người gặt đầu: "Được, được ạ."

Sau đó có chút mờ mịt, không biết làm sao.

"Thất thần gì vậy, " Lâm Uyên cầm giáo án và sách giáo khoa của mình, "Tới đây lấy đi."

Chu Hạm Đạm nhanh chóng rời ghế, đi đến bục giảng, ôm chồng sách vào ngực.

Lâm Uyên đã ra cửa, trong phòng học thoáng chốc có tiếng người huyền ảo.

Chu Hạm Đạm cùng đi ra ngoài, đưa mắt nhìn ra xa, trên hành lang đã không thấy bóng dáng của giáo viên.

Đi ra ngoài vài bước, Tề Gia Giai thò người ra từ cửa sổ phía sau, chắn đường đi của cô: "Tớ chờ cậu trở lại đi nhà vệ sinh!"

Chu Hạm Đạm nhăn nhăn mũi, cười khổ: "Hay là cậu đi trước đi."

"Không được, lời hứa đáng giá nghìn vàng, dù mưa dù gió tớ vẫn ở nhà vệ sinh chờ cậu!" Tề Gia Giai giả vờ buông một lời nói hùng hồn.

"Được, cậu chờ đi, tớ sẽ lập tức quay lại." Nói xong cười cười nâng cao chồng sách kia lên, đi nhanh về hướng hành lang.

***

Có điều... Văn phòng của thầy Lâm ở đâu vậy...

Có lẽ ở cùng một khu với chủ nhiệm lớp.

Chu Hạm Đạm nghi hoặc mà ngừng ở trước cửa, thò đầu ra nhìn, không có hai giấy liền bắt gặp ánh mắt của người đứng ở bên trái phía sau bàn đọc sách.

Anh đoán chính cầm ly uống nước, liếc nhìn Chu Hạm Đạm, thấy cô chần chừ không tới, anh liền nhướn nhướn mày kiểm, ý bảo cô đi đến.

Chu Hạm Đạm vội ôm sách, đi đến bên cạnh anh, yếu ớt hỏi: "Đề chỗ nào?"

"Đề xuống đây là được rồi." Lâm Uyên đặt ly xuống.

Chu Hạm Đạm nghe lời mà đặt xuống mặt bàn, còn sắp xếp lại chồng sách cho ngay ngắn.

"Cảm ơn." Lâm Uyên nói, ánh mắt làm như không thấy cô, mở ra một bên ngăn kéo.

"Không có gì ạ..." Chu Hạm Đạm cảm thấy chuyện hôm nay có chút lớn tiếng, lo lắng chức cán bộ môn toán sẽ bị mình đoạt mất, vì vậy kêu lên: "Thầy Lâm..."

"Hà?"

"Em..." Cô khăn trương mà trần thuật: "Em không phải lớp phó môn toán."

Anh đáp lại, có chút nghi hoặc: "Em không phải cán bộ lớp nhưng tôi đây là thầy giáo của em đúng không?"

Bị những lời này của anh lộn quanh khiến có chút mơ hồ, Chu Hạm Đạm đáp: "Đúng ạ."

"Tôi là giáo viên, gọi một học sinh mang giúp sách bài tập thì có vấn đề gì?" Anh nhàu mày.

"... Không có."

Lâm Uyên lại nói tiếp như kiểu đây là lẽ thường: "Tôi mới tới lớp các em, chỉ mới nhớ kĩ tên của em, không kêu em thì kêu người nào."

"..." Thì ra là như vậy.

"Cán bộ môn toán tên là Trương Văn." Cô cảm thấy nên báo cho anh biết một chút.

"Đã biết."

"Ừm..."

"Còn muốn được cảm ơn sao?" Anh lại nhìn qua.

"Không cần." Chu Hạm Đạm vừa nói vừa lắc đầu với tốc độ nhanh hơn bình thường.

Lâm Uyên thấy thế bật cười, rồi từ trong ngăn kéo lấy ra một túi đồ, đưa tới trước mặt cô: "Cầm lấy cái này đi."

Chu Hạm Đạm tròn mắt, một túi... hoa quả? Hình dáng tuy khác nhau, nhưng nhìn rất quen mắt.

Chẳng phải lấy ra từ trong cái giỏ hoa quả tới hôm qua sao?

"Thầy không ăn ạ?" Cô hỏi.

"Tôi ăn không hết." Lâm Uyên đưa tay lấy quyển sách bài tập đầu tiên từ chồng sách, mở ra.

Chu Hạm Đạm nhìn chăm chăm vào cái túi hoa quả kia, lúng túng tới cực điểm, cầm cũng không được, đi cũng không được.

Giải lao có mười phút, Tề Gia Giai vẫn còn chờ cô đi nhà vệ sinh đấy.

Lại liếc liếc thầy Lâm, anh đã cầm bút dò lên, mi tâm nhíu chặt, hiển nhiên bày ra tư thế chấm bài.

Cô nhóc vẫn còn chưa nhúc nhích, khiến cho anh lại một lần nữa giương mắt hỏi: "Tiết sau không cần phải học hả?"

"Có đấy." Cô nhỏ giọng đáp.

"Đem đi đi." Lâm Uyên hất cằm lên.

"Nhưng mà..."

"Trò này sao lại không nghe lời." Nghe giọng anh, hình như có chút nóng nảy, cũng không biết là thật hay là giả vờ hù dọa cô đây.

Tìm Chu Hạm Đạm roi lộp bộp, nhanh chóng cầm lấy cái túi quả, nhưng vẫn treo chân bên cạnh, có chút im lặng.

Chu Hạm Đạm không khỏi khổ sở chua xót, cô "táng gia bại sản" mua để bồi thường cơ mà, đâu phải để chính mình ăn.

Hình như anh thật sự không muốn nhận, thôi bỏ đi.

Trong lòng cô không ngừng trấn an bản thân.

Thế nhưng,

Đi đến văn phòng một chuyển, liền mang về một túi hoa quả, có phải quả gây chú ý không?

Bạn học tò mò hỏi, cô phải trả lời như thế nào đây?

Chẳng qua, Lâm Uyên liếc mắt liền thấy rõ toàn bộ sự lo lắng xoắn xuýt của cô, anh ngả người ra thành ghế: "Có người hỏi, em hãy nói là..."

Anh dừng một chút:

"Bắt giáo viên toán trả phí dịch vụ."

Bạn đang đọc truyện *Có Thể Chứng Minh, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Chương 4: Tiết Học Thứ Tư

Edit: Sherry

Giữa trưa, vẫn là giò hoa quả đó lần này đã được đóng gói khác, một lần nữa trở lại giò xe của Chu Hạm Đạm.

Tề Gia Giai đập xe đập, kẻ vai sát cánh cười xe cùng cô, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn cái kia vài lần, cảm khái nói: "Lâm Lâm của chúng ta đúng thật là thanh liêm không dính chút dầu mỡ nha."

"Vậy bây giờ phải làm sao, " Dưới ánh nắng, Chu Hạm Đạm buồn rầu nhủ mảy: "Về nhà mẹ của tớ hỏi về hoa quả này thì phải trả lời thế nào?"

"Nói là mua về ăn."

"Hoa quả thế này cũng quá nhiều so với ngày thường rồi."

Tề Gia Giai thờ dãi: "Nói cũng đúng."

Vì đi chệch ra khỏi làn đường dành cho xe cơ động, xe điện phía sau ấn còi liên tục, hai cô gái đành phải đi chậm lại, từ đi song song đôi thành một trước một sau.

Đang độ cuối hè, trên phố cây cối um tùm, bầu trời quang đàng không một gợn mây.

Rẽ vào chỗ ngoặt, lướt qua một con đường râm mát, chạy được một đoạn đường Chu Hạm Đạm đột nhiên phanh lại, chống mũi giày xuống đất.

Tề Gia Giai cũng dừng theo, quay đầu lại, hoang mang nhìn về phía cô.

"Tớ nghĩ ra cho ai rồi." Chu Hạm Đạm nói.

Tề Gia Giai nghiêng đầu: "Cho ai?"

Giấy Cavans màu trắng xoay một vòng theo đầu xe quay lại, Chu Hạm Đạm trở về đường cũ, trở về góc tối trên đoạn đường râm mát.

Tề Gia Giai kinh ngạc, chạy theo.

Ở cái góc này, có một ông lão làm xiếc ăn xin tại đây nhiều năm, kéo đàn nhị rất khá.

Chỉ là lúc này lão đang dựa vào bức tường ngủ, ngáy, mũ rom che lên mặt, chỉ lộ ra cái cằm có chòm râu thưa thớt trắng bệch, mang về dải dầu sương gió.

Trong bát inox đặt cạnh chân lão có mấy tờ tiền mặt và tiền xu.

"Cho ông ấy à?" Tề Gia Giai không tự chủ hạ thấp âm thanh.

Chu Hạm Đạm gạt đầu lia lịa, đem cái túi hoa quả màu sắc rực rỡ kia, cẩn thận từng li từng tí đặt trước mặt ông lão.

Có lẽ là thường xuyên chạy trốn quản lý đô thị, luyện nên trực giác mãnh cảm, một giây sau, ông lão lấy mũ rom xuống, đột nhiên mở mắt, trừng to nhìn hai cô.

Tròng trắng mắt đã ngà vàng, đồng tử của ông lão cũng đặc biệt đục ngầu, làm Chu Hạm Đạm và Tề Gia Giai giật nảy mình.

"Các cô định làm gì!" Thanh âm lão đầy hù dọa.

Chu Hạm Đạm hoảng hốt liền dễ dàng cả lăm: "Cho... cho ông hoa quả."

"Tự nhiên cho tôi cái này làm gì?" Sắc mặt ông lão hòa hoãn một chút, đóng đưa mũ rom quạt gió, bộ râu nhỏ bông bênh, dường như không bị vật kia làm nhiễu loạn.

Tề Gia Giai giải thích: "Trời nóng quá rồi, cho ngài giải khát."

"Không, không có độc đâu." Chu Hạm Đạm nói.

Ông lão cầm cái túi lên nhìn thật kỹ, ngón tay gầy còm như cây gỗ khô.

Chu Hạm Đạm thấy thế, nhanh chóng bổ sung: "Cũng đều rửa rồi! Rất sạch sẽ!"

"Nhiều như vậy đều cho tôi à?"

"Ừm"

Ông lão nở nụ cười, đem túi hoa quả đặt trên ngực, dù cụp mí mắt cũng khó giấu vẻ sung sướng, lão trực tiếp lôi ra một cái quả táo, gặm sạch sẽ, rồi nhướn mày cười nói: "Ngọt lắm, cảm ơn hai cô nhóc các người nha."

Chu Hạm Đạm và Tề Gia Giai không hẹn mà cùng nở nụ cười.

Tề Gia Giai còn trêu ghẹo nói: "Người lớn tuổi như vậy rồi mà răng vẫn còn tốt đấy."

Thấy các cô đang định đi, ông lão cầm lấy đàn nhị, bắt đầu kéo nhạc.

Chu Hạm Đạm không biết khúc nhạc kia tên gì, nhưng cảm thấy rất êm ái, hai người cũng thả xe đạp, ngồi xổm xuống nghe lão trình diễn.

Thỉnh thoảng nhìn nhau, cười hi hi.

"Bài này tên gì ạ?" Nghe hết khúc, cuối cùng khi rời đi. Chu Hạm Đạm vẫn hiếu kỳ.

Lão vè râu cười cười: "Ánh dương chiếu, " nói xong lại tự mình say mê ngâm hai câu:

"Ánh dương chiếu vạn dặm..

Mặt trời đang lên đỉnh..."

***

Chu Hạm Đạm nhận thức được chuyện này đã được giải quyết tốt đẹp.

Nếu thầy Lâm không chịu nhận, cô liền đem hoa quả kia tặng cho ông lão cô độc. Hy vọng thứ vốn là đồ của anh này, có thể thông qua phương thức như vậy giúp anh tích chút đức.

Cô gái nhỏ mê tin tự lừa mình dối người, nhưng cũng tốt hơn không làm gì.

Tâm trạng buồn lòng mà trải qua tuần đầu tiên của năm ba, vào tuần thứ hai sau khai giảng, trong lớp tiến hành đổi chỗ ngồi và bầu chọn ban cán sự.

Chủ nhiệm lớp dựa vào uy quyền cưỡng ép đổi chỗ, Chu Hạm Đạm và Tề Gia Giai vô tình bị điều này chia rẽ, cũng may là vẫn khá gần, cách nhau một lối đi nhỏ.

Bạn ngồi cùng bàn mới là một học sinh giỏi, thành tích đứng đầu trong trường, hơn nữa nói chuyện cũng rất thận trọng, từ đầu tới cuối kéo chặt khóa miệng, luôn giữ vẻ mặt người lạ chớ đến gần.

Mà Chu Hạm Đạm thuộc loại người bình thường, thành tích không cao không thấp, trong lớp cũng hơn khoảng mười người, đối với kì thi Đại học như thường lệ mà nói, vốn không phải là vấn đề, nhưng vẫn cần phải nỗ lực.

Phân chỗ ngồi xong, cô quay đầu lờ mờ Tề Gia Giai một cái, hai người đã luôn chăm sóc nhau, cô lưu luyến không rời.

Tề Gia Giai vẫn còn đùa giỡn mà hít hít mũi hai cái, yếu ớt lau khôe mắt khó ráo.

Chu Hạm Đạm liếc mắt, tiếp tục chú ý đến số phiếu tranh cử trên bảng đen.

Tuy rằng không có tên của cô, nhưng có tên của bạn ngồi cùng bàn mới, lớp phó bộ môn toán hằng năm, Trương Vân.

Học kỳ này cũng vậy, cô ấy cũng muốn làm lớp phó môn toán.

"Trương Vân, cậu có số phiếu cao nhất rồi."

Chu Hạm Đạm nhìn chằm chằm vào cái tên ngay ngắn nổi bật nhất, vui vẻ vì bạn ngồi cùng bàn mới được liên nhiệm.

Cô gái đẩy kính mắt: "Cảm ơn."

"Không cần khách khí." Chu Hạm Đạm cười nói.

***

Đêm đó, buổi tự học môn toán, Lâm Uyên vừa vào lớp, liền hỏi: "Các em muốn nghe giảng hay là tự học?"

"Tự học ——" bên dưới đồng thanh đáp.

"Được, vậy tôi giảng bài." Lâm Uyên mỉm cười, mở bài trình chiếu.

Mọi người làm một trận than thở ầm ĩ.

Chu Hạm Đạm cũng cười rộ lên, anh luôn xấu xa muốn trêu chọc học sinh một chút, mọi người vốn căm hận điều này lại thiên vị bỏ qua, nhất định là cái gương mặt đó bù lại không ít cảm tình rồi.

Ít nhất hơn nửa nữ sinh đã thổ lộ trên tường*, hầu như mỗi ngày đều có người bắt quái về chuyện này, bày ra vẻ bênh vực Lâm Uyên rõ ràng.

*Là tường trên QQ nha

~Tề Gia Giai chính là một trong số đó, động một chút lại chụp màn hình gửi cho Chu Hạm Đạm, đã kích các cô gái đó: "Cậu nhìn những người này đi, không lo học tập tốt cả ngày viết những thứ bậy bạ này gửi cho Lâm Lâm"

Tiếp đó lại khoanh tròn một trong số đó: "Đây là tớ gửi đấy." (=)) đừng qt tới cái biểu cảm này...

Chu Hạm Đạm: "Cậu muốn nói gì?"

Tề Gia Giai lặng lẽ hỏi cô: "Cậu đã từng gửi chưa?"

Chu Hạm Đạm phủ nhận: "Chưa từng."

Tề Gia Giai: "Tớ không tin trong lòng cậu không muốn cùng Lâm Lâm thầy trò yêu nhau một trận."

Chu Hạm Đạm: "..."

Cái này đúng thật là,

Không có.

Trong lòng cô, giáo viên là thần thánh, cũng giống như cha mẹ là một loại trường bối.

Thực tế anh đã ba mươi hai tuổi, không nói đến đã yêu đương hay có gia đình chưa, khách quan mà nói, so với các cô tuổi tác quá lớn.

Tư tưởng của Chu Hạm Đạm truyền thống bảo thủ, cô thực sự khó tiếp nhận cách ghép đôi như vậy.

"Tớ không tin!"

"Nữ sinh toàn trường đều nghĩ vậy!"

Sờ dĩ Tề Gia Giai nói vậy cũng đúng.

Chu Hạm Đạm đột nhiên có chút hiểu ý vì bạn ngồi cùng bàn mới, cô ấy không tìm không phôi chuyên cần bảo thủ như vậy, liệu có chút "tà niệm" nào đối với thầy giáo soái ca này không?

Cô nhất định phải tìm hiểu rõ ràng để tạo ra bằng chứng vững chắc phản bác lại quan điểm của Tề Gia Giai.

Vì vậy, sau tiết học thứ nhất, Chu Hạm Đạm cầm bút ghi câu hỏi này đưa cho Trương Vân: "Nếu như thầy Lâm muốn cùng cậu yêu đương, cậu có đồng ý không?"

Ngồi bút của Trương Vân dừng lại một chút, lâu sau, cô lắc đầu, lắc đầu, mãnh liệt lắc đầu.

Cô đã nói rồi mà!

"Trương Vân cũng nói không muốn." Tại nhà vệ sinh, Chu Hạm Đạm nghiêm túc chỉ ra chỗ sai cho Tề Gia Giai.

"Cô ấy nói dối!" Tề Gia Giai chết sống không tin: "Các cậu đều nói dối."

Bóng người lác lác, Tề Gia Giai rửa tay xong nhân tiện giữ lấy cánh tay của một bạn học nữ đang định đi ra ngoài, hỏi: "Giang Thần Hi, cậu có muốn cùng Lâm Uyên yêu đương không?"

"...Thần kinh à." Giang Thần Hi mắng một tiếng, nhưng mặt lại đỏ lên, uống công cô ấy tỏ ra bình tĩnh cũng không giấu được vẻ xấu hổ thẹn thùng.

Giăng Thần Hi chuẩn mắt, chỉ còn Chu Hạm Đạm và Tề Gia Giai hiện đang ngồi trên hai bồn cầu khác nhau.

Gấp gáp giải quyết xong, hai người đứng người lên, hai bên đối mặt qua tấm ngăn, à không, là trùng nhau.

"Tốt nghiệp xong tớ sẽ theo đuổi thầy Lâm." Tề Gia Giai đi ra, tiếp tục hùng hồn nói, vang vọng khắp nhà vệ sinh "thom ngát".

"Ồ, " Chu Hạm Đạm chậm rãi rửa tay: "Tớ không muốn để ý tới tên bệnh hoạn cậu nữa."

"Cút." Như bị đâm sau lưng, Tề Gia Giai khí thế hùng hăng chạy ra khỏi cửa: "Tớ mới không muốn để ý đến cậu đấy."

Chu Hạm Đạm cong mắt cười.

Tiết thứ hai, Lâm Uyên cuối cùng cũng đã để mọi người tự học.

Lớp học chi có tiếng bút viết soạt soạt, bốn phương tám hướng, có thể nghe được tiếng kim roi.

Chu Hạm Đạm dùng tay trái chống cằm, nhủ này tính toán một đề bài tuyển chọn.

Đột nhiên, bụng dưới của cô dấy lên đau nhức âm ỉ, hơn nữa cơn đau nhức này còn có khuynh hướng tăng lên, Chu Hạm Đạm thầm nghĩ không ổn rồi, trực giác của con gái khiến cảm giác lo sợ trong lòng dâng cao. Cô bấm tay tính một chút, không đúng, không phải là hôm nay, còn khoảng một tuần nữa mới tới, chắc là ăn phải đồ hư hỏng rồi.

Chu Hạm Đạm thả tay trái xuống, ấn lấy chỗ đau, định chịu đựng đến hết tiết tự học buổi tối.

Nhấn vào một cái, dưới thân đột nhiên chảy ra, một dòng nước ấm áp sền sệt.

Aaa... Cô nhỏ giọng rên một tiếng, trong nháy mắt mồ hôi lạnh chảy đầy lưng.

Trương Văn nhìn cô một cái, thấy cô bỗng nhiên bất động, mặt trắng như giấy, nhưng cũng không nói gì, tiếp tục làm bài.

Chu Hạm Đạm không dám thừa nhận, nhưng dựa vào cảm giác ở ạt này, cô đương nhiên có thể xác định, vị khách không mời mà đến này thật sự đến thăm sớm một tuần.

Xấu hổ không nói ra được, Chu Hạm Đạm đỡ đầu, không dám nhìn nơi khác, cũng không dám đứng dậy xác nhận.

Cô tự biết đây là vấn đề rất lớn.

Thời tiết vẫn còn nóng, mặt trời cuối hè hung hăng ngang ngược thét gào, cô đương nhiên chỉ mặc mỗi bộ đồng phục ngắn tay, quần chỉ cách một lớp vải mỏng. Chu Hạm Đạm thậm chí có thể tưởng tượng ra tình trạng dưới mông hiện tại "máu tươi đầm đìa", "vô cùng thâm".

Không phải lần đầu tiên gặp loại tình huống này, cũng sắp tan học, vẫn còn cứu kịp, Chu Hạm Đạm vội vàng xé ra một tờ giấy nháp, vô cùng lo lắng mà viết:

"Bà đi tới đột nhiên đến thăm, có băng vệ sinh không? T.T"

Rồi sau đó lạng lẽ đưa cho bạn ngồi cùng bàn.

Trương Văn hiển nhiên kinh sợ, thân trên run lên, sau khi quét mắt nhìn giáo viên trên bục giảng, mới cẩn thận nhìn vào tờ giấy, rồi nhẹ nhàng lắc đầu, đẩy tờ giấy trở về.

Chu Hạm Đạm sụp đổ, vuron cao cổ kiểm tra, Lâm Uyên vẫn ngồi ở chỗ kia đọc sách, không hề chú ý.

Lúc này cô mới nghiêng người, trốn sau chồng sách quay đầu lại, nhìn về bên phải, dùng hơi phát ra âm thanh, pipi hai tiếng.

Tề Gia Giai vô cùng nhạy cảm, giương mắt, ánh mắt hỏi thăm, làm sao vậy?

Chu Hạm Đạm đem giấy bóp thành hình tròn, giống như kẻ trộm liếc mắt nhìn bục giảng, rồi sau đó mới ném đi, cô dùng lực phù hợp, "Vèo" một cái vừa vận tạo thành một đường vòng cung, rơi vào trước bàn Tề Gia Giai.

Cô ấy mở tờ giấy ra, xem nội dung, lại giương mắt, từ khẩu miệng nhìn ra từ: Không —— có ——

Chu Hạm Đạm về mặt mặt mũi, sắp khóc rồi.

Tề Gia Giai dùng ngón tay cái chỉ chỉ ra phía sau: Tớ giúp —— cậu —— mượn ——

Chu Hạm Đạm điên cuồng gật đầu, chấp tay tỏ lời cảm ơn, giang hồ cấp bách, tất cả nhờ vào cậu.

Tề Gia Giai gạch bỏ chữ "tôi" trên tờ giấy, ghi xuống phía dưới "Chu Hạm Đạm", lại thêm vào một câu "Nếu không có, xin tiếp tục truyền ra sau, đa tạ các vị nữ nhân quan tâm!"

Tiếp đó truyền ra phía sau.

Lòng nóng như lửa đốt mà quan sát động tĩnh phía sau, có khả năng "cây cỏ cứu mạng" sẽ tiến hành trao đổi ánh mắt, Chu Hạm Đạm lại cảm thấy bụng dưới đau hơn rồi, cô lo lắng mà cắn cắn môi, vành mắt phấp phồng.

Cũng may truyền tới lần thứ năm, có một nữ sinh nhìn vào tờ giấy, hướng về phía Chu Hạm Đạm gật gật đầu, quay người mở cặp sách.

Chu Hạm Đạm thở phào nhẹ nhõm, để ý từng cử động của nữ sinh, cô ấy lấy ra một quyển sách chính trị, giấu băng vệ sinh và tờ giấy vào đó, lén đưa tới trước.

Lần lượt đưa lên, cuối cùng đi đến trạm cuối cùng - trong tay Tề Gia Giai.

Thắng lợi trong tầm mắt, Tề Gia Giai cúi đầu nhìn qua một chút, đang định liếc mắt xem thử giáo viên có còn chăm chú đọc sách như lúc nãy hay không, thì phát hiện đối phương đã ngừng cảm lên, ung dung nhìn cô.

Tề Gia Giai thiếu chút nữa đã bị dọa tới đau tim, nhanh chóng đem đặt sách trở lại, cạch một tiếng, đặc biệt vang dội.

Chợt ý thức được điều gì đó, Chu Hạm Đạm vội vàng quay người lại, mà thấy Lâm hiển nhiên đã mở miệng: "Tề Gia Giai, làm gì đó."

Giọng điệu lạnh nhạt, giống như đang đặt câu hỏi, không giận mà uy.

Chu Hạm Đạm: "..."

Tề Gia Giai không dám thờ ơ, mà không chỉ mỗi cô, toàn bộ nữ sinh tổ một đều như vậy.

Cả lớp quay sang nhìn.

Lâm Uyên cũng không đứng dậy, vẫn ngồi ở đó, chỉ nhìn chăm chú về chỗ này.

Tề Gia Giai tìm đập nhanh hơn, phản ứng đầu tiên là đưa tay mở sách, lấy miếng băng vệ sinh ra, nhanh chóng bỏ vào ngăn kéo.

Thấy cô không để ý đến lời nói kia vẫn tiếp tục lút lút mờ ám, Lâm Uyên có chút tức giận, giọng điệu cao hơn: "Tôi hỏi em đấy."

Thật ra anh đã sớm chú ý tới tiếng động nhỏ ở bên này, nhìn qua vài lần, mà mấy cô nhóc này vẫn không chịu dừng lại.

Tề Gia Giai nhanh chóng đứng dậy, lớn giọng giải thích: "Em mượn sách!"

"Mượn sách gì?"

Tề Gia Giai đáp: "Sách chính trị."

"Đem lên đây."

"... Em..." Cô muốn nói lại thôi: "Thật sự chỉ là sách chính trị."

Lâm Uyên cuối cùng cũng đứng lên, bước xuống bục giảng, trực tiếp đi tới chỗ ngồi của Tề Gia Giai.

Chu Hạm Đạm nấp sau chồng sách, sắc mặt trắng bệch, lo lắng khiến bụng cô giống như xoắn lại, nặng như chì.

Giáo viên đi qua chỗ của cô, như gây ra một trận gió, lạnh lẽo như gió đông, âm thanh vù vù, rất là lạnh người.

Đứng bên cạnh Tề Gia Giai, Lâm Uyên thu mắt nhìn: "Quyển sách này?"

Đúng là một quyển sách chính trị.

Anh nhanh chóng nhìn qua đồng sách để trước mặt Tề Gia Giai, liền thấy một quyển giống y như đúc.

"Không phải em có đây rồi sao?" Lâm Uyên hỏi ngay không chút nghĩ ngợi, hoàn toàn không nề mặt.

Tề Gia Giai: "..."

Cả lớp cảm như hén.

Giờ phút này mọi người rốt cuộc cũng ý thức được, Lâm Uyên là một "bậc thầy", mặc dù trông trẻ tuổi anh tuấn, phần lớn thời gian đều cười đùa tí tøn bình dị gần gũi, nhưng khi tức giận lên, cũng thật dọa người.

Trong đầu Tề Gia Giai lúc này, không tìm thấy lấy lý do làm mình thoát tội.

Chu Hạm Đạm cắn chặt môi dưới, thái dương rịn mồ hôi, phân vân không biết có nên giải thích cho bạn bè không, nhưng tình huống của cô vô cùng chật vật, thật sự rất khó mở miệng.

Giống co một lát vẫn không có kết quả, Lâm Uyên không còn hứng thú chờ đợi nữa, anh một bên tiện tay mở quyển sách ra, một bên cong cong khóe môi, khó phân biệt vui giận nói: "Chẳng lẽ quyển sách này trông đẹp nhất hơn quyển của em sao?"

Bỗng nhiên, động tác của anh dừng lại, tựa như nhìn thấy cái gì. Trong giây lát, anh đóng sách lại, để lại trên bàn Tề Gia Giai.

"Ngồi xuống đi." Lâm Uyên đột nhiên không hề so đo, bộ dáng tràn đầy khí lạnh trong khoảnh khắc bỗng biến mất, sau đó quay trở lại bục giảng.

Bầu không khí cứng ngắt, cũng đã từ từ tan ra.

Tề Gia Giai giống như được đại xá ngồi xuống, nhìn về phía Chu Hạm Đạm, thấy cả người cô gần như nằm ì lên mặt bàn, biến thành một đồng bùn nhão.

Ngồi được một lúc, Lâm Uyên đứng dậy, đi ra khỏi phòng.

Mọi người chụm đầu ghé tai, xì xào bàn tán, hiển nhiên biến thành cái chợ, Tề Gia Giai một lần nữa đem băng vệ sinh kẹp vào trong sách, đưa cho Chu Hạm Đạm.

"Lâm tó sợ muốn chết!" Cô vỗ vỗ ngực: "Tiểu Hà Hoa, cậu ổn không?"

"Không sao..." Hữu kinh vô hiểm[1], cũng thiếu chút nữa lấy đi nửa cái mạng của cô, Chu Hạm Đạm nắm chặt hai tay: "Giai Giai, thật xin lỗi."

[1] Hữu kinh vô hiểm: kinh sợ, kinh ngạc nhưng không nguy hiểm.

"Thật xin lỗi cái gì chứ, dù sao Lâm Lâm không có làm gì tó, " cô quan tâm tình trạng của bạn bè hơn: "Cậu thật không sao chứ."

Chu Hạm Đạm then đỏ mặt: "Coi như cũng ổn... có lẽ một lát nữa ra về vẫn còn cần cậu trợ giúp."

Mùa hè bất tiện nhất là đồng phục mỏng lại còn bó sát người, nếu gặp loại chuyện này, phải cần áo khoác cột vào lưng mới có thể che giấu.

Tề Gia Giai hiểu ra, vỗ ngực nói: "Yên tâm đi! Tó là chỗ dựa kiên trì vững chắc của cậu!"

Chu Hạm Đạm bật cười, đầu đón giảm đi không ít.

...

Mấy phút sau, Lâm Uyên trở lại lớp học, anh hẳn là đi đến văn phòng một chuyến, trong tay cầm theo cặp công văn cùng với áo dệt kim hở cổ, bộ dạng tan học liền đi ngay.

Anh ngồi xuống tiếp tục đọc sách, mọi người khôi phục yên tĩnh.

Chỉ là lần này yên tĩnh chưa được bao lâu, khoảng chừng vài phút, Lâm Uyên lại nhìn đồng hồ một chút, trực tiếp gấp sách nói: "Như vậy đi, hôm nay chúng ta tan học sớm hơn mười phút."

Trong phút chốc, cả lớp hoan hô vui vẻ, kêu gào nổi lên như thủy triều.

Thời học sinh hồn nhiên, dù sao vẫn rất đơn giản thuần khiết, dễ dàng thỏa mãn.

Lâm Uyên đưa tay, áp chế âm thanh, cả lớp yên tĩnh lại, nghe hắn dặn dò chút nữa: "Bán khác vẫn còn chưa tan học, lát nữa trốn ra hành lang, nói nhỏ chút, đừng quấy rầy người ta."

"Được----!! "

"Còn ồn ào?"

Mọi người lập tức kim nén, nhanh chóng cất sách giáo khoa, thu dọn bàn học.

"Đi thôi." Anh ra lệnh một tiếng, mọi người lập tức cầm cặp sách, sợ anh đổi ý, tựa như lũ chim bị giam giữ mấy năm nay được tự do, cũng không quay đầu lại, phản phệ bay ra khỏi phòng học.

Trên hành lang, bước chân như nhịp trống dồn dập, học sinh lớp khác ao ước, hiếu kỳ tò mò, muốn nhìn ra xem thử, nhưng lập tức bị giáo viên trong lớp quát tháo ra lệnh quay lại.

Trong lúc nhất thời, lớp học đi về hết sạch.

Chỉ còn Chu Hạm Đạm vẫn lo lắng bất an mà ngồi ở chỗ kia, còn có Tề Gia Giai, dù sao cô vẫn là "chỗ dựa" trọng trách đầy mình.

Mặc dù bạn học đều đã chạy đi như một làn khói, nhưng hai cô, đến một cử động nhỏ cũng không dám, hơn nữa lại cực kỳ hoang mang.

Bởi vì, thầy giáo Lâm vẫn còn ở trên bục giảng, cặp công văn đã cầm lên rồi, áo dệt kim hờ cổ cũng gác trên tay, nhưng vẫn cứ thế không đi.

Ngừng lại trong chốc lát, Lâm Uyên đi đến bên cạnh Chu Hạm Đạm, đem chiếc áo len dệt kim hờ cổ hơi mỏng màu xám để trên bàn của cô, cũng thuận miệng nói hai câu: "Về nhà sớm đi. Chú ý nghỉ ngơi."

Chu Hạm Đạm cả người cứng đờ, trong một giây mặt đỏ thẫm như máu.

Đội đến lúc Tề Gia Giai kịp phản ứng, vừa muốn nói cảm ơn thầy, người đàn ông đã rời khỏi phòng học.

Bạn đang đọc truyện *Có Thể Chứng Minh, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Chương 5: Tiết Học Thứ Năm

Edit: Sherry

Beta: Sherry

Sau khi xử lý ổn thỏa, lúc Chu Hạm Đạm ra khỏi nhà vệ sinh tất cả các lớp cũng đã tan học, học sinh tản đi bốn phía, cười đùa liên tục, bước chân xoàn xoạt qua lại không ngớt trên hành lang.

Tề Gia Giai chờ ở bên ngoài, đưa áo dệt kim hờ cổ cho cô.

Chu Hạm Đạm nhận lấy, không khoác trên vai, cũng không có thất vào lưng làm vật che chắn, chỉ lúi Tề Gia Giai ra đứng phía sau mình, động tác mất tự nhiên mà đi xuống lầu.

Một trước một sau, tư thế rạp khuôn đi về hướng nhà để xe.

"Sao cậu không mặc vào?" Tề Gia Giai tò mò hỏi.

Khuôn mặt của Chu Hạm Đạm vẫn còn nóng, nói: "...Sợ làm dơ."

"Lâm Lâm cũng đâu có ngại bẩn, cậu còn ngại bẩn thân bẩn gì chứ?" Tề Gia Giai không thể hiểu nổi.

Chu Hạm Đạm không lên tiếng, thời kì sinh lý vốn là chuyện riêng tư của con gái lại bị "giáo viên nam" phát hiện, quả là xấu hổ đi. Dù cho sau đó anh có sẵn sóc rất chu đáo cũng không thể ngăn cản ý định chui xuống đất của cô, không biết sau này phải đối mặt với anh thế nào đây.

Trong lòng, đến giờ vẫn cứ mãi bối rối, không biết phải làm sao.

Ngồi lên xe đạp, Chu Hạm Đạm không nhận được mà nhỏ giọng oán trách một câu: "Tại sao đã cho mượn rồi mà còn đem tờ giấy kẹp ở trong sách chứ."

Tề Gia Giai cũng rất tò mò: "Làm sao tó biết được? Điền Điền kẹp đấy, cậu đi mà hỏi cô ấy, tó có thể rút được bằng vệ sinh ra là đã có gắng lắm rồi."

"Ôi thật mất mặt." Chu Hạm Đạm liếc nhìn cái áo dệt kim hờ cổ ở trong giỏ xe, khóc không ra nước mắt.

"Cậu chỉ nghĩ đến sự xấu hổ của bản thân thôi sao, " Tề Gia Giai không cách nào hiểu được trong não cô có gì: "Không cảm nhận được sự chu đáo tỉ mỉ của Lâm Lâm à, đã để tan học sớm lại còn đặc biệt đưa áo khoác cho, trong tiểu thuyết cũng không có ghi đến như vậy đâu."

"Tớ thật sự... tình nguyện không để thầy ấy biết."

"Tớ tình nguyện "máu nhuộm Trường Giang" trước mặt thầy ấy đây."

Chu Hạm Đạm: "..."

Không còn lời nào để nói.

***

Về đến nhà, Chu Hạm Đạm đi tắm rửa, thay đồ ngủ thoáng mát, cảm giác dính dớp toàn thân cuối cùng cũng đã giảm bớt.

Lúc ôm quần áo đi giặt, cô liếc mắt về cái áo dệt kim hờ cổ treo trên ghế dựa.

Ngừng lại một lát, Chu Hạm Đạm lui về hai bước, đem theo nó ra ban công.

Trên đường đi cô còn lục tìm nhãn hiệu bên trong, cẩn thận nhìn xem, chất liệu là lông dê, thảo nào xúc cảm mềm mại như vậy, mỏng như vậy, rửa qua một chút nước là được rồi, nhất định không được vô ý chà xát xuất hiện vết nhăn.

Nhẹ nhàng nâng niu như đồ dễ vỡ, ngâm xong, Chu Hạm Đạm còn chọn lấy chai nước xả tốt nhất trong nhà cẩn thận từng lí từng tí đổ vào...

Mẹ đang ở phòng ngủ xem phim cổ trang, nghe thấy tiếng nước, liền mang dép lê ra xem.

Nghe thấy tiếng động, Chu Hạm Đạm không hiểu sao lại có tật gật mình, cuống quýt đem quần áo ấn vào đáy chậu, phốc một tiếng, nước văng ra khắp nơi, có giọt còn văng lên mắt cô, cay mắt làm cô không mở ra được.

"Con đang làm gì thế?" Cũng may mẹ chưa đến gần, chỉ thấy một bóng người ngồi xổm.

"Giặt quần áo! Cái kia của con đến..." Chu Hạm Đạm đáp, dùng bàn tay khô ráo lau lưng tung lên mắt trái đang đau đốn.

"Để mẹ giặt cho, con không cần làm bài tập à."

"Không cần! Con làm xong ở trường rồi!" Tim Chu Hạm Đạm đập nhanh, vội vàng từ chối: "Con cũng sắp giặt xong rồi."

"Được rồi, " mẹ không tiếp tục truy hỏi, " Con nghỉ ngơi sớm đi."

"Vâng."

Cái bóng biến mất, mẹ quay trở về phòng, cuối cùng bóng dáng cũng biến mất, Chu Hạm Đạm thả lỏng bà vai, thở ra một hơi.

Lời mẹ dặn dò vừa rồi, vẫn còn lưu lại bên tai.

"Nghỉ ngơi sớm đi."

Cùng một buổi tối, một giọng nam thanh trầm cũng từng ở trên đỉnh đầu cô, nói một câu không khác biệt lắm: Về nhà sớm đi, chú ý nghỉ ngơi.

Cái gì anh cũng biết hết rồi.

Màu đỏ ửng lại bốc lên hai má, cô dùng nước làm ướt mặt, thật nóng.

Ngực đập thình thịch, giống như chỗ đó có một sản bóng rở bí mật, náo động trái tim, a, cô lại ngược cái gì chứ. Chu Hạm Đạm bung chấu lên, chân đã có chút nhức mõi, đổ nước ra, cô rửa hết bọt xà phòng trên cái áo xám mỏng, xả nước sạch sẽ.

***

Sau khi phơi tất cả quần áo lên, trở lại căn phòng của mình, đã là hơn mười một giờ.

Chu Hạm Đạm mở điều hòa cao lên một độ, chui vào chăn nhỏ, từ ống tay áo rút ra cái điện thoại.

Cô đang suy nghĩ, có nên nói với thầy Lâm một tiếng cảm ơn.

Dù sao vào lúc tan học, cô chỉ đỏ mặt cảm lạnh, biểu hiện rất không lễ phép, xem ra có chút vô lễ.

Mở QQ ra, ảnh đại diện của thầy Lâm là một màu xám, tài khoản cũng không online, nhưng Chu Hạm Đạm vẫn cẩn thận cân nhắc chọn lọc từ ngữ:

"Thầy Lâm, cảm ơn thầy. Áo khoác em sẽ mau chóng trả lại ngay!"

Từ "thầy" và "anh" hai cái đại từ nhân xưng kia, sau hồi lâu lưỡng lự, Chu Hạm Đạm quyết định chọn cái đầu.

Tin nhắn hiện lên, cũng có nghĩa là đã được gửi đi, bắt đầu thời gian chờ đợi buồn chán.

Chu Hạm Đạm nhìn chăm chăm khung chat, rất lâu sau, cũng không thấy trả lời.

Mí mắt cô dần dần thấp xuống.

Đêm nay, lần đầu tiên Chu Hạm Đạm không cẩn thận giấu điện thoại trước khi ngủ.

Cô cứ như vậy giữ di động trước ngực, đi vào mộng đẹp.

***

Bình tĩnh dậy đã là sáng sớm, phía đông đã sáng, ánh nắng sớm mùa hạ, len lút lên vào khe hở giữa rèm cửa, cố gắng chiếu sáng thế giới này.

Ngón tay chạm vào một vật lạnh lẽo, tâm trí như được gió mát thổi vào, Chu Hạm Đạm nhanh chóng mở mắt, cầm lấy điện thoại mở giao diện QQ ra.

Khung chat trống rỗng bên trái đã xuất hiện nội dung mới.

Tin nhắn trả lời?

Chu Hạm Đạm chợt nghiêm túc ngồi lên xem, hai chữ, không sao.

Thật vừa đúng lúc, ngay hai phút trước.

Thầy Lâm cũng vừa rời giường này, so với cô cũng không chênh lệch lắm, cùng một buổi sáng. Chu Hạm Đạm không biết vì sao cười rộ lên, cô nhếch nhếch môi, tâm tình dâng cao như tiếng chim oanh hót ngoài cửa sổ.

Mẹ đến gõ cửa, gọi cô rời giường.

Chu Hạm Đạm giật mình, trong nháy mắt giấu di động trở vào chăn, cao giọng trả lời: "Con dậy rồi!"

Hôm nay là thời điểm gió bắt đầu thổi, nhiệt độ chuyển lạnh, gió thổi tung lá cây, hỗn loạn tàn khắp mặt đường.

Chu Hạm Đạm giẫm bàn đạp, bánh xe lăn đi, dè bẹp bức tranh thiên nhiên này.

Tiết thứ ba là toán học, Lâm Uyên vừa vào cửa, nữ sinh liền đồng loạt nhỏ giọng kêu lên.

Bởi vì anh mặc áo sơ mi trắng, ống tay áo cẩn thận vén đến khuỷu tay, thanh tú như ánh trăng, làm mọi người nhớ tới một câu: "quần tử như ngọc, ôn nhu như nước".

[1] ý chỉ người quần tử thanh cao, tôn quý như ngọc, ôn nhu như nước.

Anh khẽ cười, trong lòng biết rõ còn hỏi: "Các em kêu cái gì?"

"Thầy giáo soái quá a." Nam sinh ngược lại thay các nữ sinh trả lời.

Lâm Uyên bắt đầu giảng bài, Chu Hạm Đạm không chớp mắt nhìn anh, anh thật là đẹp trai a, cô bắt đầu tin, tin câu nói chắc chắn kia của Tề Gia Giai, "Nữ sinh toàn trường không ai không muốn cùng anh yêu đương".

Đêm qua có mơ tới thầy Lâm, cái giấc mơ này quá kỳ lạ, hầu như không thể phân biệt thật giả, cô ngồi xổm trên ban công giặt cái áo dệt kim hờ cổ màu xám giống hệt như tình cảnh tối hôm qua, thì đột nhiên, có người đàn ông gọi cô.

Cô quay đầu lại, thấy thầy Lâm ở trong phòng. Cô khiếp sợ không thôi, sững sờ nguyên tại chỗ, cả người nổi da gà.

"Em đang làm gì đó?" Anh hỏi.

Trong mơ cô lo sợ nghi hoặc đáp: "Giặt... Giặt quần áo."

Người đàn ông cúi xuống nở nụ cười: "Nghỉ ngơi sớm đi."

...

Đây là cái giấc mơ quái quỷ gì vậy!

Mộng xuân trong truyền thuyết sao?

Chẳng lẽ cô nảy sinh tình ý?

Sau khi tỉnh lại, tiếng tim đập nhanh cùng lồng ngực đập phồng, rất lâu sau cũng không ngừng lại được. Cô không thể quên được bộ dạng của anh trong mơ, so với hiện tại giống nhau y hệt, chẳng lẽ đầu óc của cô có vấn đề.

Giữa lúc đang si ngốc nhìn chăm chăm anh, người trên giường dài bỗng thờ ơ quét mắt qua.

Bốn mắt nhìn nhau, như viên đạn phóng tới, kéo Chu Hạm Đạm như đang trong mộng tỉnh lại, trong nháy mắt trốn sau chồng sách xếp ngay đó.

Chu Hạm Đạm vui đầu xuống, động cũng không dám động, cô cảm thấy mình đã bị ném vào một cái lồng hấp bánh bao rồi, mau đưa nắp cho cô đóng lại đi, bằng không những tâm tư xấu hổ kia sẽ như bánh bao nhân thịt lộ ra khắp nơi mất thôi.

Tầm mắt Lâm Uyên phóng ra xung quanh, đưa đến đâu là cả lớp giương cao cổ ngó lên đến đó, đột nhiên, thấy một nơi cứ như bị búa tạ đè lên, luôn ẩn núp sau chồng sách.

Ánh mắt chuyển đến chỗ kia, người ngồi ở đó, cả buổi không hề ngoi đầu lên.

Lông mày anh nhú lên, nghĩ đến hình dáng của học sinh ngồi ở vị trí kia, một lát sau, nhớ lại là ai, anh giống như bừng tỉnh lại, không khỏi cong môi lên, mặc dù chỉ thoáng qua trong chớp lát.

Bạn đang đọc truyện *Có Thể Chứng Minh, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Chương 6: Tiết Học Thứ Sáu

Edit: Sherry

Cả ngày tâm trí Chu Hạm Đạm đều có chút không tập trung, cô cảm giác như mình bị trúng độc gì đó, trong đầu toàn là hình ảnh thầy Lâm trong giờ học "bỗng nhiên thoáng nhìn".

Không thể quên được, phản ứng của cô thì lại càng buồn cười, chẳng biết anh có chú ý tới hay không.

Mà thôi, biểu hiện của cô vốn rất kỳ quái mà.

Tự học buổi tối, Chu Hạm Đạm làm xong bài tập, tiện tay vẽ vôi lên giấy nháp, không biết bao lâu sau, mãi suy nghĩ bâng quơ trôi nổi, đến khi chuông tan học vang lên mới như tỉnh lại từ trong mộng.

Trong lớp giống như đánh vỡ kết giới, lập tức náo nhiệt lên. Cô nghe thấy Tề Gia Giai đang gọi mình, lúc quay đầu lại thì cô ấy đã chạy tới bên cạnh cô: "Đi nhà vệ sinh không?"

Chu Hạm Đạm sững sờ, ngay lập tức để bút xuống, dùng cánh tay che giấy nháp lại, hoàn hồn đáp: "Được."

Trên giấy vẽ rất nhiều cây, đơn giản chỉ vì trong nội tâm cô có một mảng lớn đom đóm chạy tán loạn vào rừng rậm sâu thẳm.

Lấy sách che lại, Chu Hạm Đạm đứng lên.

Tề Gia Giai kéo cánh tay cô, hết sức phấn khởi kéo cô đi ra ngoài, vừa mới đi qua cửa phòng học, liền đụng mặt một người.

Thầy Lâm.

Anh vừa mới đi ra từ lớp bên cạnh, trong tay không cầm bất cứ cái gì, áo sơ mi trắng trên người mơ hồ như được đắp một tầng ánh trắng.

Nhất thời đổi mặt, Chu Hạm Đạm lập tức cúi đầu, Tề Gia Giai không hề e sợ mà kêu lên: "Chào Lâm Lâm!"

Lâm Uyên tùy ý mỉm cười.

Ánh mắt Chu Hạm Đạm thoáng lướt qua, ngại ngùng không dám nhìn thẳng anh, tuân theo lễ nghĩa, vẫn là kính cẩn nói: "Thầy Lâm."

Lâm Uyên "Ừ" xong, đi lướt qua các cô.

Được cô bạn nắm lấy kéo về hướng nhà vệ sinh, trên đường, Chu Hạm Đạm cảm thấy mình như bị bỏ vào trò chơi tách cà phê xoay, đầu óc có hơi choáng váng hỗn loạn.

Cô rất sợ bị Lâm Uyên nhìn ra manh mối gì đó, thậm chí bắt đầu hăm dọa cô bạn của mình có thể cùng anh trò chuyện thoải mái như vậy, cô hoàn toàn không làm được.

Cô thể nào cũng không nghĩ tới, bởi vì một cái áo khoác mà nảy sinh tình cảm khác thường đối với thầy của mình. Lúc nhận thức được những ý nghĩ nảy sinh trong một khoảnh khắc này, cô bỗng hoảng sợ, trận cước đại loạn.

Có phải là do thời kỳ hoocmon bài tiết không ổn định kích thích dẫn đến cái này?

Trên đường về nhà, Chu Hạm Đạm không khỏi hoài nghi như vậy.

Đến nhà, dựng xe đạp xong, một luồng ánh sáng mạnh mẽ hiện lên, Chu Hạm Đạm khóa cửa nhà để xe, đỡ trán quay lại, đèn xe kia đã tắt, người ngồi trên ghế lái, là bà cô.

"Hôm nay ba về muộn thế." Hai cha con cô cùng nhau lên lầu, lúc đổi giày, Chu Hạm Đạm không khỏi thăm hỏi.

Bà cô mệt mỏi, bắt đầu đi vung giày ra: "Ăn cơm thôi."

Mang dép lê xong, ông liền đi về phía phòng khách.

Mẹ nghe thấy động tĩnh, đi ra phòng ngủ, kéo kéo tay bà Chu: "Chỉ An anh tới đây xem."

Khom người cảm đôi giày da đen lộn xộn của bà, để chỉnh tề trên tú giày, bỗng nghe thấy tiếng mẹ không lớn không nhỏ mà hỏi thăm: "Cái áo này không phải là của anh nhì."

Chu Hạm Đạm như bị sét đánh, ba bước nhập lại làm hai chạy tới phòng của bọn họ.

Mới vừa vào cửa liền thấy mẹ đứng ở bên giường, giờ cái áo dệt kim hờ hờ cổ kia lên, đưa lên trước mặt bà, động tác tùy ý, không hề trân trọng.

Chu Hạm Đạm đi tới, chen ngang đoạt lấy: "Đừng tự ý lấy đồ của con!"

Nói xong thì quay đầu chạy về phòng của mình, cô cách một tiếng đóng cửa phòng lại, chỉ để lại bà mẹ hai mắt nhìn nhau.

Cuối cùng cũng trở lại địa bàn của mình, Chu Hạm Đạm thờ hồn hển, mặt đỏ có thể nhỏ ra máu, tim đập kịch liệt, cảm áo ngồi trên giường kiểm tra một phen, xác định không có nếp nhăn chói mắt nào, mới đem nó cẩn thận phơi lên giá áo trong phòng.

Ba mẹ cô khó hiểu, đi tới trước cửa phòng con gái, thăm dò gõ cửa.

Chu Hạm Đạm giờ phút này cũng giật mình vì phản ứng quá lớn của bản thân, không nghĩ ra lí do hợp lý để chối thoát, chỉ có thể mở cửa, nói rõ ràng với ba mẹ đầu đuôi câu chuyện, còn thuận tiện nói luôn vụ tai nạn xấu hổ bữa khai giảng hôm trước.

Ba Chu có chút giật mình, thẳng thắn nói muốn cảm ơn vị thầy giáo này.

Chu Hạm Đạm thật thà đem toàn bộ câu chuyện mua hoa quả nói luôn ra.

Mẹ Chu nghe vậy bật cười: "Lũ nhóc này thật là, còn có thể lên ba mẹ làm nhiều chuyện như vậy."

Chu Hạm Đạm cúi đầu, lí nhí nhận lỗi: "Thật xin lỗi."

Ba Chu đáp: "Xin lỗi ba mẹ vì điều gì, con không làm sai, có thể thấy mắc nợ biết trả ơn, ba và mẹ của con vui mừng còn không kịp. Thầy giáo của con cũng rất bao dung rộng lượng, quan tâm học trò. Trong chuyện này các con đều làm rất tốt đấy."

...

Ngăn cách ba mẹ qua cánh cửa kia, lòng Chu Hạm Đạm dần dần yên tĩnh. Rửa mặt xong, cô trở lại phòng, như thường lệ lấy ra "công cụ phạm tội" giấu kín đã lâu - điện thoại, cầm trong tay, lúc chui và ổ chăn, Chu Hạm Đạm nghĩ đến thái độ của ba mẹ vừa rồi, bỗng thấy xấu hổ.

Kỳ thật trong mắt ba mẹ, cô luôn luôn là một đứa trẻ ngoan ngoãn nghe lời, nhưng tâm tư của cô thật sự không giống như biểu hiện bên ngoài, chính trực chăm chỉ, không ăn chơi trác táng.

Ít nhất, cũng không giống như kỳ vọng của bọn họ, toàn tâm toàn ý dốc sức học tập.

Nằm ở trên giường, Chu Hạm Đạm mở QQ, tin nhắn cùng thầy Lâm lúc trước xếp vị trí đầu tiên, cô ấn mở ra.

Thầy Lâm, cảm ơn thầy. Áo khoác em sẽ mau chóng trả lại ngay!

Không sao.

...

Ahh..

Nhìn nó nhiều lần, trong lòng cô lên vang lên cái âm thanh này, còn nâng cao âm cuối, có chút đắc ý vui vẻ thỏa mãn.

Cùng thầy Lâm chat riêng, anh còn có thái độ ôn nhu như vậy... Chu Hạm Đạm lại có chút muốn cười rồi, bạn học khác làm gì có ai được cùng anh trò chuyện như vậy chứ?

Cô thoát ra ngoài, gửi cho Tề Gia Giai tin nhắn: Gia Giai.

Không thể chỉ trực tiếp đặt câu hỏi, như vậy sẽ làm lộ chuyện đã chat rõ ràng, cô bèn bịa ra một cái cớ: Các cậu đã chat riêng với thầy Lâm qua QQ chưa? Tớ còn chưa có nói cảm ơn với thầy ấy, muốn nhắn tin nói cảm ơn, nhưng sợ quấy rầy thầy.

Tề Gia Giai đáp lại gần như sau một giây: Từng trò chuyện rồi.

Tìm Chu Hạm Đạm trầm xuống.

Tề Gia Giai lại gửi tới một đồng ảnh chụp màn hình, đó là ngày đầu tiên lúc cô ấy được Lâm Uyên thêm vào, ngay sau đó liền thanh tú động lòng người mà nói với anh "Lâm Lâm, buổi tối vui về!", còn kèm theo một biểu tượng phát cờ hò reo.

Chu Hạm Đạm bắt đầu hồi hận, tối hôm qua nói cảm ơn tại sao mình lại quên trau chuốt những thứ này, tuyệt không đáng yêu chút nào.

Mà thầy Lâm trả lời Tề Gia Giai là: Đã muộn rồi, các em mau đi ngủ đi.

Tề Gia Giai lại nói: Tuân lệnh, ngủ ngon!

Thầy Lâm cũng đáp lại ngủ ngon.

... Nội dung trò chuyện nhiều hơn cô, ngữ khí cũng thân thiết hơn cô rất nhiều.

Chút vui vẻ tự đắc lúc ban đầu kia, thoáng cái down xuống đáy cốc, tất cả niềm vui tự mình đa tình kia, trong phút chốc tan thành mây khói.

Chu Hạm Đạm chưa xốt gắng gượng trả lời tin nhắn cho cô bạn: Vậy tớ yên tâm rồi.

Tề Gia Giai: Phục cậu rồi đấy, đến tận bây giờ mà vẫn chưa cảm ơn.

Chu Hạm Đạm...

Tề Gia Giai: Mau đi đi, đừng sợ.

Cô quả thật đã quá lo sợ rồi, Chu Hạm Đạm nhớ tới cảnh gặp được thầy Lâm vào giờ giải lao buổi tối kia, cư xử với cô không hề thân thiết một chút nào. Có lẽ cũng giống với thầy Hứa đều ưa thích những học trò vui vẻ hoạt bát cởi mở, còn cô sợ đầu sợ đuôi bình thường như vậy, không thích cũng không có gì lạ.

Chẳng qua là quan tâm tới hoàn cảnh túng quẫn và thân thế của học trò mà thôi, cô thật không nên ảo tưởng như vậy.

Chu Hạm Đạm thờ dài, trong lòng nhắc nhở bản thân, này, đừng có thích giáo viên đấy, ngàn vạn lần đừng có thích...

***

Sáng sớm hôm sau, đang uống cháo loãng, mẹ đưa tới một cái túi giấy loè loẹt: "Một lát nữa đem áo của giáo viên bỏ vào cái túi trả lại, nhìn đẹp mắt."

Thẩm mý của phụ nữ trung niên...

Chu Hạm Đạm cự tuyệt: "Không dùng cái này." Cô cảm chén uống hết phần cháo còn lại vào trong bụng, chạy tới tủ đồ tìm kiếm, lấy thẳng ra một cái túi phong cách cổ xưa màu đen tuyền, sau đó mới đem áo dệt kim hở cổ gấp gọn cẩn thận từng li từng tí bỏ vào.

Bởi vì bạn học khác không hề biết chuyện này, nên Chu Hạm Đạm vẫn có chút sợ hãi.

Đặt cái túi trong hộp bàn, cảm thấy như đồ bên trong biết bay nhảy loạn xạ vậy, Chu Hạm Đạm nhìn không được cúi người liếc mắt nhìn trộm, sợ nó xuất hiện vết nhăn, sợ không để ý nó sẽ thay đổi hoàn toàn.

Tiết học thứ hai của buổi sáng kết thúc, cô lấy lý do "đau bụng kinh" làm cái cớ nói với lớp trưởng, nghỉ tập thể dục giữa giờ.

Ở trong lớp chờ một lát, đợi đến lúc xung quanh yên tĩnh, không còn một ai, Chu Hạm Đạm mới lấy túi giấy ra, xem một chút, rồi cảm nó đi lên lầu.

Đi đến văn phòng năm ba gần đây, cô bắn khoăn do dự, từ xa xác nhận thấy Lâm ở đây, hơn nữa trong văn phòng không có người nào, mới dám đến gần.

Phía trên lầu dạy học, trời xanh như hồ nước, dịu dàng đè lên mái ngói màu đỏ ở đình lầu dạy học, giải điệu bài thể dục buổi sáng truyền đến rõ ràng.

Thầy Lâm quả thật ở trong phòng làm việc, một tay anh chống cằm, mày mi như mực, dường như đang chuyên tâm làm việc.

Có thể đến tìm anh.

Nắm chặt dây đai túi giấy trong tay, tim của cô đã sớm thành công chạy mất, không khống chế được khẽ mừng thầm, như là viên kẹo bảy màu ngọt ngào không ngừng lan tỏa ra ngoài.

Dừng ở trước cửa, là đang kếp hồ. Hơi lạnh trong phòng vù vù tuôn ra, hoàn toàn đối lập với thời tiết nóng bức bên ngoài phòng. Nhiệt độ không khí cao, mờ điều hòa trong văn phòng mà không đóng kín cửa, sẽ càng làm tốn nhiều năng lượng hơn.

Chu Hạm Đạm thò đầu dò xét, thấy Lâm vẫn còn đang ngồi phía sau bàn, không có chú ý tới cô.

Cô đành phải gõ nhẹ hai cái lên cánh cửa, lúc này người kia mới ngẩng đầu lên, ánh mắt phóng ra xa, giao nhau với cô.

Tìm bắt đầu điên cuồng đập thành thịch, Chu Hạm Đạm hơi cúi mặt xuống, không được tự nhiên nhìn anh gật đầu, đứng không nhúc nhích.

"Vào đi." Lâm Uyên gọi cô.

Chu Hạm Đạm mất nhìn mũi, mũi nhìn đường dưới chân, đi về hướng kia.

So với lần đầu tiên đến đây, tâm tình có chút khác biệt.

"Thầy Lâm," đứng trước bàn làm việc của anh, cô bắt đầu "đọc thuộc lòng" câu nói đã chuẩn bị xong từ sáng sớm: "Em tới trà..."

Tiêu đề, lại cả lăm rồi, cô chặn cô họng: "Trả lại áo của thầy."

Chu Hạm Đạm đem túi giấy bỏ lên trên bàn, "Cảm ơn ạ."

Tiếp đó cúi thật thấp người xuống chào, chỉ là lúc thẳng lưng lên, cô mới mò mẫm đầu óc, căn bản không hề thiết lập cái động tác này cơ mà, không hề. Cơ thể và lời nói của cô đã không thể phối hợp nhịp nhàng rồi, động tác không bị đại não khống chế.

"Em không đi tập luyện à?" Lâm Uyên chậm chạp tiếp nhận túi giấy, bắt luận bên trong nó có cái gì, nhìn vẫn có chút kỳ quái, đây có lẽ là điểm nhạy cảm đặc thù của người làm nghề nhà giáo.

"Em..." Cô vừa mới nói dối, bị anh liếc mắt một cái đã nhìn ra, hô hấp yếu ớt nói: "Ừm, không có đi, muốn đi trả áo cho thầy."

Lâm Uyên vốn định khách sáo quan tâm vài lời, vừa muốn nói việc này trong mắt các thiếu nữ khác trông rất mờ ám, có thể bị bàn tán lung tung, nhưng cuối cùng lại đáp lại câu: "Lần sau nói sớm với tôi, tôi tới chỗ em lấy, đừng chậm trễ buổi tập thể dục giữa buổi. Các em mỗi ngày đều ở trong lớp làm bài tập, cơ hội rèn luyện sức khỏe vốn rất ít."

Bị anh dặn dò như trường bối, Chu Hạm Đạm nhát thời ghen lời: "..."

Bỗng nhiên, cô đề ý từ "lần sau" trong lời anh nói, có chút sững sờ.

Lâm Uyên dường như cũng ý thức được từ ngữ không đúng lắm, tự nhiên nở nụ cười: "Vẫn là không nên có lần sau nhì."

Nhìn anh cười, cảm thấy khoảng cách như sương tan đi, lũng túng cũng tan thành mây khói, tâm trạng giống như ánh nắng bên ngoài, Chu Hạm Đạm cũng vụng trộm cong khóe môi, vào thời điểm này cô đã ngấm hiểu lẫn nhau.

"Quay về đi." Lâm Uyên nói.

"Vâng." Chu Hạm Đạm đáp.

Vừa muốn trở về, Lâm Uyên lại gọi cô.

Chu Hạm Đạm quay đầu lại, chỉ thấy người đàn ông đã đứng lên, lấy áo dệt kim hờ cô ra, đem cái túi không đưa cho cô: "Lấy cái này về."

Chu Hạm Đạm: "..."

Ôi, uống công cô tí mi lựa chọn túi giấy, thôi được... được rồi... Trong lòng cô uất ức mà lăm bầm, ngoài mặt vẫn là ngoan ngoãn tới lấy.

Hai cánh tay cùng buông xuống, "Thầy, em đi trước ạ."

Lâm Uyên gật đầu.

Chu Hạm Đạm hít sâu một hơi, mau chóng mở cửa phòng làm việc ra, cô vô thức quay đầu, thấy thầy Lâm đứng ở đó, tiện tay mặc cái áo dệt kim hờ cô kia lên, đang chậm rãi vuốt vuốt cổ áo sơ mi, anh đột nhiên dừng động tác, sau đó hơi nhu mi tâm, giờ tay áo lên chóp mũi, giống như ngủ một chút.

Tiếp đó, anh nhìn về phía cửa.

Bốn mắt chạm nhau.

Giống như điện giật, Chu Hạm Đạm bị ánh mắt của anh bắt lấy làm trò tay không kịp, một suy nghĩ bay qua đại não, cô vội vàng hoảng hốt phá cửa chạy đi.

Gió tạt vào mặt, thời tiết cuối mùa hè còn sót lại chút nóng bức, giờ tất cả đều đang tập trung trên hai má cô, tiếng tim đập cùng với tiếng bước chân xuống lầu hỗn loạn khác thường, aaaa, làm sao bây giờ aa, mặt cô đỏ quá đi mất a, cô vui vẻ quá đi mất a.

Trong nội tâm cô không hề chua xót một chút nào, cũng không hề khổ sở một chút nào, đối với thầy Lâm cô chính là độc nhất vô nhị, bởi vì, trên đồ của thầy ấy, từng có mùi hương thơm ngát của nước tẩy rửa nhà cô nhà.

Bạn đang đọc truyện *Có Thể Chứng Minh, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Chương 7: Tiết Học Thứ Bảy

Edit: Sherry

Cả ngày sau đó, tâm trạng của Chu Hạm Đạm giống như một vườn cây rậm rạp rộng rãi, tỏa hương hoa thơm ngát, cỏ cây dạt dào.

Đặc biệt hơn, suốt hai tiết toán Lâm Uyên đều mặc cái áo dệt kim hờ hờ này trong lớp.

Cô vui đến sắp chết rồi.

Anh vừa quay đầu lại, cô liền xấu hổ cúi đầu, sợ tiếp xúc với ánh mắt của anh.

Anh lại quay lưng, công thức viết trên bảng như biến thành nhạc phổ, nhẹ nhàng diễn tấu trong lòng cô.

Hết tiết học, lớp phó toán học ngồi cùng bàn với cô thu sách bài tập của mọi người, đang định đem lên trên lầu.

"Cậu cảm hết được không?" Chu Hạm Đạm chủ động tỏ ý muốn chia sẻ sức nặng, đồng thời cũng cố gắng che dấu thái độ nhiệt tình quá mức của bản thân.

Trương Văn nhìn cô một cái: "Cậu muốn giúp đỡ?"

Chu Hạm Đạm gật đầu.

Trương Văn rất thẳng thắn, lập tức lấy ra một nửa trong đó, giao cho cô: "Cảm ơn."

Chu Hạm Đạm cười cười: "Không có gì."

Đây là lần thứ hai đến gặp thầy Lâm... a, không đúng, là lần thứ ba nha.

Tím của cô, cũng điên cuồng run rẩy theo từng bậc từng bậc thang đi lên, Chu Hạm Đạm mím môi, theo Trương Văn đi vào phòng làm việc.

Lại một lần nữa đến thăm, hy vọng thầy Lâm không cảm thấy cô là vị khách không mời mà đến.

Chu Hạm Đạm đi vào trong, cầm sách bài tập trên tay không nặng chút nào, nhẹ tựa như gió, không nở bô xuồng.

Đúng lúc Lâm Uyên đang cầm ly nước cùng các giáo viên khác nói chuyện phiếm, ánh mắt dường như liếc qua hai học sinh một cái, xoay đầu lại: "Đề đó đi."

Nói xong lại quay đầu, tiếp tục đề tài vừa rồi.

Thậm chí còn không liếc nhìn cô một cái, Chu Hạm Đạm mơ hồ cảm thấy chán nản trong lòng, cúi thấp đầu, cùng với bạn ngồi cùng bàn phía sau đem bài tập sách đề lên trên bàn.

Nhưng vẫn là nhịn không được từ khước mắt liếc trộm thầy Lâm, người đàn ông đã kết thúc cuộc chuyện trò vui vẻ, trở lại ngồi trên ghế.

Anh nhấc mi, tùy ý đóng lại sách trước mặt, tiếp đó giương đôi mắt dài hẹp.

Chu Hạm Đạm cấp tốc thu hồi ánh mắt, trong phút chốc tim bắt đầu chênh vênh.

"Hai em đợi một lát." Mắt thầy học trò muốn đi, Lâm Uyên gọi hai cô lại.

Chu Hạm Đạm ngạc nhiên, quay đầu lại.

Người đàn ông thu mắt, kéo ngăn kéo ra, từ bên trong lấy ra hai vật màu trắng.

Chu Hạm Đạm nhìn chăm chú, đó là hai viên chocolate trắng, trước kia cô đã từng nếm qua, nhân bên trong là hạt phi [1], còn bên ngoài thì phủ đầy vụn dừa trắng như tuyết.

[1] Hạt phi (hạt hazelnut) là hạt của cây phi (cây thuộc họ hạt dẻ), bao gồm bất kỳ loại hạt nào có nguồn gốc từ các loài thuộc chi Corylus, đặc biệt là hạt của loài Corylus avellana. Thường được dùng để làm bánh.

Lâm Uyên nhìn về phía các cô, như thể bề trên khen thưởng trẻ con cười nói: "Một người một cái."

Chu Hạm Đạm kinh ngạc, người này... Hoá ra không có đùa giỡn nha, thật sự luôn luôn cho học trò phí dịch vụ sao.

"Không cần." Trương Văn bên cạnh đã từ chối.

"Cầm lấy đi." Lâm Uyên đẩy ngăn kéo vào, bản thân ngồi xuống, động tác này làm cho anh nhìn như không cho phép từ chối.

Trương Văn có lẽ cũng hiểu thái độ giáo viên, thò tay cầm lên, đưa một viên cho Chu Hạm Đạm, sau đó nói: "Cảm ơn thầy."

Chu Hạm Đạm làm theo y như đúc: "Cảm ơn thầy."

Lâm Uyên nhìn về phía cô, anh cười, chung quy vẫn tỏ ra vài phần nheo nhẽ. Chu Hạm Đạm không dám nhìn thẳng vào anh lâu, hai tay nhận lấy viên chocolate kia.

Ở trong lòng bàn tay xoay xoay hai lần, Chu Hạm Đạm lặng lẽ cắt nó vào túi quần.

Thầy Cao dạy lý hóa ở bên cạnh tỏ vẻ cảm giận: "Tên Lâm Uyên này, đem toàn bộ bánh kẹo cưới của tôi cho học trò, về sau cậu kết hôn, tôi cũng muốn trả thù lại."

Thầy Lâm khẽ cười ra tiếng, cười lộ răng hiểm thấy, như đồ dành đưa trẻ lớn, anh nhìn thầy giáo kia nói: "Không vấn đề gì."

Một người giáo viên nữ cũng cười vui vẻ theo, còn bát quái nói: "Thầy Lâm dự định khi nào kết hôn?"

Chu Hạm Đạm trong nháy mắt vênh tai lên, giống như đi săn thỏ trong rừng.

Lâm Uyên xoay thành ghế một vòng, giọng điệu tự do tự tại như dáng vẻ của anh: "Sớm mà."

"Cậu cũng già đầu rồi."

Lâm Uyên liếc xéo: "Tôi mới hai mươi ba nha [2]."

[2] Bạn Lâm thực sự là 32 rồi đấy ạ, đừng tin lời bạn ấy >

Bạn đang đọc truyện *Có Thể Chính Minh, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Chương 8: Tiết Học Thứ Tám

Edit: Sherry

Anh cười than, như một mảnh lông chim lướt qua màng nhĩ, Chu Hạm Đạm chỉ cảm thấy trong tim vừa mềm mại vừa ngứa ngáy, mặt cũng đỏ hơn.

Đi song song về hướng trường học, trên đường lớn màu xám trắng lăm lăm từ xi măng, dòng người như dệt, ánh nắng xuyên qua khe hở giữa những chiếc lá xanh mơn chiu xuống

Chu Hạm Đạm xúc động mà nghĩ, có lẽ đây sẽ trở thành buổi sáng tốt nhất trong toàn bộ thời cấp ba của cô.

Nhưng, đường cuối cùng cũng sẽ hết, theo như nội quy trường học, xe đạp của học sinh phải đem đến để trong nhà giữ xe.

Đi tới hai bước nữa là rẽ cua, buộc phải chia thành hai ngã, Chu Hạm Đạm mấp máy môi, đành phải sớm nói rõ tình huống với Lâm Uyên:

"Thầy Lâm..."

"Ừm" Lâm Uyên đáp.

Chu Hạm Đạm liếc mắt nhìn sống mũi thẳng tắp của anh: "Em phải dắt xe đến để trong nhà xe."

Lâm Uyên chợt hiểu ra: "Ừ, đi đi."

"Sẽ không..." Cô ra về định đặc nói, lại thẹn thùng kì quái, ánh mắt rơi đến chỗ khác: "Đi cùng với thầy."

Lâm Uyên thu mắt, nhìn cô gái có hơi nghiêng nghiêng đầu, cuối cùng sót lại trong tầm mắt anh một đoạn lông mi mềm mại, khóe môi hơi cong: "Được."

"A, " Chu Hạm Đạm nhớ lại: "So với thầy Trương thầy giảng bài tốt hơn, thật đó, em và bạn của em đều cảm thấy như vậy, ánh mắt của quần chúng là sáng như tuyết đấy."

Lâm Uyên nhún mày: "À, vậy tôi đây chờ xem thành tích bài kiểm tra tháng của các em"

Chu Hạm Đạm: "..."

Cái này có tính là mình đào hố cả lớp không?

Cô nán lại chờ anh chu đáo hỏi: "Thầy còn vấn đề nào khác không ạ?"

"Tạm thời không có." Lâm Uyên đáp.

Ngã ba đường, Chu Hạm Đạm bẻ tay lái, gấp gấp muốn chạy đi. Cô cấp tốc tìm kiếm nhà xe ở khu vực gần sát đường đi xem có còn chỗ trống hay không, nếu còn cô sẽ không để lỡ thời gian, còn có thể đi cùng thầy Lâm một tầng lầu dạy học.

Bất đắc dĩ tất cả đều bị đám bạn học quý lười kia chiếm kín không một kẽ hở, căn bản không thể chen vào.

Chỉ có thể một môi nói: "Em phải đi rồi."

Lâm Uyên ngừng chân: "Ừ, gấp lại trên lớp."

Một câu, khiến Chu Hạm Đạm trong nháy mắt nở hoa nhỏ trong lòng, đột nhiên xuất hiện cảm giác ước hẹn, làm cho tim cô đập nhanh như hươu chạy.

Xoay xe quay người, bước chân cũng trở nên nhẹ nhàng hơn nhiều.

Nhất định là cô suy nghĩ quá nhiều rồi, thầy Lâm rõ ràng chỉ là lỡ độ tạm biệt. Nhưng bất kể thế nào, cũng chính là hẹn ước cùng cô gặp nhau trên lớp nha, anh cũng không có cùng bạn học khác hẹn ước gặp nhau trên lớp đâu đó.

Suy nghĩ đến đây, Chu Hạm Đạm không kìm nén được quay đầu lại.

Một giây sau, khóe miệng cô sụp xuống, cõi lòng tan nát muốn nứt toát, bởi vì có một nữ sinh đi ngang qua đang cùng thầy Lâm trò chuyện.

Nữ sinh kia, cô không biết, chắc là bạn học lớp khác, nhưng nhất định cũng là học sinh của thầy Lâm.

Còn xõa tóc, màu đen dài thẳng rất đằm dáng, không sợ hết giờ chủ nhiệm lớp tìm đến nói chuyện à?

Chào buổi sáng rồi còn ngại chưa đủ, vẫn ở lại cùng thầy Lâm tán gẫu cười nói hai câu, rồi mới cùng nhau rời đi.

Đồ xe hư!

Xe hư xe hư xe hư xe hư!!!

Khóa kỹ xe, Chu Hạm Đạm nổi giận đùng đùng rút chìa khoá ra. Nếu không phải sợ động tác quá lớn sẽ làm ra cái gì mà "hiệu ứng domino" ở nhà xe, cô thật hận không thể tàn nhẫn đạp một phát vào đằng sau đuôi xe.

***

Tiết toán học, Chu Hạm Đạm vẫn nhớ kỹ câu ước định kia, giương mắt mong đợi từng lời nói tuyệt diệu của thầy Lâm đang giờ sách trên bục giảng.

Người này, lời nói rất hiếm khi rối loạn, cũng không hề tự cao tự đại, bất luận là trong giờ học hay ngoài giờ, đều giống như bạn bè bình thường dễ thân thiết.

Đến một nửa giờ học, anh ra đề toán, định gọi người lên làm.

Người trong lớp, hiển nhiên đều không ngoại lệ cúi đầu tránh nạn, đem sách chống lên làm chỗ ẩn nấp, lo sợ lửa đạn của việc kiểm tra thành quả học tập ngộ thương đến đầu mình.

"Sợ lên đây như vậy sao, " Lâm Uyên đã nhìn quen lắm rồi mà vẫn cười nhạt: "Cái đề này rất đơn giản."

"Đơn giản chỗ nào." Có nam sinh quan hệ tốt.

Lâm Uyên đáp: "Chỗ nào không đơn giản, thời cấp ba môn toán của tôi căn bản là điểm tối đa, ngữ văn thì đọc hiểu lý giải viết lách liên tục, liền ngưng làm đề toán."

"..." Cả lớp thổn thức.

Lâm Uyên buông phất: "Tôi đây chỉ có thể gọi người."

"..." Trong phòng học, trong nháy mắt tỉnh mạch như nghĩa địa.

Lâm Uyên nhìn một vòng dưới bục giảng, cuộc đối thoại ngẫu nhiên lúc sáng, bỗng nhiên lóe ra trong đầu, anh lập tức kêu lên: "Chu Hạm Đạm."

Chu Hạm Đạm: "...???"

Không phải chứ...

Phía sau chồng sách, một cái đầu đột ngột nhô lên, ngay sau đó là một đôi mắt trong veo vô cùng kinh ngạc.

Lâm Uyên đang nhìn cô, dù bận vẫn ung dung, giống như đợi cô đi lên.

Cả lớp ném đến ánh mắt cảm thông, đưa mắt nhìn cô đi như đeo chì, chậm rì rì di chuyển đến trước bảng đen.

Đến trước mặt Lâm Uyên, Chu Hạm Đạm không dám nhìn anh, đầu óc trống rỗng, đề bài vẫn còn chưa có xem xong đâu, trong lòng không hiểu tại sao anh lại phải kéo mình lên "phạt thị chúng"...

Cô vừa lúng túng vừa sợ sệt mà gãi gãi trán, đi đến lục tìm phần trong máng bảng đen, nhưng một khắc sau, một bàn tay khớp xương rõ ràng, đưa tới một viên phấn màu trắng.

"Gập lại rồi."

Sau đầu, là giọng người đàn ông trầm thấp đến không thể nghe thấy.

Không phải cách xa trăm sông ngàn núi, cũng không mơ hồ như phủ tầng lớp sương mù.

Là cực gần đây, cực kỳ rõ ràng đây, chỉ có hai người có thể nghe được âm thanh.

Còn pha lẫn chút vui vẻ, giống như một chấm ánh sáng nhỏ, thấp sáng bục giảng này lên, bức bách tình cảnh này.

Cơ thể Chu Hạm Đạm căng cứng trong nháy mắt, lồng ngực phía trên rung động như nhịp đập mạnh mẽ nổi lên.

Anh nhớ kỹ lời đã nói với cô!

Thế nhưng tại sao phải dùng loại phương thức này "gập lại" chứ!

Nhận lấy phần viết bảng, màu đỏ từ mặt cô đã lan đến tai, ngay trong lòng bàn tay cũng rịn mồ hôi.

Phát hiện dáng vẻ của cô, tưởng là cô căng thẳng, Lâm Uyên vỗ về hỏi: "Làm được không?"

Sống lưng Chu Hạm Đạm run lên, cô xấu hổ không dám nói cho anh biết, là mình không nghĩ tới sẽ bị tóm lên, ngay cả đề bài cũng chưa kịp xem hết.

"Chấn là được..." Bất chấp khó khăn đáp, còn lặng lẽ bỏ sung, sai rồi cũng đừng có trách cô nha.

Không muốn làm thầy Lâm thất vọng, cô ngửa mặt nghiêm túc xem xét đề... Một lát sau, cô gơ cánh tay lên, múa bút thành văn, phần viết dồn dập ma sát với bảng đen, kít kít... rung lên.

Thật ra...

Thật sự không khó...

Không khác biệt lắm so với đề bài anh đã nói qua trong tiết trên, gia tăng độ khó cho nó, chỉ để dọa mọi người nao núng sợ hãi thôi.

Lâm Uyên chăm chú nhìn cô chuyên tâm giải đề, cũng nhìn cô tập trung tinh thần viết bảng, lúc nhanh lúc chậm, bất chợt ngừng bất chợt ghi, lặng lẽ tính toán ở phần trống còn lại phía dưới bảng đen, viết xuống chữ nhỏ đầy đặc, tính ra đáp án thì vô thức dịch cổ tay tới chỗ vừa ghi, cấp tốc xóa đi vết tích, rồi lại đem đáp án lấp vào đúng chỗ theo các bước chứng minh.

Trong lớp thỉnh thoảng phát ra tiếng xì xào bàn tán, phân tích bài chứng minh của cô.

Cuối cùng cũng ra kết quả, Chu Hạm Đạm thờ một hơi dài nhẹ nhõm, cánh tay vẫn còn áp lên bảng đen, không tự tin lắm mà quay đầu lại nhìn Lâm Uyên, hình như muốn nói gì đó.

Ánh mắt của cô, trắng đen rõ ràng, sạch sẽ trong suốt, không dính bụi trần, thuần khiết như một đầm nước vừa tan ra từ tuyết.

Anh thường xuyên được nhìn thấy ánh mắt như vậy trên người học trò, đó là tính chất đặc biệt ở cái tuổi này.

Lâm Uyên dựa vào bàn giáo viên, mi tâm hơi nhíu lại dò hỏi.

"Đúng không..." Tiếng Chu Hạm Đạm nhỏ mà nhẹ.

Lâm Uyên khẽ cười, gật đầu.

Chu Hạm Đạm cuối cùng cũng thả lỏng tinh thần, đem phần viết ném vào khe bảng, vô cùng vui vẻ đi xuống bục giảng, nhận được khẳng định của thầy Lâm, trên đường quay về chỗ ngồi, cơ thể nhẹ nhàng đi không ít, trong lòng cũng không khỏi kiêu ngạo.

Ngồi xuống rồi, vẫn có hơi không yên tâm hỏi bạn ngồi cùng bàn: "Tớ làm không sai chứ?"

"Đúng rồi." Trương Văn đáp.

Chu Hạm Đạm vỗ vỗ ngực: "Vạy thì tốt."

Lại nâng tầm mắt, muốn tìm người trên bục giảng khoe công, nhưng anh đã bắt đầu giảng cho bạn học cái đề này, chẳng hề nhìn tới chỗ của cô, vừa định tiếc nuối rù mắt xuống, ánh mắt thầy Lâm đã nhẹ nhàng chuyển đến phía này, tuy chưa có tiếp xúc, nhưng cô bỗng nhiên lại không dám nhìn, đầu luôn luôn cúi xuống, tìm lại bịch bịch rồi.

Ồi...

Thật kinh sợ, cô cảm thấy thật kinh sợ[1].

[1] Kinh sợ: kinh ngạc + sợ hãi.

***

Tự học buổi tối kết thúc, tích lũy một ngày tâm tình hoàn hảo, Chu Hạm Đạm không vội vã về nhà, mà cùng Tề Gia Giai đi dạo tiệm văn phòng phẩm ở ngoài trường.

Tề Gia Giai là một vờ khổng[2], lưu luyến đứng trước giá bày vở tập.

[2] Vờ khổng: có thể hiểu là cực kì cực kì yêu thích... vờ, cũng giống như "thanh khổng" hay "xx khổng" gì gì đó. Từ có mô típ này được nhắc đến nhiều trên mạng(ở TQ), từ "vờ khổng" này có lẽ cũng nảy sinh ra từ đó.

Chu Hạm Đạm thì chăm chú chọn lấy ba cây bút trung tính, định sau này lấy ra làm đề toán.

Trên đường đi tìm Tề Gia Giai, cô bị một loạt các loại giấy gấp sao đủ màu lấp lánh hấp dẫn.

Lam này hồng này vàng này xanh này, đều nhân nhặt, nhẹ nhàng mà đáng yêu, cô dừng lại, chọn hai túi.

Lúc tính tiền, Tề Gia Giai tò mò hỏi: "Mua cái vật này làm chi?"

Chu Hạm Đạm đáp: "Đẹp mà."

"Cậu muốn gấp ngôi sao hả?"

"Đúng vậy."

"Ngài thật là nhân hạ thoát mái."

"Dù sao về nhà cũng không có gì làm."

Ông chủ bíp bíp quét mĩ vạch, lấy giấy gấp sao bỏ vào một bên túi ny lon: "Cái này bán tốt lắm đấy, trường học các cháu có rất nhiều nữ sinh mua."

"Ài, xem ra là tôi già rồi, không còn tâm tư thiếu nữ nữa." Tề Gia Giai thở dài.

Ông chủ cười rộ lên, thuận tiện chào hàng: "Cháu có thể mua vài thêu chữ thập."

Giọng điệu Tề Gia Giai như là muốn chạy trốn ngay tức khắc, "Bỏ qua cho cháu đi, giấy gấp sao cháu còn không muốn làm, lại còn thêu chữ thập á, bảo cháu làm những thứ này, chẳng thà đi ngủ còn hơn."

Chu Hạm Đạm cầm lấy cái túi, vỗ vào lưng cô: "Đi thôi."

***

Trở về nhà, Chu Hạm Đạm bóc bao bì, lấy ra một tờ giấy gấp sao màu lam nhạt, tìm cây bút vừa mua tối nay, ấn đầu bút, còn chưa có ghi chữ nào, đã lấy tay trái che miệng, hưng phấn cười rộ lên.

Cười ngây ngô một hồi, mới viết xuống mặt sau:

[Ngày 16 tháng 9, anh nói, "Gặp lại trên lớp.", "Lại gặp rồi."]

Viết xong bản thân lại chịu không được mà điên cuồng vịn xoắn ngón tay, ngửa ra ghé dựa, duỗi thẳng chân che mặt.

Bình tĩnh nhấc tay khỏi khuôn mặt đỏ bừng, cô thuận thực gấp ra một ngôi sao năm cánh xinh đẹp chắc chắn, sau đó đứng lên, từ trên giá sách lấy xuống một bình thủy tinh từng dùng để nuôi cá con, bỏ ngôi sao màu xanh lam này vào.

Nó lướt theo thành thủy tinh, trượt xuống dưới đáy, không còn động tĩnh.

Dường như một ngôi sao nhỏ bé mang theo tâm sự thiếu nữ, có thể giữ kín trong nhiều năm.

An tâm một chút, Chu Hạm Đạm nhét tai nghe vào, lấy điện thoại di động ra, vừa nghe vừa nhìn, nhiều lần vô tình nghĩ tới chuyện lúc sáng.

Cuối cùng, cô vào trang cá nhân của mình trong viết xuống trạng thái:

"Lên bảng giải đề cũng không đáng sợ lắm đâu nha."

Có khả năng thầy Lâm lướt xuống cũng sẽ nhìn thấy cái này, cô cẩn thận cân nhắc, bỏ thêm cái biểu cảm dí dỏm nho nhỏ.

Đăng xong cái này, Chu Hạm Đạm kẹp áo ngủ, chuẩn bị đi tắm rửa sạch sẽ.

Vừa ra khỏi cửa, cô bị dọa đến nhảy dựng lên, mẹ thế mà lại còn ở phòng khách xem tivi.

"Sao mẹ còn chưa ngủ!"

"Sao con còn chưa tắm rửa!"

Hai mẹ con cùng lúc hỏi, tiếp đó cùng cười rộ lên.

Mẹ nói: "Còn có một chút, sắp xem xong rồi."

Chu Hạm Đạm chỉ vào quần áo lúng túng đáp: "Con tắm trước đó rồi giờ đi thay đồ~ "

Mẹ khẽ cười, cho đi.

Tắm rửa xong, đứng ở trước gương, Chu Hạm Đạm kéo dây cột tóc trên đầu xuống, một đầu tóc hơi cong mềm mại tuôn ra, rơi xuống phủ kín đầu vai.

Khi còn bé ba mẹ cũng không có bạc chải cô nha, tóc chính là châu báu của nữ giới, cũng không hề thua kém người khác đen bóng như sơn.

Cô nắm tóc lên chải chải hai cái, đột nhiên nhớ tới nữ sinh sáng nay cùng thầy Lâm tán gẫu có mái tóc đen dài thẳng kia, không khỏi nấn nấn mũi, khi thật, chắc chắn đã từng vuốt tóc.

Đặt lược xuống, lau sơ chỗ ẩm, Chu Hạm Đạm mở cửa trở về phòng.

Trong phòng khách đã không còn một bóng người, mẹ xem phim xong quay về phòng ngủ rồi, nhưng để lại cho cô chén quýt nhỏ để lót dạ.

Chu Hạm Đạm về phòng, bấm sáng điện thoại, QQ đã có không ít thông báo nhắc nhở.

Một giây sau, mẹ Chu đang có chút buồn ngủ nghe thấy phòng bên cạnh truyền đến hai tiếng "A a" ngán ngủ, hưng phấn khó đề nên thét lên.

Sao vậy A Hạm Đạm? Bà nhện không được mở cửa đến hỏi.

"Không có gì, không có gì!" Con gái trả lời như vậy.

Mẹ Chu không muốn hỏi nhiều, mang nghi vấn trở về phòng.

Chu Hạm Đạm chớp mắt vài cái, nhìn hai hàng ID khen ngợi[3] kia nhiều lần, sợ mình hoa mắt nhìn lầm.

Thật sự có anh.

Thật sự là anh.

Cô lừa mẹ,

Làm sao không có gì được chứ!

Aaaaaa!

Cô vui chết mất thôi!

Đêm nay nhất định không ngủ được!

Thầy Lâm cho cô trạng thái khen ngợi a!

[3]: Minh không dùng QQ, không biết khen ngợi có giống như like trên facebook không... lại không dám chém bừa nên đề nguyên vậy. (TVT)

Bạn đang đọc truyện *Có Thể Chứng Minh, Tôi Thích Em* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Chương 9: Tiết Học Thứ Chín

Edit: Sherry

Toàn bộ tháng chín trời qua rất nhanh, bề ngoài của những chiếc lá đã hơi ngả sang màu vàng óng chất phác, thời tiết cũng dần dần chuyển lạnh. Sáng sớm lúc đi trên đường, luôn có thể thấy các học sinh mặc áo khoác đồng phục xanh trắng đan xen, hiện ra như từng khoảng trời xanh mây trắng nhỏ nhoi.

Sáng hôm nay, ban 6 có tiết thể dục.

Thời gian của năm ba bao giờ cũng vô cùng quý báu, một tắc thời gian tương đương với một phần thành tích. Thể dục chính là nghỉ ngơi, sẽ không phải nghiêm túc chăm chú như mọi khi. Sau khi tùy ý để cho học trò chạy một vòng làm nóng người, giáo viên phân phó hoạt động tự do. Mọi người như chim thú tản ra, các nam sinh tranh thủ từng giây chạy về phía sân bóng, nữ sinh thì tụ tập tại lan can dài bên cạnh sân vận động và đài quốc kỳ, lựa thừa lẻ tẻ, tốp năm tốp ba.

Chu Hạm Đạm lo lắng cho bài kiểm tra tháng sau kì nghỉ quốc khánh sắp tới, nên lôi kéo Tề Gia Giai đi về dãy phòng học.

Tề Gia Giai bị cô kéo đến buồn bực: "Cậu làm gì thế? Thích lại tới nữa à?"

Chu Hạm Đạm quay đầu lại: "Không có nha."

Tề Gia Giai trách móc: "Quay về lớp học làm cái gì vậy chứ, lại trở về cái nhà tù kín gió kia sao, ở cùng đồng công thức và từ đơn buồn tẻ, tớ đau khổ chết mất."

Chu Hạm Đạm trầm giọng: "... Cậu có thể xem tạp chí mà."

Tề Gia Giai buông tay ra, hai cánh tay đan chéo, bày ra vẻ kháng cự mãnh liệt: "Không cần, tớ muốn tâm hồn được vui chơi ở bên ngoài!"

Tề Gia Giai lại nghi hoặc hỏi: "Cậu nghiêm túc như vậy làm gì, muốn thi vào Thanh Hoa à?"

Chu Hạm Đạm xoay cổ: "Có thể thi đậu là tốt rồi."

"Kiểm tra 211 điểm như bình thường là được rồi, đừng đặt yêu cầu quá cao cho mình," Thành tích học tập của Tề Gia Giai vẫn luôn nan giải, nhưng về mặt của cô ấy chẳng hề lo lắng: "Bình thân như tớ không tốt sao, trình độ của mình tới đâu thì làm kiểm tra tới đó, tự thấy thỏa mãn với chính mình là được."

Chu Hạm Đạm thờ dãi: "Tớ và cậu lại không giống nhau, ba mẹ cậu rất tiến bộ, ba mẹ tớ lại là cái loại này..."

Cô muốn nói lại thôi, là cái loại này, ba mẹ quy củ đặt toàn bộ kì vọng lên người cô, cô không muốn phụ tấm lòng của họ.

Huống chi, còn có cái bí mật ngọt ngào nhỏ nhoi, như viên kẹo gói dưới đáy lòng cô. Cái buổi sáng kia, cô cũng xem là vô tình đáp ứng thầy Lâm rồi, lần kiểm tra toán học tháng này thành tích nhất định phải tiến bộ sao cho mắt thường có thể thấy được, mới không phụ lòng anh ân cần dạy bảo, mới có thể để "vị khách mới tới" này tin tưởng hơn vào năng lực của mình.

Sau cùng, đại ham chơi Tề Gia Giai vẫn là uy hiếp, nếu còn lôi kéo cô ấy quay về lớp thì sẽ lập tức "treo cổ tự tử, lấy dao chém đầu".

Chu Hạm Đạm một mình lên lầu, cô đặt hai tay sau lưng, đột nhiên cảm thấy có chút buồn chán, cô đơn lạnh lẽo.

Cửa sổ hành lang chiếu tới một luồng ánh nắng, bụi bặm trời nổi, giống như một cái tình hệ thu nhỏ.

Chu Hạm Đạm nhin không được vượn tay, ở trong đoạn ánh sáng kia phải qua phải lại hai cái, mang theo luồng khí, thổi bay hạt nhỏ, chạm rãi khôi phục trạng thái ban đầu.

Hồn nhiên xong, lại từ cửa hành lang nhìn xuống, trong vườn hoa vẫn xanh um như trước, chim sẽ lâu lo.

Bất chợt, Chu Hạm Đạm nghe thấy âm thanh quen thuộc. Tâm trí có khẽ động, hướng về phía bên phải nhìn qua, sau đó từ từ mờ to mắt.

Hoá ra tiết này của ban bốn là toán học, thầy Lâm đang đứng phía sau bục giảng, ống tay áo xấn lên một nửa, chỉ lên bảng đen giảng đề, giọng nói của anh mặc dù trầm, nhưng lại mạnh mẽ đánh thép xuyên qua.

Chu Hạm Đạm mặt không đổi sắc mà dịch về hướng cửa sổ kia dịch mấy ly, nhưng cô cũng không dám lại gần quá, chỉ sợ làm bạn học bên trong chú ý.

Hôm nay cô còn chưa nhìn thấy thầy Lâm đâu đấy.

Không, lúc này không phải thấy rồi sao?

Thật là cao hứng nha, trong tim lại phốc phốc nở ra hoa nhỏ, là bởi vì hôm nay anh mặc một cái áo sơ mi màu đen lộ ra cơ thể cao gầy sao? Hay là vì được nhìn thấy anh là đã cảm thấy còn vui vẻ hơn bay?

Chu Hạm Đạm không dời mắt được, ánh sáng chiếu tới khuôn mặt anh, gây ra một loại ảo giác kì lạ mê người.

Cô không khỏi thả chậm bước chân.

Bỗng nhiên, dường như chú ý tới bóng người ngoài cửa sổ, thầy Lâm nhìn về phía cô, về mặt anh lạnh nhạt, ánh mắt trước sau như một trong suốt rõ ràng.

Bất ngờ không kịp chuẩn bị, Chu Hạm Đạm trong nháy mắt đứng hình tại chỗ, chớp mắt hai cái.

Ánh mắt người đàn ông dừng lại trong chốc lát, cũng là trong chốc lát này, anh hơi mím khóe môi dưới, chuyển tầm mắt trở về phòng học yên tĩnh.

Tím, thùng thùng thùng thùng, hình như có tiếng vọng

Vừa rồi, là nở nụ cười với cô?

Thật sự là mỉm cười một chút sao??

Trời ơi!

Chu Hạm Đạm kích động tới mức nổi da gà khắp người, co chân chạy về phòng học.

Trở lại chỗ ngồi, cô ngây ngốc mà nhớ lại, ông trời ơi Thánh Mẫu nương nương ơi, Chu Hạm Đạm hai tay bịt chặt miệng, giống như vừa bị hôn trộm mà xấu hổ đỏ mặt, ánh mắt đã cong thành khe hở cũng không giấu được những ý cười sáng chói đó.

Cô xoa xoa khuôn mặt sắp biến thành quả táo, anh nở nụ cười với cô đấy, cười trông thật đẹp a, thật muốn cho anh biết mình đã vì anh mà vứt bỏ thời gian nghỉ ngơi quý giá để quay về làm những cái đề toán này.

Cô trịnh trọng đưa tay cầm bút lên, lạch cạch lạch cạch ấn xuống nhiều lần.

Cô cần phải giải đề rồi, làm sao đây ta. Lại nhìn không được chống cằm, đột nhiên cảm thấy bên mặt mát lạnh, cô kinh sợ, lấy cái gương nhỏ hình đầu mèo từ trong túi, xong rồi, không để ý cầm bút quẹt lên mặt luôn rồi, một đường nho nhỏ.

Ồi quên mất đang cầm bút trên tay, cô vừa để nó lại lên bàn, vừa dùng lòng bàn tay lau mặt, có chút luống cuống tay chân, không biết nên làm cái nào trước. Muốn chết quá, cô chưa từng có cái cảm giác trái phải không phân biệt được thế này. Nụ cười của thầy Lâm đúng là chất độc, khiến cô ngơ ngẩn một bước giẫm luôn vào ảo ảnh rực rỡ.

Thật muốn lấy mạng mà, Chu Hạm Đạm phịch một tiếng đem mặt vùi vào trong sách bài tập, vui vẻ cười trộm.

"Người cười một tiếng làm tôi cao hứng suốt nhiều ngày, người nói một câu làm tôi ghi nhớ suốt nhiều năm."

Cô nhất định phải đem câu nói đã từng nghe qua này, ghi vào ngôi sao nhỏ hôm nay, để không quên đi tâm trạng của cô lúc này.

***

Quốc khánh đúng hẹn tới, Chu Hạm Đạm lần đầu tiên phát hiện hóa ra nghỉ cũng không có vui đến vậy.

Dù rằng trên đường tan học về, Tề Gia Giai đều đặc ý gõ xe lắc lư hát vang, làm như toàn bộ đường đi đều là hội trường buổi hòa nhạc của cô ấy vậy, dòng xe cộ là khán giả, thổi còi tạo call, đèn đường to lớn trên cao là gây ánh sáng.

"Khỏi phải đến trường học thật sự là quá tốt!!!!!!!"

Quẹo vào hẻm nhỏ, Tề Gia Giai đặt mông lên đệm ghế, phấn khởi rộng to.

Không tốt chút nào.

Chu Hạm Đạm đối trả mà cười phụ họa, mấy ngày nữa sẽ không được nhìn thấy thầy Lâm rồi.

Trên lưng lại còn đeo theo một túi giáo trình nặng trĩu.

Tốt chỗ nào chứ.

Đến nhà, Chu Hạm Đạm com nước xong xuôi trở về phòng, già vờ già vịt mở sách ra.

Lật quyển giáo trình, viết vài chữ vào đề ngữ văn chọn lọc, cô bắt đầu vênh tai, ngoài cửa, mơ hồ có thể nghe tiếng ba mẹ xem tivi.

Chu Hạm Đạm rút cổ, cẩn thận kéo ngăn kéo, lấy di động ra, giấu trong trang sách.

Dùng một ngón tay ấn mở QQ, trong nhóm lớp, tất cả mọi người đang nói chuyện trên trời dưới đất, tòa ra luồng khí sống động tươi mới mà kì nghỉ ngắn ngày mang đến.

Sứ mạng của năm ba luôn đè nặng trong tim, chính là cái bình bịt kín, kìm nén từ một tháng trước rồi, rốt cuộc cũng được thông khí, dù thế nào cũng phải vươn tay vươn chân hoạt động gân cốt một phen.

Bạn học đang bàn luận nên đi đâu du lịch, làm sao tận dụng hết khả năng để vui đùa hưởng thụ mấy ngày này.

Không may may kiềng dè mấy vị giáo viên chủ nhiệm vẫn còn trong nhóm

Đột nhiên, có một thông báo đặc biệt hiện ra.

[Lớp ba năm] Lão Lâm: [hình ảnh]

Thầy Lâm!

Chu Hạm Đạm xiết chặt ngón tay, sắp lại gần màn hình.

Anh gửi một tờ vé vào cửa xem kịch nói, 2 tháng 10, địa điểm Nhà hát lớn, sau đó hỏi: [Ai muốn xem]

Nhất hô bách ứng [1], ngay cả bè lũ luôn lặn dưới nước cũng nhao nhao ngoi đầu lên:

[1] Nhất hô bách ứng: nghĩa đen - hô một tiếng là có trăm lời đáp lại, có thể hiểu là được nhiều người quan tâm

[Cái gì? Vé xem phim?]

[Kịch nói]

[Thăm luyến chốn đào nguyên [2]]

[2] Tên gốc "暗恋桃花源", tên trên chỉ là tạm dịch, search google để biết thêm chi tiết.

[Khó tin nổi, thầy Lâm cũng thật có nhả hứng]

[Thầy Lâm muốn xem cùng nam sinh hay là nữ sinh vậy?]

[Em đây em đây!!]

[Lâm Lâm cân nhắc em đi!!]

...

Lão Lâm: Tôi không có xem chung.

Lão Lâm: Quốc khánh tôi có việc phải đi một chuyến, không rảnh xem, bỏ cái vé này cảm thấy rất đáng tiếc.

Nam sinh tiếp tục bắt sai trọng điểm:

[Tôi biết ngay mà, bảo sao chỉ có một tờ?]

[Đau lòng cho Lâm Lâm của chúng ta vẫn còn là chó độc thân [ngon nết]]

[Thầy giáo cho em đi, em sẵn lòng lấy thân báo đáp!]

[Xem được không? Nhìn tên hình như là về tình yêu, không thích hợp với loại nam nhi bảy thước là tôi đây]

Thầy Lâm không để ý tới đám nhóc con này, chỉ nói: Muốn xem nhấn riêng cho tôi.

Chu Hạm Dạm một mực âm thầm quan sát, không dám không biết xấu hổ phụ họa trêu chọc trong nhóm, chỉ sợ cơ hội được gặp thầy Lâm bị những phần tử nhiệt tình hăng hái kia cướp mất, cũng may là được nhấn tin riêng.

Trong lòng cô vẫn kinh hãi, mở khung chat cùng thầy Lâm, gõ chữ: [Thầy Lâm, em rất muốn xem kịch nói, không biết có cơ hội này không...]

A, thật vụng về.

[Thầy Lâm, em rất cảm thấy hứng thú với kịch nói này, hy vọng em có thể...]

Thế này thì quá nhạt nhẽo rồi.

[Thầy Lâm, kịch nói hay không, em cực kì muốn xem đấy!]

Cái này nghe buồn nôn như giọng Đài Loan á.

Chu Hạm Dạm ngửa mặt lên trời gào thét trong lòng, không biết tìm từ nào mới là tốt nhất, nhưng lại lo lắng người khác giành lấy, chỉ có thể kiên trì gõ xuống:

[Thầy Lâm, đối với loại kịch nói này em vẫn luôn cảm thấy rất hứng thú, đặc biệt mong đợi muốn xem, hy vọng em có thể trở thành người lấy được tấm vé nóng bỏng kia!]

Thuận tiện bỏ thêm cái biểu cảm đau khổ quý gối.

Gửi đi.

Lo lắng sốt ruột mà chờ đợi, đối phương đã hồi âm.

Thầy Lâm: [Em biết bộ kịch nói này sao?]

Chu Hạm Dạm: "..."

Cô không biết, chỉ giả vờ để thuyết phục.

Sợ nói dối sẽ càng khiến lỗ hổng lớn hơn, đành phải cứng rắn thẳng thắn nói ra: [Không biết, chẳng qua là để làm thầy chú ý _(๖" ̂")_]

Một giây sau, thầy Lâm thế mà lại đáp lại cái biểu cảm, mặt tiểu nhân lạnh lùng "A".

Chu Hạm Dạm...

Aiz..., tốt rồi, tự đào hố chôn mình, trò chuyện không nổi nữa.

Lại mất mặt nữa rồi, nhưng cũng chỉ có thể nhặt cái củ khoai nóng bỏng này lên một lần nữa, quay lại chủ đề: [Là... về yêu thầm thật sao]

Cô lo lắng hít thở không thông, vô cùng không tự tin, trong nội tâm rõ ràng là mù đặc.

Nhưng không biết sao, lúc gõ xuống hai từ "yêu thầm", mặt cô nóng lên khó hiểu, giống như bị lòi đi nướng trên giá vậy.

Thầy Lâm đáp lại rất nhanh: [Phải, mà cũng không phải]

Chu Hạm Dạm bỗng nhiên hiểu kỳ: [Há?]

Thầy Lâm: [Là nói về chuyện xưa của hai người, em có thể tra baidu]

Chu Hạm Dạm: [Được]

Vừa định nghe lời mà thoát khỏi QQ, để mở websites, bên kia lại gửi tới tin nhắn.

Thầy Lâm:

[Đừng tìm hiểu, tự mình đi xem đi]

[Ngay mai em có rảnh không]

Chu Hạm Dạm loạn tim tại đó, trong phút chốc, bàn tay gõ chữ cũng có chút run rẩy: [Có!]

Một cái đầu chấm than đơn giản sao có thể diễn tả được nỗi lòng cô lúc này, tim của cô, dường như muốn nhảy ra khỏi cơ thể.

Thầy Lâm nhanh chóng trả lời: [Em định thời gian đi, tôi đưa vé qua cho]

Bạn đang đọc truyện *Có Thể Chứng Minh, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chương 10: Tiết Học Thứ Mười

Edit: Sherry

Muốn đích thân đưa tới cho cô á??

Nhìn chăm chăm nẫu tin nhắn vài giây, Chu Hạm Đạm khó tin nổi được thụ sủng nhược kinh, vội vàng ngồi dậy trả lời:

[Không cần phiền thầy như vậy... em tự mình đi lấy!]

Thầy Lâm đáp lại: [Có khác biệt gì sao?]

[Cũng đều là lựa cái thời gian, chọn cái địa điểm]

Chu Hạm Đạm loáng thoáng bị nói đến mơ hồ, hình như nghe có vẻ hợp lí... Cô gãi gãi thái dương, sợ chậm trễ một chút sẽ bị bạn học khác nửa đường nhảy ra đoạt mất, nên nhanh chóng quyết định: [10h sáng được không, tại công trường của chúng ta? Có thể chứ?]

Thầy Lâm: [Được]

Sau cùng lại hỏi: [Em không ngủ nướng à?]

Đột nhiên bị hỏi một câu liên quan đến cuộc sống của mình, hai tai Chu Hạm Đạm bỗng nóng lên: [À không, đồng hồ sinh học đã quen, em luôn thức dậy rất sớm]

Thầy Lâm: [Ủ, vậy mười giờ gặp ở ngoài công trường]

[Được! Em nhất định sẽ đến đúng giờ!] Chu Hạm Đạm trả lời.

Kết thúc trò chuyện, Chu Hạm Đạm thở một hơi dài nhẹ nhõm, chỉ ngắn gọn có mấy câu, nhưng cô lại căng thần đến mức nín thở tập trung suy nghĩ, sợ nói sai ở đâu sẽ làm thầy Lâm có ấn tượng xấu. Nhìn lại đoạn tin nhắn nhiều lần, Chu Hạm Đạm cảm thấy hẳn là không có vấn đề gì, mới lưu luyến thoát khỏi khung chat.

Cô chống cằm, bất chợt cong khóe miệng.

Nói cách khác... Ngày nghỉ cũng có thể gặp thầy Lâm rồi?

Phát hiện chậm chạp này làm cho cô đặc biệt phấn khởi, Chu Hạm Đạm từ một tay nâng mặt đổi thành hai tay nâng mặt, hai má lại nóng lên, còn là đi gặp một mình, một nam một nữ, hai người! Chẳng phải rất giống một cuộc hẹn hò hay sao, thật sự là rất giống, quả thực giống vô cùng... Không dám nghĩ thêm nữa, cô chỉ cảm thấy cả đầu giống như muốn biến thành nỗi áp suất vậy, vừa bốc khói vừa phát ra âm thanh hii iiii, bởi vì không khí hạnh phúc được bơm vào nhiều đến căng tràn.

Đứng rồi, ngày mai còn không phải mặc đồng phục.

Chu Hạm Đạm đột nhiên nghĩ đến,

Vậy phải mặc đồ gì đi gặp thầy Lâm đây?

Xem như chuẩn bị cho bản thân vào đêm trước cuộc hẹn, cần phải tỉ mỉ lựa chọn trang phục. Chu Hạm Đạm mở tủ quần áo ra, toàn bộ đồ đẹp đều lấy ra đặt trên giường, tò vò về chuyện nghiệp mà phối hợp lại. Đảo lộn một lát, cô lại chìm vào mơ mịt, mỗi ngày chỉ toàn xoay quanh con số, từ vựng tiếng anh, thơ văn, nên cô không có mất thời trang, cũng không có chút kinh nghiệm nào.

Dứt khoát lấy điện thoại đi động ra, tìm kiếm "trang phục nữ sinh thường mặc vào cuộc hẹn", phần lớn đáp án đều là áo liền váy thanh nhã. Xong đời, cái thứ đồ chơi này có một cái cũng không có, từ lúc dậy thi đến giờ, cô không hiểu sao lại chống đối mặc vậy, cảm giác tội nó vừa khác lạ vừa phổ trương, thấy rất quái dị, ba mẹ muốn mua cho cô cũng không chịu.

Hay là mặc đồng phục nhì.

Chu Hạm Đạm lại ngã xuống giường, thầy Lâm nhất định sẽ cảm thấy nữ sinh này thật kỳ quái, ngày nghỉ còn nghiêm chỉnh như vậy làm gì.

Lúc này chạy xuống phố mua cũng không kịp nữa rồi, cô chỉ có thể tìm cách thử hai thôi.

***

Lòng mang lo lắng, Chu Hạm Đạm hầu như cả đêm không ngủ ngon, thỉnh thoảng lại tỉnh, oán hận than "sao trời còn chưa sáng", rồi lại vô tri vô thức thiếp đi.

Ngủ thẳng đến khi chuông báo thức vang lên, cô mới như được giải thoát vươn người ngồi dậy, vội vàng xuống giường rửa mặt đánh răng.

Mẹ cũng thức dậy sớm, đã ở trong phòng bếp loạt xoạt rán trứng, mùi dầu thoang thoang bốc lên chui vào phòng rửa mặt.

Chu Hạm Đạm một tay đánh răng, một tay dè lên gương thăm rõ ràng dưới mắt, có chút phiền muộn trong lòng.

Lau nước trên mặt, cô vẫn đặc biệt để tâm tới cặp mắt gấu mèo khoa trương kia. Cùng bản thân trong gương hai mặt nhìn nhau một lát, Chu Hạm Đạm liếc mắt ra ngoài thăm dò một chút, sau đó lên lên lút lút kéo cửa tủ kính, lấy hũ kem dưỡng trắng của mẹ, đầu ngón tay khều ra một dịch thể trắng ngà to như hạt đậu, cô đem nó bôi xuống dưới mắt, học theo phương pháp đã xem qua trên TV, không thuần thục lắm mà đắp lên vỗ vào, nhìn qua cũng tạm được.

Làn da thiếu nữ nhắn mịn sạch sẽ, kem lót thấm vào rất nhanh, hầu như không nhìn ra dấu vết trang điểm.

Xử lý xong xuôi, Chu Hạm Đạm hướng về phía tấm gương chớp mắt vài cái, xác nhận đã nhạt đi một chút, mới đưa mắt ra bên ngoài, nghe thấy mẹ vẫn còn phòng bếp, liền đem kem trắng đặt trở lại, lại lấy ra son môi, vận vận ra, đến khi phần đầu hiện vài phần đỏ thắm, thì điểm một chút lên môi.

Đây không phải lần đầu tiên dùng trộm đồ trang điểm của mẹ, nhưng cái cảm giác kính hờn bạt vía kia không có mấy may thay đổi.

Chu Hạm Đạm không dám bôi quá nổi bật, sợ bị mẹ liếc mắt nhìn ra.

Cô nghe thấy tiếng cửa phòng bếp bị kéo ra, lòng khẩn trương, vội vàng đóng son môi lại, đặt trở về.

Nhấp môi vài cái, màu sắc nhanh chóng trở nên đồng đều, Chu Hạm Đạm nâng cao hai vai nhỏ, cúi đầu đi về phía huyền quan, vô cùng có tật giật mình mà ngồi xỏm xuống đôi giày.

Mẹ Chu thấy thế liền gọi cô: "Con muốn đi ra ngoài sao?"

Chu Hạm Đạm trốn tránh khuôn mặt, gãi vờ lơ đãng nói: "Ừm."

Mẹ hỏi: "Đi đâu?"

Chu Hạm Đạm đáp: "Gia Giai hẹn con đi nhà sách Tân Hoa."

Mẹ Chu nói: "Ăn điểm tâm xong rồi hãy đi nhé, mẹ đã nấu xong rồi."

Chu Hạm Đạm liếc đầu: "Con và cô ấy đã hẹn nhau ăn ở bên ngoài."

Mẹ: "Tiền đã mang theo đủ chưa."

Chu Hạm Đạm buộc lại dây giày: "Đủ rồi."

Xong xuôi liền đẩy cửa định đi ra ngoài.

Mẹ ân cần hỏi nói theo phía sau: "Trưa có trở về ăn cơm không?"

Chu Hạm Đạm ngừng chân lại: "Có lẽ sẽ về đấy ạ!"

"Về sớm một chút nhé!" Nói xong câu này, con gái đã biến khỏi tầm mắt.

Mẹ Chu để đĩa trứng chiên trong tay lên bàn cùng với bát dưa, hơi nhíu mày, chung quy vẫn cảm thấy hôm nay con gái có vài phần khác thường.

Đúng vậy, Chu Hạm Đạm hôm nay đương nhiên là khác với thường ngày.

Không có buộc tóc đuôi ngựa, mà là đổi thành xõa tóc, một ít lộn, mềm mại bồng bềnh xoã tung, thả xuống bên vai, như tăng thêm vẻ xinh xắn đáng yêu.

Không có áo đầm khoác lên, đánh phai dùng quần yếm thay thế, kết hợp với áo T-shirt màu trắng bên trong.

Bước trên đôi giày đế bằng sạch sẽ, cái tuổi này của cô, vốn là không cần chải chuốt quá nhiều, collagen đúng là nguồn sáng quý giá, giờ tay nhắc chân đều là vẻ tuổi trẻ tràn trề như lá non trở cảnh, cho là trang điểm bậc nhất hay là bảo dưỡng kĩ càng đều không thể tìm lại vẻ đẹp non nớt này.

Chu Hạm Đạm đến trường học sớm một giờ, khái niệm thời gian không đáng nhắc tới khi niềm phấn khởi chờ mong lớn mạnh như thế này.

Sân trường vào ngày nghỉ, không giống với vẻ thường ngày tràn trề sức sống. Cửa lớn khó khăn lắm mới đóng lại kia, như một trường lão, một nửa con mắt đang khép lại, chờ đợi con cháu dưới gối trở lại nơi đây.

Cửa tiệm nhỏ trước cổng vậy mà lại không có ngừng kinh doanh, Chu Hạm Đạm vội vàng chạy vào, quyết định đi dạo một phen để giết thời gian, nói là giết thời gian, thực tế cũng không có tập trung, không ngừng cầm điện thoại đi ra đi vào liên tục.

Độ nhật như niên[1].

[1] Nghĩa đen: sống một ngày bằng một năm, ý nói thời gian dài đằng đẳng.

Thật vất vả, nhìn đến chín giờ bốn mươi.

Điện thoại rung lên, là chuông báo đặc biệt cài cho thầy Lâm, Chu Hạm Đạm vội vàng ấn mở, còn là một tin nhắn thoại.

Theo bản năng ngừng công việc hiện tại, cô hoàn toàn cảnh giác, mau chóng ấn vào, đưa di động kề sát bên tai, bí mật giống như không muốn người khác trông thấy.

"Em đã tới chưa?"

Chu Hạm Đạm cắn cắn môi dưới, cười trộm.

Là âm thanh của anh, âm thanh mỗi ngày đều xuất hiện trên giảng đài, tìm lại mất kiểm soát như ngựa đứt dây cương.

Đỏ mặt nhấp vào hai chữ: [Đã đến]

Tiếp đó đối phương lại đáp lại một cái tin nhắn thoại càng dài hơn:

"Tôi đang trên đường rồi, lái xe, em chờ tôi một lát."

Mặt càng đỏ mà gõ ra một chữ: [Được]

Tím cũng bắt đầu thấp thòm không yên, muốn gặp thầy Lâm quá, trời ạ! Chu Hạm Đạm bỗng nhiên trở nên gấp gáp rối loạn. Cô hấp tấp cắt điện thoại vào trong túi quần, lo lắng như kiểu sắp hụt mắt, bước nhanh về hướng cổng trường, sau đó kiên định đứng ở một vị trí trống trải, bảo đảm thầy Lâm vừa đến là có thể nhìn thấy cô.

Một lúc sau, một chiếc SUV màu trắng nhanh chóng dừng cách đó không xa.

Chính là xe của thầy Lâm.

Chu Hạm Đạm lại hồ hập không thông rồi, làm sao bây giờ sợ chết mất, đi về phía kia vài bước, suýt nữa cùng tay cùng chân, lúc chậm lại điều chỉnh thân thể một chút, người bên ghế lái đã mở cửa xuống xe, đi về hướng của cô.

Vừa muốn cất tiếng gọi "Thầy Lâm——", người đàn ông đã nhìn cô nở nụ cười, cái nụ cười này quá chói mắt, làm lời chào hỏi của cô mắc giữa cổ họng.

Có lẽ là trong kì nghỉ, trang phục của thầy Lâm rất là thoải mái tùy ý, T-shirt và quần chín tấc, không giống với vẻ nghiêm túc thường ngày, lộ ra mắt cá chân nhỏ gầy rõ ràng, trắng đến chói mắt.

Một người đàn ông có mắt cá chân đẹp như vậy làm gì aaa——

Lúc Chu Hạm Đạm lăm bắm trong lòng, người đã đi đến trước mặt cô.

Cô xấu hổ ngẩng đầu nhìn anh, hơi hơi hạ tầm mắt, cái mảnh mắt cá chân kia nhìn càng thêm rõ ràng.

Cô yếu ớt bổ sung danh xưng lúc trước chưa kịp ra khỏi miệng: "Thầy Lâm"

"Đã đến bao lâu rồi." Lâm Uyên hỏi.

Chu Hạm Đạm lúc này mới hỏi thần, đối trá nói: "Không bao lâu, chỉ trước thầy một lát."

"Ừm" Lâm Uyên nhìn cô gái nhỏ trước mặt, cũng nhận ra được hôm nay cô không có mặc đồng phục đồng nhất, trông rất mới mẻ và tươi tắn.

Hai mắt quan sát qua nhiều lần, Lâm Uyên mới lấy tấm vé kia ra từ trong túi quần, đưa đến.

Chu Hạm Đạm nhìn thấy tấm vé - mục tiêu hôm nay của bản thân dưới tầm mắt, liền vội vàng đưa hai tay tiếp nhận, luôn miệng nói cảm ơn.

Lâm Uyên bảo cô đừng khách khí, cùng với câu dặn dò: "Vé xem vào ban ngày, nhưng khi đi cũng phải chú ý an toàn."

Chu Hạm Đạm cảm thấy ấm áp: "Vâng, cảm ơn thầy."

Nhất thời im lặng.

Vật đã đưa xong, nhiệm vụ cũng coi như hoàn thành.

Giữa bọn họ, hình như cũng không còn việc gì rồi.

Chu Hạm Đạm không nhận được cảm thấy cô đơn. "Cuộc hẹn hò" ngắn ngủi của cô, tựa như đóa hoa quỳnh bỗng nhiên nở ra, rồi lại nhanh chóng rũ xuống, chuẩn bị tàn phai.

Thật hy vọng có thể ở cùng thầy Lâm thêm một chút nữa, một phút cũng được, nhưng vắt hết đầu óc cũng không tìm ra lý do, thời gian lại eo hẹp, khả năng đối đáp lanh lợi không phải là điểm mạnh của cô.

Cũng may, trời cao dường như nghe thấy lời thỉnh cầu thành khẩn của cô.

Giọng nói của anh đột nhiên phát ra trên đỉnh đầu: "Em đã ăn sáng chưa?"

Chu Hạm Đạm vẫn còn đắm chìm trong sự chua xót từ thân kia, chưa kịp suy ngẫm kỹ lời này, đầu đã thật thà đáp: "Chưa, em chưa kịp ăn sáng đã đi ra ngoài."

Trong lời đáp, còn pha lẫn vài phần hoang mang lo lắng.

"Tôi cũng chưa ăn, dậy trễ, " Lâm Uyên nở nụ cười: "Đi thôi, ăn sáng rồi hãy về."

Trong nháy mắt, mọi sự buồn khổ đều vụt thoát qua cửa lớn, chỉ còn lại vị kẹo ngọt ngào chảy ra trong tim. Chu Hạm Đạm nhớ đến thầy giáo đã tặng miễn phí vé xem kịch nói cho mình, như vậy thì bữa sáng này nên để mình mời lại, trong ba lô còn khoảng chừng trăm tệ, có lẽ đủ cho hai người ăn.

Theo như tính toán đó, Chu Hạm Đạm đề nghị: "Thầy Lâm, để em mời thầy ăn sáng đi, thầy đã tặng vé cho em rồi."

Lâm Uyên trầm nghĩ, cô nhóc này, còn chưa có kiếm được tiền mà đã tỏ vẻ "có qua có lại" lão luyện như vậy, không khỏi cong môi chối từ: "Không được, để tôi trả."

Anh khẽ than một tiếng: "Đề nghị trước chính là tôi, mà lại để em tốn tiền, đi theo học trò hết ăn lại uống như thế này, chắc chắn không thể được."

Chu Hạm Đạm: "..."

Lâm Uyên còn nói: "Hoặc là để tôi mời, hoặc là không ăn, em thấy thế nào."

Ngoài mặt anh ôn hòa nhã nhặn như vậy mà có thể cố chấp ném ra đạo lý và điều kiện, làm Chu Hạm Đạm nhất thời không tìm ra lời nào để đáp lại, đành phải ngoai miệng đồng ý, trong tim nhớ kỹ.

Lâm Uyên thu mắt hỏi: "Em tới đây bằng cách nào, cuối xe sao?"

Chu Hạm Đạm nhỏ giọng nói: "Thuê xe đến đây."

Lâm Uyên: "Ừm, thích ăn điểm tâm sáng ở đâu?"

Dường như đã trở thành hẹn hò thật, Chu Hạm Đạm có chút hoa mắt choáng váng, tri độn đáp: "... Tùy ý đi, ở đâu cũng được."

Lâm Uyên đáp: "Để tôi quyết định vậy."

Chu Hạm Đạm ngoan ngoãn gật đầu hai cái, niềm vui mãnh liệt khiến hai cái gật đầu này đặc biệt mạnh mẽ.

Hai người một đường đi về hướng cái xe kia.

Dọc đường Lâm Uyên cũng thăm thò ra một hơi, anh chưa bao giờ lên lút gặp gỡ trực tiếp nữ sinh vào ngày nghỉ, vì vậy cũng không biết nên xử lý phần xã giao này sao cho thích hợp.

Lo là quá lúng túng, cũng như quá lạnh nhạt, không ngờ cuối cùng lại rơi vào hãm bẫy.

May là lúc này, đã có dấu hiệu tan băng, anh mới hơi yên lòng.

Chu Hạm Đạm tất nhiên là không biết những thứ này, đang mang trái tim bất ổn đứng trước xe. Cô lại do dự rồi, tóm lại là ngồi ở ghế sau hay là ghế phó lái đây.

Tối hôm qua cô sao lại không nghĩ đến vấn đề này chứ.

Ngồi sau thì giống như coi giáo viên là tài xế, ngồi trước thì lại trông có vẻ thân thiết quá mức, sợ làm thầy Lâm suy nghĩ nhiều.

Thật là khó chọn... Ngón cái lặng lẽ xiết chặt vào lòng bàn tay, tim Chu Hạm Đạm xoắn xuýt đến cực điểm.

Cũng là lúc này, một cái bóng thon dài đi đến bên cạnh cô: "Em là một lần bị rấn cấn, xe cũng không dám đụng vào luôn này."

Anh tự tay mở cửa ghế phó lái, hất hất cái cầm, giọng điệu mang theo ý cười:

"Lên đi."

Bạn đang đọc truyện *Có Thể Chứng Minh, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 11: Chương 11: Tiết Học Thứ Mười Một

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Sherry

Thầy Lâm không nhanh không chậm xoay tay lái, điều khiển xe lên đường.

Chu Hạm Đạm ngồi bên ghế lái phụ, không dám thờ ơ, nếu như không phải có cửa sổ ngăn lại, tim của cô đã nhanh đến nỗi muốn nhảy ra ngoài luôn rồi.

Không gian hai người đóng kín cũng giống như lần đi song song trên đường lúc trước, đều khiến người ta bức rức. Chu Hạm Đạm không biết nên đặt tay như thế nào cho phù hợp, chỉ có thể nắm chặt đai balo, im lặng cúi đầu, không nói một lời.

Sau khi khởi động xe tự động phát nhạc, bài hát tiếng Anh, giai điệu rất quen thuộc, Chu Hạm Đạm đã từng nghe trên radio buổi tối.

Thầy Lâm chuyên tâm lái xe, hình như cũng không có ý định trò chuyện với mình.

Nói dùng bữa sáng là quán trà Thanh Viên, cách trường học không xa, qua hai cột đèn giao thông đã đến.

Thanh Viên là quán trà lâu năm nổi tiếng trong thành phố, đã hơn mười giờ mà vẫn người đến người đi như cũ, đa số thực khách đi ra đều mang theo nụ cười thoải mái trên mặt.

Khoảnh khắc xe dừng lại, Chu Hạm Đạm còi dây an toàn, vội vàng xuống xe, giống như chạy trốn khỏi mặt trời. Đến khi đứng giữa thanh thiên bạch nhật[1], trái tim phập phồng bất ổn của cô mới xoa dịu một chút.

[1] Thanh thiên bạch nhật: ban ngày ban mặt.

Ngay cả bản thân cũng không rõ là vì sao.

Lâm Uyên có lẽ cũng hiểu được tâm trạng khó xử không biết làm thế nào của cô gái nhỏ, chưa nói đến nam nữ cách biệt, chỉ nghĩ tới thân phận chênh lệch của hai người cũng đã làm cho đoạn đường này của cô trở nên có chút khó khăn rồi nhỉ.

Anh cười một tiếng như thế, cũng theo xuống xe.

Chu Hạm Đạm vẫn chưa đi vào, mang balo trên vai, ngoan ngoãn đứng yên chờ anh.

Lâm Uyên bỏ lại chìa khóa xe vào túi quần, đi đến bên cạnh cô: "Vào thôi."

Lúc này Chu Hạm Đạm mới như tỉnh ra trong mộng, cuống quýt đáp: "À, ừm, được."

Ánh mắt chỉ dám cùng anh tiếp xúc ngắn ngủi, sau đó liền rút chân đi vào trong.

Lâm Uyên đi theo sau lưng cô, suy cho cùng vẫn là sắp đến trưa, trong tiệm còn nhiều ghế trống dễ tìm chỗ ngồi.

Anh nói: "Em chọn chỗ ngồi đi."

Sau đầu là sọt âm thanh như thanh phong minh nguyệt[2], lưng Chu Hạm Đạm nhấc thời căng lên, gật đầu.

[2] Thanh phong minh nguyệt: trăng thanh gió mát, ở đây ám chỉ giọng nói trong trẻo.

Cô ngẩng mặt lên, trông mắt đen như bánh xe xoay tròn, thoáng nhìn một bàn bốn chỗ ở gần cửa sổ, quay đầu lại hỏi: "Thầy thích ngồi gần cửa sổ không?"

Lâm Uyên đáp: "Tôi tùy ý, em thích là được."

Em thích là được...

Em thích...

Chu Hạm Đạm nhanh chóng quay lại, may là không phải tranh giành nha, hệ thống điều khiển thân nhiệt lại phản bội một lần nữa, mặt lại đỏ lên rồi.

Cô bước nhanh về phía mục tiêu chỗ ngồi, quán trà này theo phong cách cổ xưa, thành ghế mặt bàn đều được sơn hồng khắc hoa.

Lâm Uyên ngồi vào chỗ đối diện cô, nhân viên phục vụ đem tới hai chén trà xanh, chén sứ men xanh, chất men và hoa văn, rất là trong sáng tinh xảo.

Menu được đẩy tới trước mặt Chu Hạm Đạm, Lâm Uyên khẽ nhắc nhở: "Nhìn thử xem muốn ăn gì."

Chu Hạm Đạm thu mắt nhìn chằm chằm vào mặt bia lam bằng sứ thanh hoa, chữ nhỏ được sắp xếp chỉnh tề, tất cả đều là đủ loại điểm tâm sáng, canh bánh bao mì hoành thánh sữa đậu nành, cần gì có nấy.

"Em sao cũng được," Chu Hạm Đạm nhìn hoa cả mắt, sợ món mình chọn lại không phải món thầy giáo thích ăn, lại không tìm ra biện pháp, đành phải đem trang giấy đẩy trở về: "Thầy Lâm, thầy chọn đi."

Lâm Uyên cũng không từ chối, cầm bút chỉ lên, vạch ra vài nét, một bên hỏi: "Bánh bao canh gạch cua[3] ăn không?"

Chu Hạm Đạm gật đầu.

Không nghe cô trả lời, Lâm Uyên gương cao mắt nhìn cô một cái, ra vẻ thăm hỏi.

Chu Hạm Đạm lúng ta lúng túng nói: "Ăn."

"Xiu mai[4] nhé?"

"Ừm"

"Mì sợi hay là mì hoành thánh?"

"Mì hoành thánh đi..."

"Mì hoành thánh lớn hay nhỏ?"

"Nhỏ."

"Ừ."

"Uống chút gì không?"

"Không, không cần."

"Được."

[3] Bánh bao canh gạch cua: hình minh họa

[4] Xiu mai (Shumai) là một trong những món ăn điểm tâm của người Trung Quốc. Ở Việt Nam món xiu mai được chế biến theo phong cách đặc trưng của ẩm thực Việt Nam, trông giống thịt viên, thường được dùng với cơm hoặc kẹp vào bánh mì. (Hình minh họa (kiểu TQ)):

Nói xong liền đưa lại tờ giấy gọi món, nhân viên phục vụ mỉm cười nhận lấy, xoay người rời đi.

Anh lựa chọn nhanh chóng dứt khoát, nhưng cũng suy nghĩ chu toàn, toát lên vẻ tỉ mỉ mà lưu loát cực kì mê người, hoàn mỹ phá giải chứng bệnh phân vân khó chọn của mình.

Chắc hẳn là đã dùng cơm với không ít phụ nữ rồi đây, Chu Hạm Đạm vô thức mở rộng suy nghĩ đến điểm này, trong tim lập tức nổi lên chua xót, y như bị chai giấm chua ở trên bàn tưới lên.

Hình như lúc này chỉ thấy anh gọi một mì hoành thánh, Chu Hạm Đạm hỏi: "Thầy không gọi món chính cho mình sao?"

"Chọn rồi, " Lâm Uyên trả lời: "Mì Dương Xuân."

Chu Hạm Đạm gật mình: "A... vậy a..." Anh muốn ăn cái gì đương nhiên không cần phải báo cáo cho cô, chỉ có thể hỏi chuyện khác để chuyển dời phản ứng thừa thừa của mình: "Mì Dương Xuân ở đây có ngon không?"

Mơ hồ bị cái bộ dạng của cô chọc cười, Lâm Uyên đáp: "Em chưa từng ăn? Em muốn ăn có thể đổi với tôi."

Chu Hạm Đạm gật đầu, lập tức lại lắc đầu. Là chưa từng ăn, nhưng không cần phải đổi đâu.

Lâm Uyên vẫn cười: "Đổi hay là không đổi?"

Chu Hạm Đạm vội vàng nói: "Không cần đổi."

"Ừ." Anh cup mắt, bụng tách trà lên, nhấp môi, nụ cười vui vẻ trên môi không nhạt.

Một lát sau, nhân viên phục vụ đem lên một cái lồng bánh bao canh gạch cua, lớp vỏ trắng nõn mòng đến mức dường như có thể nhìn thấy nước canh tươi ngon lác lác bên trong.

Lâm Uyên cầm lấy một chai dấm, giơ lên trên không nhử mày hỏi: "Muốn không?"

Chu Hạm Đạm lập tức dùng hai tay dâng lên một cái đĩa sứ nhỏ trước mặt.

Cô cẩn trọng như trình tấu chương lên cho hoàng đế, Lâm Uyên lại nhịn không được cong khóe miệng, rót ra cho cô một ít.

Rót cho mình xong, anh vừa để chai dấm trở lại chỗ cũ, vừa nói: "Không cần phải khách khí với tôi, đây đâu phải ở trường."

Lỗi tai Chu Hạm Đạm hơi nóng, giọng nhỏ đến không thể nghe thấy: "Em không có khách khí..."

Một mặt giả vờ to gan mà gấp một chiếc bánh bao nước canh, ai cũng biết cái bánh bao canh gạch cua này vừa mềm vừa tròn nhẵn, vì cô không kẹp chặt một trong hai chiếc dũa, nên tốm một tiếng rơi lùn vào đĩa dấm chua.

Nước dấm văng ra khắp nơi——

A, Chu Hạm Đạm nhẹ than, cuống quýt tránh đi, lại vội vàng đặt dũa xuống, ngay trước mặt thầy Lâm bày ra bộ dạng như vậy, cô không tránh được đỏ bừng cả khuôn mặt, máu trên khắp tế bào đã bị nấu sôi cả lên.

Bối rối cúi đầu cup mắt, ống tay áo T-shirt màu trắng cũng đã thấm vàng vài chỗ, mặt bàn cũng thế, vừa định tìm giấy ăn, người đối diện đã đưa đến một chiếc khăn.

Chu Hạm Đạm rù mắt nhận lấy, không dám nhìn anh, thậm chí cả bàn tay kia, chỉ nói: "Thật xin lỗi! Thật xin lỗi."

Lâm Uyên thu tay lại: "Cũng không có văng tung tóe trên người tôi, khỏi phải xin lỗi."

Nói xong liền tự tay gấp một cái bánh bao nhỏ trong lồng, ổn định bỏ vào bát của cô.

"Cảm ơn thầy." Khóc không ra nước mắt, Chu Hạm Đạm cảm thấy mình làm cái gì cũng không tốt, thật muốn chui xuống giấu mặt dưới ghế biến mất mãi mãi, xóa thầy Lâm ra khỏi trí nhớ của mình.

Lâm Uyên nhìn mặt cô vẫn còn hơi hồng, tay chân luống cuống, bèn chuyển đề tài nói: "Ăn đi, coi chừng nóng."

"Vâng." Chu Hạm Đạm cúi đầu, vui người xuống thấp hơn, lo lắng cắn, cho dù bánh bao mềm mại ngon như thế nào cũng không làm cô hào hứng lên nổi.

Nhất định Thầy Lâm sẽ vì sự cầu thả bữa bãi này của cô, mà lưu lại ấn tượng xấu rồi.

Thấy cô không lên tiếng, Lâm Uyên biết cô chắc chắn vẫn còn đắm chìm trong tâm trạng xoắn xuýt tự trách chính mình kia, muốn kéo cô ra, hóa giải sự lúng túng của cô gái nhỏ: "Thầy kịch nói như thế nào."

Chu Hạm Đạm sững sờ: "Vẫn... chưa xem." Bởi vì... Đó là vé của thầy mà*.

*Giải thích một chút, có lẽ ý Chu Hạm Đạm là: vì đó là vé do thầy Lâm mua nên cô ấy không rõ.

"Là chưa xem "Thảm luyện chốn đào nguyên", hay là chưa từng xem bất kì bộ kịch nói nào?"

Chu Hạm Đạm đang nhai cái bánh bao kia, không rõ ràng đáp: "... Đều chưa."

Lâm Uyên dường như có chút hối hận: "Thật không nên cho em cái vé kia."

Tâm tình Chu Hạm Đạm cứ thế bị kéo đi: "Không hay sao?"

"Hay, " Lâm Uyên nói: "Nhưng câu chuyện xưa trong đó khá nặng nề, không hợp với lứa tuổi này của em"

Chu Hạm Đạm đáp: "Thầy từng xem qua rồi sao?"

Giọng điệu Lâm Uyên bình thản: "Tôi đã xem qua năm lần."

Chu Hạm Đạm kinh ngạc: "Hay như vậy sao?"

Lâm Uyên đáp: "Phiên bản khác nhau."

Chu Hạm Đạm lại thăm dò hỏi: "Thầy nói chuyện xưa nặng nề là "yêu thảm" sao?"

Lâm Uyên dừng lại một chút: "Em biết?"

Chu Hạm Đạm liếm liếm môi: "Hôm qua em... vẫn có tra baidu một chút, nam nữ chính xa cách bốn mươi năm mới gặp lại, khi đó nam đã kết hôn nữ đã gả chồng, kết thúc trong bi kịch."

Lâm Uyên không phủ nhận: "Đúng, " anh nhìn qua, ánh mắt người đàn ông nhuộm màu năm tháng đặt thù, như vị rượu thuần túy được cất giữ nhiều năm "Thiếu nữ như các em hẳn là vẫn mong muốn tình yêu có kết thúc viên mãn, vì vậy tôi muốn nói cái chuyện xưa này chưa đủ..."

Anh suy nghĩ tìm từ thích hợp, cuối cùng nói: "Năng lượng tích cực, đúng, chưa đủ năng lượng tích cực*."

*Nguyên mẫu là: chính năng lượng - 正能量

"Không sao đâu ạ, " Chu Hạm Đạm vẫn không dám nhìn thẳng vào anh như cũ, sợ tình cảm của bản thân tỏa ra từ ánh mắt, tựa như bông hoa không kim được muốn nở rộ, làm nhụy hoa cùng mùi thơm lộ ra. Cô tránh né ánh mắt:

"Lúc trước em đọc sách, biết có một câu nói, rằng người mà cả đời ngay cả một lần tiếc nuối cũng không có, vậy thì cũng rất tiếc nuối."

Cô hạ thấp giọng:

"Tuy không có kết quả nhưng cũng là một tình cảm rất đẹp."

Lâm Uyên như có điều suy nghĩ, có thể là nghe ra gì đó, có thể là không phải, cuối cùng mới nói một câu: "Em nói rất đúng, nhưng tôi vẫn hy vọng học trò của mình trong tương lai đều tốt đẹp, bắt kể là học tập,

cuộc sống, tình cảm "

Tương lai đều tốt, bốn chữ, Chu Hạm Đạm nghe vậy phần khởi ngoại ý muốn: "Thầy là đang giật dây cho chúng em yêu sớm sao?"

"Tôi không hề, " anh lập tức giải vây cho chính mình: "Câu nói vừa nãy kia, học tập cuộc sống đều được xếp ở phía trước."

"..." Đúng ha, Chu Hạm Đạm phỏng má: "Bài kiểm tra tháng này em sẽ thật cố gắng, nhất định sẽ cao hơn bài kiểm tra cuối kì trước."

"Cuối kì trước em 124, lần này dự định thi được bao nhiêu."

Giọng Chu Hạm Đạm cao lên một tông: "... Sao thầy lại biết?"

"Thành tích của các em trên trường tôi đều đã xem qua, " Lâm Uyên thờ ơ nói ra bản lĩnh "quá mục bất vong"[5] của mình: "Của em tôi nhớ rất rõ."

[5] Quá mục bất vong: đọc đâu nhớ đấy, xem qua một lần là sẽ không quên.

Chu Hạm Đạm cầm nín trong chốc lát, tạm thời đề ra cho mình một cái mục tiêu nhỏ: "126 đi."

Lâm Uyên nghe vậy nở nụ cười: "Cũng được, lượng biến chất biến, mỗi lần một bước nhỏ, đến kỳ thi Đại Học sẽ là một bước dài."

Sau khi ăn xong bữa sáng, nhân viên phục vụ đem đến một ly ngũ cốc hỗn hợp, vừa được ép xong, nóng hổi.

Lâm Uyên nói: "Uống đi, cho em đấy."

Chu Hạm Đạm nghi hoặc trong nháy mắt, cô nói không cần rồi mà.

Lâm Uyên đọc hiểu về mặt của cô: "Cái này thực chất là để át đi vị mặn của nước canh, uống một chút là được."

Chu Hạm Đạm ngoan ngoãn bụng ly lên, ngậm lấy ống hút, hầu như không nếm ra vị ngọt, chỉ có vị thơm nồng đậm.

Lâm Uyên nhìn về phía cô, có chút mất hồn.

Cô gái nhỏ rù mí mắt, nghiêm túc uống vào, lông mi mềm mại rũ xuống, tựa như cánh bướm. Gương mặt như đắp tầng tuyết mỏng, động tác cũng chậm rãi từ tốn, tỏa ra loại khí chất tinh khiết mà dịu dàng.

Cho đến khi...

Anh để ý thấy trên thân ống hút chỗ cô đã cắn qua kia, xuất hiện vết son cực nhạt.

Anh cong khóe môi, một suy nghĩ ngắn ngủi thoáng qua trong đầu.

Lâm Uyên bắt lấy nó, ghép lại thành nghĩa, đó là một cái tính từ:

Xinh đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Có Thể Chứng Minh, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Chương 12: Tiết Học Thứ Mười Hai

Edit: Sherry

Sau khi ăn uống xong xuôi, thầy Lâm đưa khăn giấy tới.

Vừa định dùng sức lau sạch dầu mỡ trên miệng như mọi khi, thì chợt nhớ mình vẫn còn đang bôi son, Chu Hạm Đạm đành phải nhẹ nhàng chấm sơ hai cái, sau đó nhanh nhẹn vò vò khăn giấy trong tay thành một viên hình tròn, lo sợ thầy Lâm nhìn ra manh mối gì đó.

Trong dạ dày tràn đầy thỏa mãn, trong tim cũng thỏa mãn, cùng thầy Lâm đi ra bên ngoài.

Không khí tươi mát, ánh nắng dịu nhẹ.

Kết thúc một bữa sáng, tuy nửa chừng có chút mất tự nhiên, nhưng may là về cơ bản vẫn tự nhiên như thường, thậm chí có thể nói là —— gần như hoàn mỹ.

Thật tốt quá. Cái này nhất định là "cuộc hẹn" tuyệt nhất trong đời cô rồi.

Chu Hạm Đạm lặng lẽ đảo mắt, liếc trộm thấy Lâm. Người phía sau đang nhìn thẳng về trước, lưng thẳng đi tới.

Bỗng nhiên, anh xoay mặt qua, Chu Hạm Đạm liền gấp rút cúi đầu, xoa xoa mũi tò vò thán nhiên, ngay sau đó nghe thấy anh hỏi: "Nhà em ở đâu, tôi đưa em về."

"Không... Không cần!" Cô lắc đầu, đã mang đến đủ phiền toái cho thầy giáo rồi.

Dưới mắt là toàn bộ cái ô trắng treo của cô gái, Lâm Uyên nhếch khóe môi dưới, biết rõ cô nói thật và cũng đúng là không tiện, chỉ nói: "Tôi đi gọi xe."

"Để em tự gọi được rồi."

"Nghe lời."

Đây rõ ràng chỉ là trường bối nhiệt tình, nhưng mặt Chu Hạm Đạm vẫn không thể kiềm chế mà nóng lên: "Được... Lại cảm ơn thầy rồi."

Giọng cô lúc nào cũng nhỏ mà mơ hồ, cứ như nói mơ trong lúc ngủ.

Thầy Lâm dừng ở ven đường, Chu Hạm Đạm cũng đứng lại theo.

Dòng xe như dẹt, vẫn có vài chiếc xe taxi xanh vàng đi ngang qua, nhưng không thấy chiếc nào dừng búng [xe trống] lên trên.

Chu Hạm Đạm bỏ hai tay vào trong túi quần yếm, một tay cẩn thận vuốt ve tò vò xem kịch nói nhẩn bóng kia.

Trầm mặc một lát, cô bỗng nhiên tò mò thầy Lâm vì sao lại không thể đi xem, hỏi: "Tại sao thầy không đi xem được vậy."

Lâm Uyên liếc nhìn cô một cái: "Vừa nhận được thông báo, phải đi Thượng Hải tham gia một hội thảo về giáo dục."

"À..." Chu Hạm Đạm nhỏ nhẹ gật gật đầu, đồng thời yên lặng ghi nhớ trọng điểm —— không phải cùng bạn gái.

Lâm Uyên lại nói: "Nếu em không muốn đi xem, cũng không sao."

"Sao thể được!" Chu Hạm Đạm vô thức đáp lại, thế nên âm thanh cũng đột ngột cao lên, cô liền vội vàng vịn thấp cái loa nhỏ trong ngực: "Em cực kì muốn xem luôn đấy, chỉ cần khỏi phải viết cảm nghĩ là được..."

Lâm Uyên cười rộ lên: "Tôi cũng đâu phải giáo viên văn."

Chu Hạm Đạm mím mím môi, vừa định nói chuyện, cánh tay bên cạnh bỗng dang ra, ngăn cản một chiếc xe trống.

Sau khi Lâm Uyên khi mở cửa xe cho cô, đợi cô đi vào ngồi, mới cùng tài xế nói mấy câu.

Người đàn ông nghiêng người vào cửa sổ xe, nửa khuôn mặt lấp ló, tuấn tú như được thượng đế đắp nặn. Chu Hạm Đạm nhìn đến thần thò, không nghe được gì, chỉ thấy đôi môi anh chuyển động lên xuống cần dặn mấy thứ gì đó, rồi định thay mình trả tiền.

"Không... Không cần đâu! Thầy để em tự mình trả!" Căng thẳng nên vừa mở miệng liền cà lăm, cả khuôn mặt như bị nhét vào lò nướng.

Lâm Uyên cười cười, "Không sao," lại hỏi: "Nhà em ở đâu?"

"Công viên Bích Quế."

"Phiên anh chờ cô ấy đến nơi ấy, " Anh nhìn qua Chu Hạm Đạm: "Về đến nhà thì lên QQ nói với tôi."

Tài xế ngồi ở ghế lái liên tục đáp ứng, đợi đến khi Chu Hạm Đạm gật đầu, Lâm Uyên mới thẳng người lại.

Sau khi xe khởi động, lời thì thầm dạn dò của anh mới hiện ra trong đầu, Chu Hạm Đạm lấy lại tinh thần, vội vàng quay đầu nhìn ra sau cửa sổ.

Người đàn ông vẫn còn đứng ở chỗ kia, đưa mắt nhìn cô, giống như một cây xanh.

Chu Hạm Đạm phất cái rụt đầu xuống, vài giây sau, một lần nữa ngẩng lên, thấy Lâm đã xoay người, chắc là đi tìm xe của mình rồi.

Cô đưa hai tay che lên khuôn mặt nóng hầm hập của mình, khóe môi cong lên rồi lại tiếp tục không kiêng dè gì mà cười; mắt liếc trộm về kính chiếu hậu trong xe, bên trong đó là bán thân đang vô thức cong cong mắt cười, vội vàng cúi thấp đầu, trở lại cắn đầu ngón tay, ời không! Vừa nãy mê trai mãi ngấm khuôn mặt thầy Lâm, đắm chìm trong sự chăm sóc chu đáo của thầy Lâm, cô cũng đã quên tạm biệt thầy giáo luôn rồi.

Khán trương lấy điện thoại di động, mở QQ ra,

[Thầy giáo, tạm biệt! Cảm ơn về xem kịch nói của thầy! Em nhất định sẽ chú tâm quan sát!]

[Được] Anh đáp lại rất nhanh.

Chu Hạm Đạm nắm chặt điện thoại, dù chỉ có một chữ, cũng làm cô vui vẻ đến mức muốn nằm ngay xuống sau đó phát tiết mà đấm một đấm lên mặt ghế dựa, nhưng lại sợ bác tài xế nghĩ mình có bệnh tâm thần mà bị dọa rồi vứt mình ở ven đường.

Trong lòng vừa lăm bắm nhấc đến bác tài xế, bác ấy đã mở miệng bắt chuyện với cô: "Người vừa rồi là... thầy giáo của cháu sao?"

"Đúng ạ!" Chu Hạm Đạm đáp.

Tài xế nói: "Đổi xử với học trò các cháu thật tốt, giống như cha vậy."

Chu Hạm Đạm: "..."

Cha cái gì chứ, giọng cô nhỏ xuống: "Giáo viên của cháu còn trẻ như vậy mà."

Tài xế thuận theo lời nhai không ngừng: "Đúng đó, lớn lên nhìn cũng không tệ đấy, khẳng định là đã có đối tượng rồi, hiện tại nam làm thầy giáo bác sĩ là được tranh đoạt nhiều nhất đấy, con gái của tôi cũng muốn tìm..."

Chu Hạm Đạm buồn bực không lên tiếng, na hồ bất khai đề na hồ [1], chỉ có thể già mù già điếc.

[1] Na hồ bất khai đề na hồ (哪壶不开提哪壶): Câu tục ngữ trên có nguồn gốc từ một câu chuyện như sau: Người hầu bàn trong quán trà lấy ấm nước chưa sôi pha trà cho khách (lấy nhầm), khiến cho người ta uống nước trà nguội. Bối vì chữ "提" nghĩa là "nói đến", cho nên nghĩa bóng của câu tục ngữ trên là nói đến chuyện không nên nói, hoặc nói chuyện mà đối phương không thích.

Về đến nhà, lúc lên lầu, cô liền vội vàng gửi tin nhắn cho thầy Lâm:

[Em tới nhà rồi, còn thầy thì sao]

Còn nghiêm túc chọn lựa một cái biểu cảm nhỏ nghiêng đầu nghi vấn.

Có lẽ rất đáng yêu nhỉ? Gửi đi!

Chu Hạm Đạm đứng nguyên tại chỗ đợi, lần này, không giống với lần trước - đáp lại "Được" trong một giây.

Song hôm nay đã là ngày may mắn đáng giá trăm quý cả đời rồi. Mắt míc nhanh chóng biến mất, Chu Hạm Đạm hô to khẩu khí, bò lên trên lầu, lúc gần đến cửa nhà, điện thoại sáng lên.

Cô lập tức gio lên, ấn mở.

Thầy Lâm vẫn là gửi tin nhắn thoại: "Trên đường, kẹt xe."

"Trên đường, kẹt xe."

"Trên đường, kẹt xe."

"Trên đường, kẹt xe."

...

...

Thật dễ nghe a. Nhịn không được nhếch miệng, đứng ngây ngốc trước nhà, nghe lại nhiều lần.

Cô phải trả lời gì đây.

Đầu óc khê động, Chu Hạm Đạm gõ chữ: [Thầy giáo, nếu thầy thấy nhảm chán có thể nghe một chương trình radio]

Lần này Thầy Lâm đáp lại một tin nhắn chữ: [cái gì?]

[FM778, mỗi buổi sáng vào lúc này sẽ có người giảng lịch sử, chính sử[2] dã sử[3] đều có, rất thú vị]

[2] Chính sử là những bộ sử có độ chân thực lịch sử tương đối cao, được các sử gia ghi chép cẩn thận về các sự kiện xảy ra trong thời đại đó. Chính sử chỉ thiên về ghi chép sự hưng vong tan hợp của các triều đại vua quan chính thống, đi vào mặt chung nhiều hơn mặt riêng.

[3] Dã sử là ký ức lịch sử được lưu truyền trong dân gian.

[À, cái này, tôi từng nghe qua]

[Thật vậy sao?]

[Ủ, em còn nghe cái này?]

[Trong ngày nghỉ thỉnh thoảng gặp thì nghe =v=]

[Rất tốt]

[Úm!] Suy nghĩ một chút lại đáp: [Thầy lái xe nhìn đường cẩn thận, em không quấy rầy nữa..., bài kiểm tra sau quốc khánh em nhất định sẽ thật cố gắng]

Thầy Lâm trả lời bằng biểu tượng bàn tay ra hiệu "OK".

Để điện thoại đi động xuống, hạnh phúc bùng nổ, đúng vậy, bùng nổ luôn đấy.

Giờ phút này, Chu Hạm Đạm dường như đã hiểu rõ thế nào là cảm giác "bong bóng màu hương" bay lên dày đặc, trong không khí đều là những bông hoa kẹo mang hương vị ngọt ngào giống nhau.

Cô thật sự thật sự thật sự... Rất thích thầy Lâm a, muốn dùng tí ti cái, vô hạn cái chữ "thích" để hình dung.

Thật sự rất thích đấy.

***

Ngày hôm sau, từ sáng sớm Chu Hạm Đạm đã đi đến nhà hát lớn, hết sức chăm chú mà xem xong toàn bộ tác phẩm.

Ba câu chuyện xưa, được biểu diễn sinh động trên sân khấu, không xuất hiện tình tiết tranh đoạt kịch tính, nhưng lại bất ngờ nhận được sự yêu thích của mọi người.

"Thầm huyền" quả đúng như lời thầy Lâm, là một bi kịch. Lúc bức màn như thường lệ được kéo ra, trông mất Chu Hạm Đạm cũng lặng lẽ đỏ lên, quệt nước mắt.

Cô đau buồn nhưng cũng hăm mộ, trước khi đến xem, cô cho rằng hai người chỉ là âm thầm tưởng nhớ nhau, không bệnh mà chết, lại không nghĩ tới họ đã là quan hệ yêu đương, chỉ là về sau li tán mà thôi.

Nhưng còn bản thân, nói cũng không dám nói ra khỏi miệng.

Thầy Lâm sẽ vĩnh viễn không biết.

Về đến nhà, nặng nề khó hiểu, Chu Hạm Đạm giấu mình trong phòng, vùi đầu làm giáo trình toán học, tự làm khổ mình như để quên đi tâm trạng sầu não, một tờ lại một tờ, thay đổi vài trang giấy nháp.

Buổi tối tắm rửa xong, cô quấn kĩ đầu tóc, mở điện thoại ra, trên QQ ngoại trừ tin nhắn nhóm cũng không có tin nhắn riêng nào khác.

Trò chuyện cùng thầy Lâm hôm qua, tựa như một giấc mộng Hoàng Lương [4].

[4] Giấc mộng Hoàng Lương (giấc mộng kê vàng) bắt nguồn từ truyện "Châm trưnɡ kỷ" của Trầm Ký Tế đời Đường. Có một chàng thư sinh nghèo họ Lư. Một hôm, anh vào nghỉ trong một quán trọ. Lúc chủ quán bắc nấu một nồi kê vàng, thì chàng trai đi ngủ. Trong giấc ngủ, chàng trai mơ thấy mình lấy vợ và sinh con, sự nghiệp thuận buồm xuôi gió, tận hưởng vinh hoa phú quý. Nhưng khi tỉnh dậy mới biết chỉ là một giấc mộng, kê vàng vẫn còn chưa chín. Câu chuyện nói đến sự mơ tưởng viễn vông chỉ có trong giấc mộng.

Có nên nói với anh vài lời cảm xúc hay không đây? Để chứng tỏ bản thân đã nghiêm túc xem kịch nói, không phụ lòng anh rộng rãi mang tặng.

Nhưng với thầy giáo thì lúc này cũng đã không còn sớm, ngày mai còn phải đi công tác, hiện tại gửi tin nhắn có phải đã mạo muội quấy rầy hay không?

Suy nghĩ trước sau, Chu Hạm Đạm vẫn đặt đi động trở lại, ngả ra ghế dựa, mãi đến khi nhìn trần nhà tối phát ngán, cuối cùng, cô mới mở ngăn kéo, lấy ra một tờ giấy gấp sao màu vàng, viết xuống:

[Ngày 2 tháng 10]

[Thấy Lâm, kịch nói xem rất hay, nhưng em một mực nghĩ đến anh]

Nếu anh có thể nhìn thấy thì tốt rồi.

Nếu anh có thể nghe thấy thì tốt rồi.

Đây là lời đến chết cô cũng không dám nói ra, giấu bên trong đáy lòng.

Mặc dù, đã sớm biên soạn ra trăm ngàn lần.

-----

*Mọi chú thích trong chương này đều được tổng hợp từ internet.

Bạn đang đọc truyện *Có Thể Chứng Minh, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Chương 13: Tiết Học Thứ Mười Ba

Edit: Sherry

Toàn bộ kì nghỉ quốc khánh, Chu Hạm Đạm đều vui đầu đau khổ học.

Trường học sắp xếp thời gian kiểm tra cho khối mười hai* vào ngày 9 tháng 10, ngay ngày thứ hai sau khi kết thúc kì nghỉ, như để túm chặt sợi dây trong tay, phòng ngừa bọn nhóc này mãi mê vui chơi, tựa như con diều bay quá xa, mà quên đi đôi chân trên đất bằng.

*Từ chương này tùy theo tình huống mà mình sẽ đổi "hăm ba" thành "khối/lớp mười hai" cho thuận viết nhé~

Buổi chiều ngày 7, Chu Hạm Đạm đeo túi sách đi vào một cửa hàng KFC gần nhà.

Tê Gia Giai đã đợi ở đây từ sớm, vừa nhìn thấy cô liền nhào đến ôm cổ, ra vẻ khóc lóc kể lể: "Cứu tinh! Chờ cậu đến mới mòn mỏi rồi."

Chu Hạm Đạm gỡ cánh tay cô xuống: "Đừng có động tay động chân nha."

Tê Gia Giai ngoan ngoãn gật đầu, bụng khay trên bàn lên, tựa như tỷ nữ đáng đến trước mặt cô: "Ăn nhân, đem đồ theo không?"

Chu Hạm Đạm liếc mắt về món khoai tây chiên gà cay ở trên, lấy túi sách xuống, vỗ vỗ: "Có thể không đem sao?"

Tê Gia Giai bày ra một tư thế khoa trương hận không thể hướng cô đập đầu ba lần lấy chín cái: "Thật tốt quá, ăn nhân!"

Hai cô gái ngồi xuống đối diện nhau.

Chu Hạm Đạm lôi ra một xấp giáo trình: "Đều ở đây."

Tê Gia Giai khẽ đảo hai mắt: "Nhiều như vậy?"

Chu Hạm Đạm: "Cậu nghĩ sao."

"Giáo viên của chúng ta đúng là cầm thú mà, những thứ này chỉ chép thôi cũng tở cũng muốn chết rồi, " Tê Gia Giai tê liệt nằm trên bàn, về mặt hận đời: "Cậu làm thế nào viết xong vậy, thật biến thái."

Chu Hạm Đạm xé mở túi sốt cà chua nhỏ: "Ở nhà không có gì làm, đành làm bài tập thôi."

Tê Gia Giai liếc nhìn giáo trình, không còn cách nào: "Cái nào chép tương đối khá."

Chu Hạm Đạm nhặt một cọng khoai tây: "Toán học."

Tê Gia Giai đem cuốn bài tập toán giấu xuống dưới, "Lát nữa Ngô Dạng cũng tới, môn toán của tớ để cậu ấy phụ trách."

Chu Hạm Đạm nhíu mày: "Vì sao không chép của tớ?"

Tê Gia Giai gãi gãi đầu: "Môn toán của cậu không tốt bằng Ngô Dạng."

Chu Hạm Đạm: "..."

Tê Gia Giai: "Sao thế?"

Chu Hạm Đạm không lên tiếng, bài tập trong kì nghỉ, cái mà cô tốn tâm tư nhất chính là toán học, chữ viết xinh đẹp ngay ngắn, mỗi đề đều kiểm tra tính toán nhiều lần. Bởi vì cô biết rõ thầy Lâm sẽ nhìn thấy.

Cô sợ Tê Gia Giai ngồi ra gi dờ, nói thêm: "Tùy cậu vậy, tớ lo Ngô Dạng kia chữ như gà bới cậu xem không hiểu."

Một bên thờ ơ bỏ cọng khoai tây trong tay vào miệng nhỏ nhai nhai.

"Nói ai chữ như gà bới đấy!" Sau lưng phía trên, vang lên một âm thanh trong trẻo réo rắt.

Chu Hạm Đạm quay đầu lại, là Ngô Dạng người gầy như cây sào, có lẽ cậu vừa đá bóng xong, gương mặt đỏ bừng, đầu dính nhễ nhại, chỉ mặc một cái áo hoodie bên ngoài quần áo chơi bóng, phía dưới lộ ra bắp chân gầy trơ xương so với con gái còn mảnh khảnh hơn.

Tê Gia Giai lập tức chân chó đứng dậy: "Ăn nhân số hai, người cuối cùng đã tới."

Ngô Dạng ném balo ra trước người, thờ hồn hên lấy ra một chồng bài tập từ bên trong, không giống với chồng giáo trình sạch sẽ không thấy gầy góc kia của Chu Hạm Đạm, chúng nó đã có nhiều nếp nhăn, chữ trước mặt rỗng bay phượng múa.

Cậu vừa cười cười trực tiếp cầm lấy, vừa mở nắp, uống vào một ngụm lớn, mới ợ một tiếng nói: "Môn toán đều ở đây."

Tê Gia Giai cười hi hi nhận lấy, ấn đầu bút hai cái, vui đầu chép.

Chu Hạm Đạm đưa mắt nhìn Ngô Dạng: "Cậu vừa đá bóng xong à?"

"Căn bản còn chưa kịp đá, " cậu oán hận mà hướng về phía Tề Gia Giai hất cằm "Nhận điện thoại của cô ấy liền về nhà đem bài tập đến."

Ngồi bút tốc kí của Tề Gia Giai ngừng lại một chút.

Chu Hạm Đạm ý tứ hàm xúc mà đáp một tiếng: "À..... "

Ngay sau đó, bụng ở dưới bàn bị đập một cái, đương nhiên là đến từ Tề Gia Giai.

Ngô Dạng nhặt một cái bánh egg tart[1] từ trong khay, nhủu mảy, lại bó xuồng, hỏi Chu Hạm Đạm: "Cậu cũng là đến...?"

[1] Bánh egg tart: Hình minh họa

Chu Hạm Đạm gật đầu, tất cả đều quá rõ ràng không cần nói gì nữa.

Ngô Dạng nghiêng người đến trước mặt Tề Gia Giai: "Cậu không làm bao nhiêu bài vậy."

Tề Gia Giai dừng tay lại: "Một chữ cũng không làm"

Ngô Dạng: "... Trong lớp tớ phục cậu nhất đấy."

Tề Gia Giai: "Nên làm đấy, " cô xoay bút, nhuróng nhuróng mảy, dương dương tự đắc: "Dù sao còn có hai cậu mà, Tà quân sư, Hữu hộ pháp."

Ngô Dạng thờ dãi: "Ngày kia là kiểm tra rồi."

Tề Gia Giai: "Sợ cái gì."

Ngô Dạng: "Cậu ít nhất cũng nên học hành vài ngày đi, thành tích hiện tại thi định kiểm tra thế nào."

Tề Gia Giai ra sức bĩu môi: "Dù sao cũng không phải thi cùng một khối với cậu. Ba tớ nói tùy ý tớ, thi không đậu trong nước thì ra nước ngoài du học."

Ánh mắt Ngô Dạng trở nên âm u, lời vừa ra khỏi miệng liền biến thành thái mải: "Ha, muốn đi thì đi đi."

Bầu không khí nhất thời nặng nề, như vũng nước sâu, làm cho người ta rơi vào ngột ngạt.

Chu Hạm Đạm cẩn thận chăm vào sớt cà chua, hơi thở cũng thả nhẹ.

Ngô Dạng cái gì cũng không ăn, chỉ lại uống vài ngụm rồi vui cười, sau đó hỏi Chu Hạm Đạm: "Cậu định thi cái gì đấy."

Chu Hạm Đạm sững sốt, một lát sau mới đáp: "Có thể thi vào trường nào thi thi vào trường đó chứ sao."

Ngô Dạng bĩu môi: "Dù sao cũng phải có một mục tiêu thật sự chứ, dán lên bức tường phía sau phòng học đấy."

Chu Hạm Đạm nói: "Tớ muốn thi vào tỉnh lớn."

Ngô Dạng theo sát không nghĩ đáp lại: "Tớ đây cũng thi tỉnh lớn, về sau phải hai chúng ta phải chiều cổ nhau nhiều nha."

Tề Gia Giai đang soạt soạt chép bài dừng bút lại, nghiêng nghiêng đầu, rừ mắt cắt giọng mỉa mai: "Ngô Dạng cậu đừng đi, Tiểu Hà Hoa nhà tớ cũng không muốn chiều cổ cậu đâu."

"Tớ đây chiều cổ cô ấy, không được sao?" Ngô Dạng ngoan cố gân cổ lên.

Chu Hạm Đạm bỗng nhiên không biết nên làm thế nào, bị kẹp ở giữa, không thể động đậy.

Tề Gia Giai đột nhiên giương mắt trừng anh: "Cậu thật sự rất ấu trĩ nhảm chán đấy."

Ngô Dạng: "Cậu không ấu trĩ nhảm chán chắc?"

Tề Gia Giai thanh âm sắc nhọn: "So với cậu tôi tốt hơn nhiều!"

Ngô Dạng hừ lạnh, vừa mở miệng đã nghiền răng tức tối: "Cậu tốt lắm... Đùng, là Tề Gia Giai tốt nhất, cậu tốt như vậy sao còn muốn người khác đem bài tập đến cho chép!"

"Không chép nữa là được!" Tề Gia Giai nhìn đến đỏ bừng mặt, một bên đứng lên đem bài tập của mình tùy tiện cất vào trong cặp: "Làm như bài tập của cậu quý báu lắm vậy! Chứ xấu như vậy! Tôi mà chép xong cũng sớm hoa mắt chết thị rồi!"

Nói xong, đẩy mắt chứa đầy nước.

Chu Hạm Đạm cũng gấp gấp đứng dậy, nắm chặt cánh tay cô khuyên cô ấy hãy ngồi lại.

Nhưng Tề Gia Giai cứng đầu như ngưu*, nước mắt vỡ ra như ngọc, một bên hất tay cô bạn, cầm theo balo loảng xoảng chạy đi.

*Ở đây là trâu, mình vẫn đề từ "ngưu" như bản cv đề câu bớt nặng nề.

Mà Ngô Dạng như bị đóng đinh lên mặt ghế, môi mím thành đường, sắc mặt âm u.

Mọi người xung quanh tò mò nhìn qua bên này, chỉ cảm thấy mới lạ, nhưng không hiểu rõ nguyên nhân.

Chu Hạm Đạm đông cứng tại chỗ cũ, mắt thấy Tề Gia Giai đã lau nước mắt đẩy cửa đi ra ngoài.

Cô nôn nóng hỏi thúc Ngô Dạng: "Cậu mau đuổi theo cô ấy!"

Ngô Dạng che mũi, vẻ mặt mờ mịt, bất động như núi.

"Đi đi!"

Ngô Dạng chột nổi nóng, tiếp đó ánh mắt như thiêu đốt, bất bình phần nộ: "Cậu nói xem tôi đã theo đuổi [3] cô ấy bao lâu! Từ lớp mười theo tới lớp mười hai! Lão từ mẹ nó chọn ban xã hội cũng là vì cô ấy!"

[2] Từ "theo đuổi" này là 追, giống với từ đuổi theo - 追 Chu Hạm Đạm đã nói trên, đều là chữ "truy" nhưng khác nghĩa. (có lẽ vì Chu Hạm Đạm nhắc tới chữ này nên làm Ngô Dạng tức giận)

Chu Hạm Đạm: "... " Cô lại dụ giọng khuyên bảo: "Sao trước mặt cô ấy cậu lại không nói ra những lời này? Cậu cần gì phải trêu tức cô ấy như thế chứ?"

Vành mắt Ngô Dạng cũng đỏ lên, đó là màu của sự phẫn nộ và oán trách: "Cuối cùng thì ai mới là người tức giận trước đây!"

Ngực Chu Hạm Đạm đẩy lên ngọn lửa vô danh, cũng dứt khoát thu dọn đồ đạc của mình: "Tùy cậu."

Đột nhiên, cô nhìn thấy trên bàn có túi đựng bút màu hồng nhạt in hình hoa anh đào. Là đồ Tề Gia Giai bỏ sót, cô ấy đi quá nhanh, đã quên mang theo.

Chu Hạm Đạm kéo khóa túi bút lại, đưa tới phía trước: "Cậu mau đi đưa cho cô ấy! Năm ba mới qua một tháng, cũng không phải không có cơ hội; cô ấy vốn là một người không thích học tập, cũng phải có thời gian mới tiếp thu thích ứng được, cậu gấp gấp kích thích cô ấy như vậy làm gì."

Ngô Dạng đặt tay trên bàn, vẫn không nhúc nhích, giống như pho tượng. Sau giây lát, anh đứng phắt một cái, cầm bút túi lên, chống bàn nhảy ra khỏi chỗ ngồi, không quay đầu chạy ra bên ngoài cửa hàng.

Chu Hạm Đạm nhẹ nhàng thở ra, ngồi lại trên ghế.

Ngoài cửa sổ sôi nổi ầm ập, tiếng động ầm ĩ bốn phía. Mọi người tự nhiên ăn uống, nói chuyện mỉm cười với nhau.

Mọi vật hồi phục như cũ, chỉ có đồ ăn trên bàn nằm rải rác khắp nơi, là tàn cuộc của một màn vừa rồi.

***

Hôm sau, thời tiết tốt luôn sáng sủa bấy lâu nay đột nhiên trở mặt, nước mưa tí tách rơi xuống.

Ấm ướt kéo dài, không khí hơi lạnh, thế gian dường như được bao phủ bởi một màn sương mù tang thương.

Đi vào cổng trường, Chu Hạm Đạm cố ý thả nhẹ chân đạp, làm cho xe đạp chậm lại. Ánh mắt cô xoay quanh bốn phía, tìm chiếc xe màu trắng kia, lại một lần nữa ngẫu nhiên nhìn thấy đúng như mong đợi.

Dù rằng không thu hoạch được gì. Nhưng khi đi vào dãy lầu phòng học, vào lúc còi áo mưa, lòng của cô đột ngột trào dâng, như một cái khinh khí cầu, bay lên bầu trời.

Lại được nhìn thấy thầy Lâm rồi.

Chủ nhiệm lớp đã sớm đi vào phòng học, ngồi trên cao phía sau bục giảng, trấn giữ đám người phía dưới bục, phòng ngừa học trò của mình mới sáng sớm đã bày ra cái hoạt động bất ngờ nào đó.

Chu Hạm Đạm trở về chỗ ngồi, bạn ngồi cùng bàn đã bày sách chính trị ra trước mặt, khom lưng yên lặng học trước.

"Cậu đến sớm thật đấy." Cô ngồi xuống, cũng lấy sách ra.

Trương Văn ngừng lại khiêm tốn mở miệng: "Ở nhà không bằng đến trường học."

Chu Hạm Đạm cười cười, hỏi: "Ngày nghỉ đi đâu chơi không?"

Trương Văn đáp: "Căn bản không có đi ra ngoài."

Chu Hạm Đạm mở sách ngữ văn: "Ôn tập sao?"

Trương Văn gật đầu một cái.

Chu Hạm Đạm nhận không được cảm thán trong lòng, quả nhiên là mình ưu tú thì có người ưu tú hơn, mình chăm chỉ thì cũng vẫn có người chăm chỉ hơn mình.

Suy nghĩ một chút, cô đem sách giờ lên cao, núp ở phía sau quay mặt một chút, nhìn trộm về hướng chỗ ngồi của Tề Gia Giai.

Chỗ đó trống trơn, Chu Hạm Đạm không khỏi có chút lo lắng.

Sắp đến giờ chuông vào học vang lên, Tề Gia Giai mới bước chân vào lớp, sau lưng đã trùng vài cái ánh sắc như dao của chủ nhiệm lớp, cô cũng không để tâm.

Đợi cô ấy ngồi vào chỗ của mình, Chu Hạm Đạm quay đầu lại, ánh mắt hơi thăm tình hình, sau khi cô ấy đáp lại khẩu hình miệng chữ "Không có — chuyện gì —", cô mới

Thả lỏng trong lòng.

Tiếp đó vùng tay bày ra tư thế uy hiếp chém cổ: Lần sau còn như vậy nữa tớ sẽ làm thịt cậu.

Tề Gia Giai tình nghịch le lưỡi, nụ cười sáng lạn.

Tết ba tiết tư buổi sáng là toán học, thầy Lâm vẫn không vào lớp trước giờ.

Giai điệu của chương trình tập thể dục cho mắt quanh quẩn trong đầu, Chu Hạm Đạm nhớ kỹ trong lòng, lặng lẽ híp mắt để phóng xa tầm nhìn.

Cảnh tượng mơ hồ, ở giữa khung cửa, chẳng biết từ lúc nào đã có một người đứng đó.

Thầy Lâm!

Ngực Chu Hạm Đạm thất lại, mụm động tác "Dò tìm đúng huyết (đạo)" [3] để lên mờ mắt ra, lặng lẽ nhìn thầy Lâm qua kẽ tay.

[3] "Dò tìm đúng huyết" (tạm dịch) là tên một động tác tập thể dục cho mắt, được thực hiện tương tự như hình sau:

Người đàn ông đứng quay lưng lại với màn mưa xám tro hỗn độn, anh đang mặc áo sơ mi trắng, phẳng phiu sạch sẽ, cả người như được khảm vào trong tranh vẽ.

Trong chương trình, cô nhớ kĩ giọng nữ rõ ràng vang dội đó:

"Động tác thứ hai ——

Ấn vào thanh minh huyết [4] —— "

[4] Cũng là tên một động tác tập thể dục cho mắt.

Chu Hạm Đạm nhắm mắt lại, về thái dương, giả vờ giả vệt bóp chặt lại.

Bốn phía yên tĩnh.

Chu Hạm Đạm lại lần nữa mờ mắt, tầm mắt liên tục chạy về phía cửa.

Bên đó chỉ còn lại khung tranh, nhân vật chính biến mất không thấy gì nữa, chỉ có lan can màu trắng cùng bầu trời màu xám.

Thầy Lâm đâu rồi? Có chớp chớp mắt.

Nghiêng đầu ra cửa sổ bên cạnh tìm kiếm, nhưng cũng không thấy bóng dáng, đột nhiên, cô ý thức được gì đó, quay người nhìn thẳng vào.

Quả nhiên, thầy Lâm đã đi lên bục giảng.

Còn mặt không biểu cảm nhìn chăm chăm vào cô.

Cô cũng nhìn về phía anh, chớp mắt, tiếp tục chớp mắt.

Ngực Chu Hạm Đạm cứng lại, giờ mới kịp phản ứng.

Cô cấp tốc nhắm hai mắt lại, nhắm tịt lại luôn đấy, ngay cả mũi cũng nhấn lại theo.

Trong tim cô sấm chớp ầm ầm, chấn động tất cả xương cốt tứ chi của cô, đều run nhè nhẹ, hầu như lần át nhịp điệu của bài tập thể dục cho mắt.

Chấn thấy Lâm sẽ không cho rằng cô đang nhìn lên anh đâu nhì.

Không, không phải, cô thực sự là đang nhìn lên anh mà.

Thật là mắt mặt a, cảm thấy mình như một nữ biến thái. Hai má Chu Hạm Đạm như thiếu, từ bên dưới mắt cho đến đầu ngón tay đều là cảm giác áp bức như muốn bùng cháy theo.

Điên cuồng tò mò muốn xem phản ứng của thầy Lâm, cô kìm nén không được, chỉ có thể mượn động tác thứ tư "xoay vòng quanh hốc mắt" che đậy, lại một lần nữa lặng lẽ meo meo, vụng trộm mò mẫm, lên lên lút lút mà.....

Mở mắt ra.

Một giây sau, Chu Hạm Đạm hồ hấp tri trệ.

Thầy Lâm phía sau bực giảng đó, rõ ràng là dù bận vẫn ung dung mà nhìn cô, hẳn là đang trêu chọc động tác bịt tai đi trộm chuông của cô....

Đột nhiên anh thả lỏng nét mặt về môi lên, trông như hiểu rõ lại như không hiểu, có hơi xảo quyệt mà nở nụ cười.

Aaaaaaaaaaaa!!

Tại sao lại để mắt mặt một lần nữa! Vì cái gì lại làm chuyện xấu thế này!!

Chu Hạm Đạm ngay lập tức mạnh mẽ thu hồi tầm mắt, giống như ốc sên mềm yếu chui vào vỏ, ù xù mà trốn vào trong ngôi nhà an toàn tối tăm của mình.

Lời editor:

Chương này bạn học Chu đáng yêu quá đi mất!!!! *phun máu*

Bạn đang đọc truyện *Có Thể Chúng Minh, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Chương 14: Tiết Học Thứ Mười Bốn

Edit: Sherry

Bài tập thể dục cho mắt, bị Chu Hạm Đạm ngang nhiên biến thành "bài tập thể dục cho mắt" rồi, hai cánh tay bịt chặt, sợ thầy Lâm phát hiện ra khuôn mặt đỏ thắm này của mình.

Làm chuyện xấu bị bắt ngay tại trận, hai tiết toán học sau này, Chu Hạm Đạm đều xấu hổ mà không dám nhìn mặt thầy Lâm quá ba giây.

Thật vất vả nhìn đến tan học, cô lôi kéo Tề Gia Giai tháo chạy khỏi phòng học.

Dưới bóng cây trên đường lớn, hai thiếu niên chạy băng băng, đồng phục xanh trắng đan xen, giống như một con sóng dâng trào, mang theo luồng tinh lực dồi dào.

Tề Gia Giai vì sự nồn nóng hiềm thấy của Chu Hạm Đạm mà buồn bực: "Cậu làm sao vậy hả?"

Chu Hạm Đạm hậu tri hậu giác[1] thả chậm bước chân: "Tớ muốn ăn trưa, đói bụng rồi."

[1] Hậu tri hậu giác: hiểu đơn giản là quá trình từ nhận thức đến hiểu rõ xảy ra khá chậm.

Tề Gia Giai móc túi trong túi quần ra một túi bánh mì nhỏ: "Này."

Chu Hạm Đạm khẽ đẩy bàn tay xòe ra của cô ấy: "Không cần đâu, " cô không muốn để Tề Gia Giai nhìn ra hành động xoắn xuýt bất thường lúc trước của mình, đổi chủ đề hỏi: "Hôm qua cậu và Ngô Dạng thế nào."

Tề Gia Giai xuất thần nhập hóa[2] mà đảo tròn mắt: "Aiz, tớ không muốn nói."

[2] Xuất thần nhập hóa: cụm từ được sử dụng nhiều trong tiểu thuyết kiếm hiệp, ở đây chỉ sự đột ngột, chớp nhoáng.

"Hợp lại rồi hả?" Phản ứng của cô làm Chu Hạm Đạm đoán ra tám phần, ranh mãnh chọc chọc cùi chỏ vào cô ấy.

Tề Gia Giai lập tức xấu hổ mà đấm cô: "Đừng dùng cái từ hợp lại này được không? Đó là để miêu tả quan hệ yêu đương!"

Chu Hạm Đạm nở nụ cười: "À... vậy gương vỡ lại lành?"

Tề Gia Giai hận không thể đẩy cô ra xa một trượng[3]: "Muốn chết à! Sao cậu cũng trở nên đáng ghét giống Ngô Dạng thế!"

[3] Một trượng = 4 mét.

"..."

Hai người cười đùa vui vẻ, trở về nhà.

Buổi chiều không có tiết học, tất cả mọi người ở trong lớp tự ôn tập, bởi vì ngày hôm sau phải làm bài kiểm tra tháng, nên bọn họ cũng không cần đến lớp tự học buổi tối.

Đến một tiết học cuối cùng, chủ nhiệm lớp như thường lệ dặn dò vài câu, chẳng qua về những điều cần làm khi kiểm tra, tuân thủ quy định văn bản....

Chuông tan học vừa vang lên, mọi người liền giải tán.

Chu Hạm Đạm về nhà sớm, nằm bẹp ở trong phòng ôn đề. Cho dù từ miệng thầy Lâm, toán học bao giờ cũng đẹp đẽ mà kỳ diệu, nhưng cô chưa bao giờ thật lòng yêu thích môn học tính toán này. Nguyên nhân

bạn đầu khiến cô cũng phụng toán học cũng là vì thầy Lâm. Vì anh cô nguyên trả giá mọi thứ, kể cả môn học này, chính là đã xác định rõ ràng động lực và giá trị. Tựa như một bài toán chứng minh cần có trình tự, tựa như một suy luận logic mãi mãi không thay đổi.

1 là 1, 2 là 2, 100 chính là 100, những con số sẽ không đổi thành cái khác. Nó không giống bài phân tích văn học tiếng Trung thiên biến vạn hóa, cũng không giống ngữ pháp tiếng anh thay đổi tùy theo trường hợp.

Nó vĩnh viễn luôn chờ ta tại điểm cuối.

Đáp án đang ở đó mà, cố gắng trau chuốt tốt quá trình này là đến được thôi.

Buổi sáng hôm sau, Chu Hạm Đạm thuận thực quen tay thi xong ngữ văn, buổi chiều nghênh đón môn học mình không am hiểu lắm, toán học.

Cùng Tề Gia Giai kêu rên không ngừng đi vào phòng thi, Chu Hạm Đạm tìm được vị trí của mình, tìm cô đập như bay, gần như chặn kín cổ họng của cô.

Đội đến lúc bài kiểm tra được đưa đến trước bàn, cô cầm bút trung tính mới tinh lên, ghi tên vào, hít sâu một hơi.

Cứ thế, thời gian dần trôi qua, Chu Hạm Đạm phát hiện, bài kiểm tra và đồ thị bày ở trước mắt, hình như cũng không lạ lắm đến vậy. Qua ánh mắt lạnh nhạt lăm le nhìn cô của người đàn ông trung niên, dường như biến thành những người bạn cũ, bởi vì trong những ngày này, bọn họ đã gặp gỡ quá nhiều, họ đã thông hiểu lẫn nhau, vì thế cô lần lượt giải quyết xong "bạn tốt" một cách dễ dàng.

Chu Hạm Đạm viết về tính toán trên giấy nháp, từ từ làm một cách trôi chảy theo tính toán trước đó, đọc đề và trình bày bài làm, hạ bút như có thần, hoá ra toán học cũng chỉ thế thôi quanh co rồi lại trở về cái ban đầu bọn cô đã học.

Lần này đề toán đơn giản sao?

Lúc giáo viên giám thị vỗ tay ra hiệu nộp bài, Chu Hạm Đạm nhin không được nghĩ như vậy.

Nhưng thấy mọi người than thở sau khi đối chiếu đáp án lại làm cô trở nên hoài nghi chính mình, cô hỏi Tề Gia Giai:

"Cậu cảm thấy đề toán hôm nay như thế nào?"

Tề Gia Giai ù rừ, cả người mặt mày: "Đề toán hôm nay như muốn hoá táng tó vậy."

Chu Hạm Đạm: "..."

Buổi tối trước khi về nhà, Chu Hạm Đạm cũng nom nớp lo sợ mà đối chiếu đáp án với bạn ngồi cùng bàn.

Bình thường môn toán của Trương Văn đầu từ 140 trở lên, dựa theo trình độ thường ngày của cô và đáp án đề toán mà nói, thành tích của mình, có lẽ là 130 điểm trở lên.

Oa, nói như vậy, lời hứa với thầy Lâm, đã hoàn toàn thực hiện được rồi đó nha.

Không tồi có lẽ sẽ không làm anh thất vọng.

Tâm tình Chu Hạm Đạm trào dâng, tối muộn mới về đến nhà, phấn khởi nên tiếng anh cũng không muốn ôn tập luôn đấy, giả vờ giả vịt lật vài trang sách, cô lấy điện thoại di động ra, ấn mở QQ.

Trong list, ảnh đại diện của thầy Lâm cư nhiên lại sáng lên, anh ở đây là vì tốc độ chấm bài được đẩy nhanh sao, hay là ngày mai mới bắt đầu? Không, dựa theo dự tính ban đầu của trường học, chắc chắn sẽ tổ chức cho giáo viên chủ nhiệm khối chấm bài ngay trong ngày, chỉ là không biết anh đã chấm đến bài của mình chưa.

Cô nỗ lực viết nắn nót rõ ràng vui mắt dễ coi, ngay cả phần hình cũng rõ ràng ngay ngắn theo đúng tỉ lệ, sợ anh xem tổn sức, đồng thời, nghỉ nhiều hơn một chút, lúc thầy Lâm nhìn thấy cái bài kiểm tra này, có thể sẽ vô thức mà đi tìm chủ nhân bài làm, một người tên là Chu Hạm Đạm năm ba học sinh nữ, tận tâm tận lực làm đề, nghiêm túc chu đáo viết bài. Chỉ là... để cho anh liếc nhìn tên của mình nhiều hơn một chút thôi.

Lúc chong đèn học đêm, mẹ đưa tới một đĩa táo giòn ngọt đã được cắt gọt.

Chu Hạm Đạm ăn một miếng, đợi mẹ đi ra ngoài, cô lại lấy điện thoại di động ra, thầy Lâm rõ ràng vẫn còn online.

Nhìn không được mà.

Cô làm như gấu mèo đi trộm mật mà nhìn trái nhìn phải, sau đó mới ấn mở khung chat, từng chữ từng chữ nhập vào:

[Thầy Lâm, có ở đó không? Quấy rầy...]

Lại không tự tin mà viết thêm tự giới thiệu:

[Em là năm ba ban 6 Chu Hạm Đạm, rất mạo muội nhưng cũng rất tò mò, không biết thầy đã chấm xong bài thi hay chưa, em muốn hỏi một chút về thành tích bài kiểm tra toán học lần này.]

Tím lơ đang đập nhanh hơn, vô cùng mạnh mẽ, như đang đặt cược cho một thứ gì đó giá nghìn vạn.

Chu Hạm Đạm cho là rất lâu sau mình mới nhận được tin nhắn, không ngờ đối phương đáp lại rất nhanh.

Thầy Lâm: [126]

126???

Khí thế Chu Hạm Đạm xẹp xuống.

Thật đúng là... chỉ thực hiện được cái mục tiêu nhỏ lúc đầu thôi.

Cô còn tưởng rằng sẽ cho thầy Lâm thêm một sự bất ngờ ngoài ý muốn.

Nhưng mình đã đối chiếu với bài làm lớp phó môn toán, điểm chán hân phải cao hơn nhiều đó chứ.

Chẳng lẽ cùng Trương Văn sai giống nhau sao?

Được rồi, cũng có thể xảy ra loại khả năng này.

Thế nhưng..

Thật sự vẫn là không cam tâm, đây là lần đầu tiên cô kiểm tra toán mà lại có loại cảm giác "Năm chắc thắng lợi" này, cuối cùng cũng... có chút không cam tâm.

Cô quyết định xác nhận lại một chút, ngón tay đánh chữ của Chu Hạm Đạm, có hơi run rẩy, thử thăm dò nói ra hoang mang và nghi ngờ của bản thân: [Em đối chiếu đáp án...]

Thầy Lâm: [Đúng được mấy câu]

Chu Hạm Đạm: [Hình như... Có lẽ hơn 130...]

Thêm vào hai cái đầu chấm lửng, ghi nguyên câu giải thích như trong nội tâm mách bảo thì thật vô lễ nhỏ mọn, chỗ này vẫn nên e thẹn phản kháng thì hơn.

Thầy Lâm đáp: [Ủ, là 134]

Chu Hạm Đạm thờ dốc vì kinh ngạc, suýt nữa từ trên ghế nhảy dựng lên, cô đã nói rồi mà! Chấn chấn phải khoảng cỡ này đó!

Nhận được bình mặt mà mình luôn tâm tâm niệm niệm, cô ngọt ngào mà ôm vào trong ngực, muốn hoa chân múa tay, muốn hát một bài hát dân gian.

Rất nhanh, bên kia lại gửi tin nhắn tới.

Thầy Lâm: [Tiến bộ rất lớn nha, bạn học]

Giọng điệu anh thoải mái thân thiết, như... lướt qua quan hệ thầy trò trở thành bạn bè, Chu Hạm Đạm cực kì vui vẻ mà che mặt, ôi aaa thật vui sướng thật hà hề.

Chu Hạm Đạm nhếch môi, bùm bùm đoàng đoàng đánh chữ, điệu bộ như muốn thổi phồng đối phương: [Là thầy Lâm dạy rất tốt]

Thầy Lâm cũng đáp lại rất ý vị thâm trường: [Giáo viên chỉ dạy em cách đi đường thôi, đi như thế nào còn tùy thuộc vào chính các em]

Em mặc kệ, vẫn là thầy dạy thật tốt.

Chu Hạm Đạm trong lòng cố chấp, ngoài miệng lại đáp: [Bất luận thế nào, cảm ơn thầy]

Thầy Lâm: [Cũng cảm ơn em]

Chu Hạm Đạm nghi hoặc, gửi qua biểu cảm nghi vẫn nhỏ nhỏ.

Thầy Lâm liên tục đáp lại mấy câu:

[Cá nhân tôi muốn cho em 144 điểm, có 10 điểm là do trình bày, bài kiểm tra của em chính là một tác phẩm nghệ thuật]

[Rất nhiều học sinh xem việc làm bài kiểm tra như làm một nhiệm vụ buồn tẻ rắc rối, giáo viên chúng tôi có thể cảm nhận được]

[Nhưng lúc chấm đến bài kiểm tra của em, tôi cảm thấy trân trọng và chìm đắm]

[Vì vậy, cũng cảm ơn em]

Lời editor:

Thật ra không phải bài kiểm tra mà là bài thi, nhưng vì mấy chương trước mình lỡ để là kiểm tra rồi nên đành phải xuôi theo vậy. Thứ lỗi... thứ lỗi... TxT

Bạn đang đọc truyện *Có Thể Chứng Minh, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Chương 15: Tiết Học Thứ Mười Lăm

Edit: Sherry

Thụ sùng nhược kinh mà trả lời một câu "Cảm ơn thầy đã khen ngợi", Chu Hạm Đạm nhảy lên giường lăn lăn nhiều vòng, tựa như sóc con may mắn gặp được một trận mưa hạt dẻ, rót xuống đầu nhiều đến chóng mặt, không biết làm thế nào để bày tỏ niềm vui tột độ này.

Khe khẽ nở nụ cười một lúc lâu, cô một lần nữa cầm đi động lên.

Thầy Lâm đã trả lời tin nhắn của cô: [Kiên trì nỗ lực nhé]

Mất Chu Hạm Đạm hip lại thành khe hở: [Em sẽ tiếp tục cố gắng hơn ạ!]

Thầy Lâm: [Nghi ngơi sớm đi]

Chu Hạm Đạm: [Thầy cũng đi ngủ sớm một chút nhé, đã vất vả nhiều rồi]

Thầy Lâm: [Ủ]

Đề điện thoại đi động xuống, Chu Hạm Đạm quả thực muốn nhảy múa ngay trong phòng, cô nhìn mấy câu ca ngợi kia của thầy Lâm trên trăm lần, tưởng chừng như có thể đốt cháy cả màn hình bằng sự yêu thích của mình.

***

Sau khi kì thi tháng kết thúc, khối mười hai được thả cho nghỉ nửa ngày.

Hôm sau, với hiệu suất siêu cao, tất cả các giáo viên bộ môn đã chấm xong bài thi, toán học xong đầu tiên; Lâm Uyên vừa dạy xong bốn tiết học, lúc đi ngang qua ban 6, anh tạt qua, dặn Trương Vân đến văn phòng mình.

Bên ngoài là giai điệu bài tập thể dục giữa giờ, Trương Vân ngồi quay lưng với ghế của Lâm Uyên, chép thành tích môn toán của bạn học trong lớp.

Chủ nhiệm lớp bùng ly nước đi ngang qua, nghiêng mắt nhìn bảng điểm đặt dưới tay Trương Vân, tiếp đó trực tiếp rút ra, giơ lên trên không xem.

Lâm Uyên liếc nhìn cô một cái: "Cô cũng nôn nóng quá nhỉ."

Chủ nhiệm lớp cười rộ lên: "Tôi tò mò không biết khi đổi sang thầy giáo soái ca này, môn toán của đám nhóc kia sẽ thật lù hay là tiến bộ đấy."

Ánh mắt cô quét xuống một đường, sau đó dừng ở số thứ tự của một người: "Chu Hạm Đạm tiến bộ rất lớn nha."

Lâm Uyên bỗng giật mình, gật đầu: "Đúng, cao hơn mười điểm so với học kỳ vừa rồi."

Chủ nhiệm lớp lại nói: "Lần này không chạy khỏi top mười của lớp rồi, thành tích những môn khác của em ấy vốn cũng rất tốt."

"Trước kia tôi có hơi phiền lòng với môn toán của em ấy, lúc nào cũng không cao không thấp, " cô đem bản điểm trả lại: "Cô bé năm ba rồi, cũng biết cố gắng rồi đấy."

Tầm mắt Lâm Uyên hơi hạ xuống, như có điều suy nghĩ: "Em ấy không tệ, rất nghiêm túc."

Chủ nhiệm lớp nhấp một ngụm trà, muốn nói lại thôi: "Chỉ là đứa bạn kia của em ấy... Haiz."

Lâm Uyên hỏi: "Tê Gia Giai?"

Chủ nhiệm lớp: "Đúng vậy, cô nhóc này không tự giác, quá ham chơi, không chịu khó. Nhưng được cái là gia đình em ấy có điều kiện tốt."

Chủ nhiệm chợt nghĩ tới gì đó: "Kiểm tra toán lần này thi được bao nhiêu vậy."

Lâm Uyên cười cười, thờ dãi: "Không nói nữa, cùng lắm là tôi tìm cô ấy nói chuyện."

***

Sau khi Trương Văn trở về, từng bài thi trắng như tuyết lần lượt phát ra.

Có người mặt mày ù rù, có người vui mừng hài lòng.

Chu Hạm Đạt không để ý nhiều đến thành tích ba con số kia của bản thân, mà lật ra phía sau, cẩn thận thưởng thức chữ viết tuấn dật màu đỏ của thầy Lâm một hồi lâu, mới quay đầu lại tìm Tê Gia Giai, phát hiện cô đang buồn bực gục đầu xuống bàn, không hề nhúc nhích.

Ngô Dạng hỏi sao thế đẩy đẩy cánh tay cô cũng không để ý, tựa như một người già cứng rắn.

Chu Hạm Đạt chạy tới, đứng ở lối đi bên cạnh cô, khom người nói khẽ: "Này..."

Tê Gia Giai nói giọng mũi nhỏ đến không thể nghe thấy: "Ừm"

Chu Hạm Đạt liếc mắt nhìn xuống Ngô Dạng, thấy người phía sau nháy mắt với mình, cô mới tiếp tục mềm giọng ôn hòa nói: "Một lần thi không tốt thôi mà."

Tê Gia Giai vẫn nhỏ giọng lầm bầm, dáng vẻ ngang ngạnh vài ngày trước đó biến mất hoàn toàn: "Tớ là N lần..."

"Vậy không có nghĩa là thành tích lần sau cũng thế, nếu cậu thật sự muốn thi tốt, tớ và Ngô Dạng có thể cùng dạy cậu." Chu Hạm Đạt an ủi cô.

"Tớ không được đâu, đầu óc tớ gốc gác nghịch mà." Cô vẫn cứ rầu rĩ.

"Không sao mà, chúng tớ không chê, chỉ cần cậu muốn học."

"Dù sao tớ cũng học không được..." Tê Gia Giai hoàn toàn cam chịu.

Chu Hạm Đạt sờ sờ đầu cô ấy: "Sẽ không đâu, đừng khóc."

"Tớ không có khóc." Tê Gia Giai lập tức ngẩng đầu trừng mắt lớn trừng tỏ bản thân, quả thực cô ấy không để rơi nước mắt.

Chu Hạm Đạt bật cười: "Ừ, cậu kiên cường, cậu không khóc."

Tê Gia Giai mở bài thi bị bóp thành vật hình tròn: "Làm sao bây giờ, tờ lại thi được hơn bốn mươi điểm, điểm này chỉ bằng số lẻ của Ngô Dạng."

Ngô Dạng chuyển tầm mắt: "... Tớ cũng không có chê cậu."

Tê Gia Giai: "Nhưng tớ ghét bỏ bản thân."

Ngô Dạng: "Cậu có suy nghĩ biết ghét bỏ chính mình là tốt rồi."

Tê Gia Giai: "Hôm nay tớ mới bắt đầu ghét bỏ bản thân mà."

Nói xong, bịch một cái, lại ngã sụp xuống.

Chu Hạm Đạt vừa định nói thêm gì đó, đột nhiên có người gõ gõ cửa sổ bên phía bọn họ.

Cô giương mắt lên, liền nhìn thấy thầy Lâm ở sau tấm kính.

Anh khẽ mỉm cười, dung mạo như vẽ, đứng ở giữa khung cửa sổ, như người trong bức họa.

Anh cũng quan sát Chu Hạm Đạt.

Mặt Chu Hạm Đạt bắt đầu nóng lên, chỉ chỉ chính mình, cho rằng thầy Lâm đang gọi cô.

Lâm Uyên hất cằm, ra hiệu hướng về Tê Gia Giai.

Thất vọng chợt nổi lên, Chu Hạm Đạt lập tức đẩy Tê Gia Giai, "Thầy Lâm gọi cậu đấy!"

Tê Gia Giai lập tức sống lại như cũ, ngơ ngác nhìn quanh, ở đâu. Vừa nhìn ra ngoài cửa sổ bên phải liền thấy, vợ vội vàng vàng hoang mang đứng dậy, vuốt vuốt tóc rối, ba bước nhảy lại làm hai đi ra ngoài.

Chu Hạm Đạt trở về vị trí của mình, chống cằm nhìn qua hai người đang nói chuyện với nhau bên ngoài cửa sổ, một bên thần thái ôn hòa, nói năng tự nhiên, một bên thật thà, cúi đầu ù rù.

Nhìn một hồi, một ý niệm trong đầu như ngọn lửa xông tới, cô thế mà lại có chút hâm mộ thành tích đếm ngược của Tê Gia Giai.

Có thể lọt vào "mắt xanh" của thầy Lâm, còn có thể cùng anh mặt đối mặt trò chuyện lâu như vậy.

Lúc trở lại, chuông vào học vang lên.

Chống cằm đưa mắt nhìn Tê Gia Giai chậm chạp chạy về chỗ ngồi, Chu Hạm Đạt không muốn quay đầu lại, nhưng thầy Lâm đã đi tới bục giảng, cô đành phải đem chút hiếu kỳ kia nuốt lại vào bụng, đợi đến lúc hết giờ học lại đi hỏi cô ấy.

Cả tiết học đều là đánh giá nhận xét về bài thi tháng lần này, Chu Hạm Đạt làm sai không nhiều, lại bản khoán về nội dung cuộc trò chuyện của thầy Lâm và Tê Gia Giai, vì vậy có chút lơ đãng.

Sau giờ học, cô liền rời đi vị trí phóng tới chỗ Tê Gia Giai, hỏi: "Thầy Lâm nói gì với cậu vậy?"

Cô ghen suốt 40 phút, đến mức hít thở không thông.

Tê Gia Giai ôm đầu lầm bầm, bộ dạng có vẻ rất đau khổ bất đắc dĩ: "Hồi tớ dự định sau này, sau đó nói nếu như tớ vẫn nguyên ý học toán học, buổi trưa mỗi ngày chủ nhật đến trường học, thầy dạy bổ túc cho tớ một hai giờ gì đó, cái gì không hiểu liền hỏi thầy ấy, đại khái là như vậy."

Chu Hạm Đạm im lặng trong phút chốc, cô thừa nhận trong một giây này, có một lượng lớn cảm giác hăm mộ cùng ghen ghét đột ngột xổng tới đây, giống như một đợt sóng biển, ập đến trong đầu, trong một khoảnh khắc cô gần như không cách nào mở miệng nói chuyện.

Trì hoãn vài giây, Chu Hạm Đạm mới nói: "Thầy Lâm thật tốt ha."

Cũng là lời cảm khái phát ra từ đáy lòng cô.

"Thật là tốt đó, " Tề Gia Giai thờ dãi: "Nhưng toán học tớ thật sự không được."

"Cậu không thể cố gắng học một chút sao!" Chu Hạm Đạm buột miệng nói ra. Cô không khỏi cấp tốc dừng lại, đối với lo lắng của thầy Lâm, dường như chính mình cảm kích thay.

Bị cô bạn quát lên như vậy, Tề Gia Giai vừa nghi hoặc vừa buồn bực: "Nhưng cậu cũng biết tớ không thể thật mà."

"Cậu không học làm sao biết không được, cậu không học, chính là không cho bản thân một chút cơ hội nào đấy," Chu Hạm Đạm hít sâu một hơi: "Cậu muốn làm chuyện gì, thì toàn tâm toàn ý mà làm, đừng có lời ra lý do linh tinh gì đó, đều là lấy cớ. Chỉ cần cậu cố gắng, không có gì làm khó được cậu cả."

***

Buổi tối, Chu Hạm Đạm buồn bực không vui, nói thật, đến tận bây giờ cô vẫn còn chìm đắm trong tâm trạng hăm mộ Tề Gia Giai mà không thể tự thoát ra được.

Thậm chí cô còn định kì thì lần sau cố ý làm tệ một chút, để có thể làm thầy Lâm chú ý đến mình, lo lắng cho mình, cũng vì vậy mà có thể vụng trộm có được cơ hội tiếp xúc với anh.

Làm xong bài tập, cô đeo tai nghe vào, nghe mấy bài hát chưa bao giờ đổi mới kia trong điện thoại di động.

Âm nhạc như suối, chảy qua màng nhĩ.

Bất chợt, dòng chảy bị đứt đoạn một chút, cô cúi đầu nhìn điện thoại, là một thông báo QQ.

Cô bị kéo vào một nhóm chat, tên nhóm thoát nhìn còn rất đậm máu.

[Không học tập, chỉ bằng chết]

Nhìn qua bên phải, danh sách thành viên chỉ có bốn người.

Tề Gia Giai, Ngô Dạng, cô, cùng với... Thầy Lâm?

Cô gửi cái dấu chấm hỏi.

Tề Gia Giai lập tức trả lời: Tớ, Tề Gia Giai, chính thức tuyên bố thành lập tổ phần đầu nhỏ, dùng để đốc thúc tình hình học tập và thái độ của bản thân.

Ngô Dạng: [mím cười]

Chu Hạm Đạm ở chỗ này cười rộ lên, cô xoa xoa mũi, đáp lại: Tớ ủng hộ hai tay.

Ở bên kia Ngô Dạng làm ngược lại: Bạn học Tề, cậu ngăn vạn lần đừng có lại sấm to mà mưa nhỏ. Chuyện này cũng không phải lần đầu tiên đâu.

Tề Gia Giai lập tức phản bác lại: Cậu xem đi, lần này tớ mời cả giáo viên vào nhóm nha.

Ngô Dạng: Cậu xem giáo viên có phản ứng gì với cậu không?

Tề Gia Giai hoá tốc tag thầy Lâm, trình trọng trang nghiêm: @Lão Lâm, chân thành mời thầy Lâm giám sát.

Một lúc sau, thầy Lâm thực sự hồi âm: Được, tôi giám sát. Lúc này, các em có thể ngủ.

Trung đội trưởng nói một lời, ba tiểu binh lập tức đứng nghiêm chào.

Tề Gia Giai: Tuân lệnh!

Ngô Dạng: Đã rồi!

Chu Hạm Đạm: Không vấn đề gì.

Sau khi gửi đi, nỗi phiền muộn hơn nửa ngày của Chu Hạm Đạm bị quét đi sạch sẽ, cô đột nhiên cảm thấy, chủ ý này của Tề Gia Giai thật tuyệt, bình đẳng nha, thầy Lâm lại là của chung cho mọi người rồi.

Tuy rằng miêu tả như vậy rất quái dị.

Ra khỏi nhóm chat, cô đột nhiên quên mất còn chưa chúc ngủ ngon với anh, vừa định quay lại, đầu óc bỗng xoay chuyển một cái, ngón tay đổi vị trí, chạy vào tin nhắn riêng cùng thầy Lâm, đánh chữ:

[Thầy Lâm, ngủ ngon]

Một lần nữa rất kém cỏi ra sức tìm cách nguỵ trang:

[Vừa rồi quên nói trong nhóm chat]

Thầy Lâm cũng đáp lại chữ "Ngủ ngon".

Vừa định hài lòng thỏa dạ tắt QQ đi, nhóm chat lại chớp nháy, cô lập tức chọc vào, là tin nhắn của thầy Lâm:

[Ngủ ngon, đừng nhóc con xấu xa]

Đột nhiên đó mặt cười rộ lên.

Bởi vì cô thu được nhiều hơn một cái, ngủ ngon.

Là nói riêng cùng cô, bọn họ đều không có đầu nha, đây là lý do khiến cô cảm thấy đêm nay thật hoàn hảo.

Lời editor:

Ghi chú một chút nhé, toàn bộ những dấu "[ ]" là mình để nguyên như raw, không hiểu sao lúc thì tác giả đặt lúc lại không. =v=

Bạn đang đọc truyện *Có Thể Chứng Minh, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 16: Chương 16: Tiết Học Thứ Mười Sáu

Edit: Sherry

Giữa trưa chủ nhật, Chu Hạm Đạm vừa định ngủ trưa, thì nhận được điện thoại của Tề Gia Giai.

Ở đầu dây kia cô ấy khỏ sở van xin, van xin Chu Hạm Đạm đi cùng cô tới trường học thêm, cô ấy không dám một mình đối phó với giáo viên.

Một khắc này, Chu Hạm Đạm động tâm không thôi, nhưng cô sợ mình tùy tiện đi đến sẽ có vẻ đột ngột bất kính, lại về vòì thêm chuyện ra, đành phải khỏ xừ từ chối:

"Thầy Lâm đâu có đáng sợ, hơn nữa thầy ấy cũng không bảo tớ đi mà, tớ cảm thấy mình giống như khách không mời mà đến..."

Ở đầu này Chu Hạm Đạm đang như một chú chó nhỏ đáng thương, cái đuôi vung vẩy nhanh đến mức sắp biến thành cánh, còn bên kia: "Cậu cũng có mấy cái đề khó cần hỏi thầy ấy mà phải không, cậu cũng đi đi mà, một mình tớ thể kia thật sự rất sợ đó... Xin cậu đấy! Chu Hạm Đạm!"

Chu Hạm Đạm nghe vậy nở nụ cười, bởi vì Tề Gia Giai vô tình nói đúng ý mà cô định dùng để viện cớ, cô xoa xoa mũi, tiếp tục giả vờ giả vệt nói: "Được rồi, tớ đi sửa soạn bài vở, gặp nhau ở cổng trường của chúng ta nha."

Vui vẻ phá tung cửa nhà, Chu Hạm Đạm như giẫm lên xe đạp mà chạy như bay ra khỏi gara.

Cô như một chú chim cổ đỏ bị giam giữ một trăm năm giờ mới được phóng sinh. Ngày nghỉ khỏi phải mặc đồng phục, cô mặc váy mới mua, bị gió tốc lên, thành một đóa hoa lớn màu trắng.

Lúc gặp nhau ở cổng trường, Tề Gia Giai cũng không có đề ý đến sự khác thường của cô, bởi vì cô ấy xem việc mặc váy như là chuyện thường ngày, còn có bộ thân kinh thỏ trước sau như một của cô.

Hai chị em khoác tay nhau đi vào trong sân trường, ở sân bóng bên cạnh có nam sinh quay đầu lại nhìn thấy các cô, lấy hơi huyệt sáo vài tiếng.

Hai người nhìn nhau, che miệng cười rộ lên.

Cửa phòng làm việc ở tầng bốn đang mở, Tề Gia Giai đi đến liếc mắt vào trong, quả nhiên, thầy Lâm đã đến, ngồi đọc sách ở phía sau bàn làm việc.

Cô đi vào trong. Chu Hạm Đạm đi sau lưng cô, có chút ngượng ngừng giấu người ra sau. Dù sao trước khi đến đây cô cũng không có bất cứ lời mời nào.

Lâm Uyên chú ý tới hai cô, úp ngược sách để lại lên bàn, đứng dậy: "Đến rồi à."

Tề Gia Giai cười ngây ngô: "Vâng ạ, thầy giáo."

Chu Hạm Đạm hít một hơi, vẫn phải đi ra, kêu một tiếng: "Thầy Lâm, chào buổi trưa."

Lâm Uyên nháu mày một cái: "Sao tôi không nhớ là có hai người nh?"

"Em kéo cô ấy đến đề giả tặng đừng khí," Tề Gia Giai le lưỡi: "Vừa hay Chu Hạm Đạm cũng có đề bài muốn hỏi đấy ạ."

Lâm Uyên gật đầu: "Được thôi," anh chỉ chỉ một khoảng trống bên cạnh chỗ ngồi của giáo viên: "Các em mang hai cái ghế dựa tới đây."

Chốc lát sau, ba người vây quanh bàn mà ngồi.

Hai cô gái nhỏ thờ hồn hên lục túi lấy bút và tập giáo trình ra ngoài.

Chu Hạm Đạm thủy chung cúi đầu che đi nửa mặt, sợ khoe miệng gương cao sẽ bán đứng bản thân.

Lâm Uyên gỡ cuốn sách úp ngược kia lên, kẹp bookmark* vào trong, đóng lại rồi đẩy qua một bên.

*Chỗ này nguyên văn là thẻ đánh dấu sách, nhưng mình dùng từ bookmark vì nó thông dụng và phổ biến hơn.

Chu Hạm Đạm lén lút liếc nhìn bìa sách, trên đó là bức tranh con đường màu xám trắng, hai bên là dãy núi màu xanh sẫm, cùng màu vàng, màu xanh của đồng ruộng.

Kiểu chữ tên sách cũng không lớn, nhưng cô vẫn nhìn thấy bốn chữ cái kia,《 Bước chạy thanh xuân 》[1].

[1] Bước chạy thanh xuân là tiểu thuyết của tác giả Miura Shion, đã được xuất bản ở Việt Nam. Dưới đây là ảnh bìa sách bản Trung (sẵn tiện đính kèm thêm bản Việt cho bạn nào có hứng thú muốn đọc thử, khá hay đó).

Tiếp đó, Lâm Uyên nhìn về phía Tề Gia Giai: "Đem theo bài thi không?"

Tề Gia Giai lập tức mở tập giáo trình trước mặt, rút trong đó ra một tờ có nhiều nếp nhăn, đưa qua.

Lâm Uyên cầm cái tờ kia quét mắt qua trái phải một lần, sau đó hỏi: "Nghe giảng hiểu hết chứ."

Tề Gia Giai ngừng lại một chút, lắc đầu.

"Là đều nghe không hiểu, hay là có vài phần không hiểu."

Tề Gia Giai cúi đầu, áp ứng: "Em nghe xong... Vẫn chỉ có cảm giác là mình cái gì cũng không biết."

Lâm Uyên cười cười: "Nếu cái gì cũng không biết, điểm làm sao tới được mức đó, cái gì cũng không biết là phần nhờ à."

Hơi thờ Tề Gia Giai càng mỏng manh: "Nhưng cũng chỉ có hơn bốn mươi điểm thôi mà."

Lâm Uyên đáp: "Ngay cả hơn bốn mươi điểm cũng rất khó được đấy."

Tề Gia Giai gãi gãi đầu: "Nhưng mà phần tính toán em không chắc lắm"

"Đề nào?" Lâm Uyên xoay bài thi trở lại trước mặt cô: "Chỉ cho tôi xem."

Tề Gia Giai chồm lên trên, gõ đầu ngón tay nhỏ, chỉ vào một điểm trên bài thi, lại chỉ thêm một cái ở dưới: "Cái đề này, và cái đề này."

Lâm Uyên nhìn vào, là hai bài điền vào chỗ trống, anh chuyển qua nhìn về phía Chu Hạm Đạm: "Hai đề này lúc thi em có nắm chắc không?"

Chu Hạm Đạm ngạc nhiên, lắc đầu: "Không có, căn bản không kịp thử lại phép tính, chỉ cảm thấy, chắc là đúng rồi."

Lâm Uyên quay lại nhìn Tề Gia Giai: "Tất cả mọi người đều như vậy, nhưng tính đúng thì sẽ giống nhau thôi."

"Nếu may mắn trùng nhau thì sao."

Lâm Uyên nhướn mày: "Trùng hợp được như vậy cũng là một loại năng lực đấy."

Nghe vậy, hai cô gái đều nở nụ cười.

Lần đầu tiên trong đời nghe thấy lời nói như vậy, còn là nghe từ miệng một giáo viên.

Tề Gia Giai mím mím môi, hơi cao giọng hỏi: "Vậy thầy giáo..... thầy cảm thấy em còn có thể cứu chữa được sao ạ?"

"Ai nói em không thể cứu nổi?"

Tề Gia Giai cup mí xuống: "Thầy Tưởng đã nói, chủ nhiệm lớp cũng đã từng nói, bạn học trong lớp chắc chắn cũng cảm thấy như vậy, thậm chí ngay cả ba mẹ em cũng bảo thế, đều nói em không cứu được nữa."

"Nhưng tớ đâu có nói thế." Chu Hạm Đạm nhỏ giọng lầm bầm.

Lâm Uyên nhếch môi, không trả lời, mà một lần nữa cầm lấy quyển sách kia, lật đến trang có kẹp bookmark.

"Vừa hay tôi vừa đọc được một câu nói trong sách." Người đàn ông thu mắt, tiện tay cầm bút đánh dấu vào, quay lại đưa cho Tề Gia Giai.

Tề Gia Giai lập tức nhận lấy, Chu Hạm Đạm cũng sáp tới.

Giấy trắng mực đen, được thầy Lâm dùng bút máy màu đỏ gạch dưới một đoạn nhỏ, đó là một lời đối thoại:

"Cậu hãy nghe cho kỹ, quá khứ và những lời đánh giá ấy đều là thứ vô tri giác, nhưng cậu là người sống. Đừng để chúng nó ảnh hưởng, đừng quay đầu lại. Hiện tại cậu phải trở nên mạnh mẽ hơn." [2]

Trong văn phòng, bỗng nhiên an tĩnh như nhà kính.

Ngoài cửa sổ, chim chóc vỗ cánh lướt qua, gió thổi qua ngọn cây vang lên tiếng xào xạc.

"Nhưng cũng đừng quá gấp gáp, từ từ đi lên, tiến bộ từng chút là được rồi, " Thầy Lâm rút sách về, đôi lại giáo trình: "Vậy trước tiên chúng ta bắt đầu từ đề nào đây?"

***

Trên đường về nhà, đã là chập tối, ánh chiều tà chiếu xuống mặt hồ.

Trên mặt đường xi-măng, phản chiếu hai cái bóng, sánh vai bên nhau.

Đón lấy gió, Chu Hạm Đạm hí hóp mắt, cảm thán từ tận đáy lòng: "Thầy Lâm quả thật rất tốt."

Tề Gia Giai nhìn về phía Tây, trên mặt như đắp thêm tầng phấn: "Cậu có cảm thấy, những người thầy này, so với năm ba chúng ta tựa như ánh tà dương lúc này không?"

Chu Hạm Đạm cũng quay đầu, khuôn mặt cô thanh tú trắng nõn, hòa nhập vào vùng thấu kính hồng nhạt: "Vì sao?"

"Bởi vì chúng ta cũng sẽ tốt nghiệp, chắc chắn sẽ rời xa những người thầy tốt này," Tề Gia Giai thờ dãi: "Họ tựa như cánh sặc bầy giờ, nhìn một lần là có thể sẽ khắc ghi trong lòng cả đời."

Chu Hạm Đạm men theo cô ánh mắt nhìn qua, nhất thời ngơ ngẩn.

Trên hồ sóng nước lăn tăn, ánh sáng lấp lánh như sao. Hoàn toàn bao phủ lên cây phong rậm rạp như một bức tranh sơn dầu, như một ngọn lửa bùng lên trên mặt nước.

Trời và đất, đều là sắc màu ảm áp.

***

Đêm đó, Chu Hạm Đạm đi ngay đến một tiệm sách Tân Hoa ở gần đây.

Cô đi đến khu sách nước ngoài, muốn tìm quyển sách kia, quyển có bìa ngoài đơn giản tươi mát tên là《Bước chạy thanh xuân》.

Ngón tay lần lượt lướt nhẹ qua gáy sách, như mon tron từng mảng màu tri thức.

Rất nhanh, cô cuối cùng đã tìm được nó ở khu văn học Nhật Bản.

Chu Hạm Đạm vô cùng phấn khởi mà thanh toán tiền, mang nó về nhà.

Hai chân cuộn lại ngồi trên giường, Chu Hạm Đạm lật từng trang sách, mê mẩn xem một mạch đến cuối.

Một câu chuyện về đội điền kinh chạy cự li dài, mãnh liệt mà rực rỡ, tựa như gió từ trên núi cao rót đầy vào căn phòng, cơ thể cũng theo vậy nhẹ nhàng bay lên.

Cảm xúc của cô dâng trào, thậm chí còn định lập tức ra ngoài chạy vài vòng. Nhìn lại hiện tại, đã gần mười một giờ, nhưng đột nhiên cô vô cùng hi vọng bạn bè của mình đều được xem quyển sách này.

Không thể chờ đợi được, Chu Hạm Đạm mở QQ ra, đi vào nhóm học tập nhỏ kia, gửi tin nhắn: [Đề cử các cậu đọc cuốn sách《Bước chạy thanh xuân 》này, tớ chợt cảm thấy năm ba cũng không khổ đến như vậy! Một đám người cùng nhau nỗ lực phấn đấu cảm giác thật tốt!]

Ngô Dạng trả lời: [Ngày mai mang đến trường cho tớ xem xem]

Tề Gia Giai có lẽ đã ngủ, cũng có lẽ đang vui đầu tận lực học, hồi lâu chưa đáp lại.

Chu Hạm Đạm vừa định trả lời Ngô Dạng, tin nhắn của thầy Lâm bỗng xuất hiện trong nhóm:

[Cần thận một chút]

[Đừng để chủ nhiệm lớp các em tịch thu]

Chu Hạm Đạm hiểu ý cười cười, [Cám ơn thầy Lâm nhắc nhở]

Đột nhiên, một tin nhắn nhảy ra, Chu Hạm Đạm bấm vào, lại là tin nhắn riêng của thầy Lâm:

[Tự em mua sách?]

Chu Hạm Đạm: [Vâng, hôm nay đọc xong một đoạn ngắn kia liền muốn đọc toàn bộ]

Thầy Lâm: [Lăng phí tiền, lần tới muốn xem trực tiếp mượn của tôi này]

Chu Hạm Đạm che miệng, cực kì thụ sùng nhục kinh, đồng thời lại có chút ngượng ngùng: [Nhưng em không cho là lăng phí nha, quyển sách này rất đáng cất giữ]

Thầy Lâm đáp lại biểu cảm mỉm cười.

Chu Hạm Đạm cảm thấy anh hẳn là rất vui về đó, có chút mừng thầm mà xoa xoa cằm, hỏi: [Thầy giáo, có phải thầy đã từng dùng quyển sách này khích lệ rất nhiều học trò rồi không?]

Thầy Lâm: [Chưa, vừa mua không lâu]

Chu Hạm Đạm: [Em cảm thấy năm ba tui em rất giống với chạy cự li dài như trong sách, càng về sau càng trở nên vất vả. Nếu muốn đạt được ước mong, thì nhất định phải vượt qua]

Thầy Lâm: [Nhưng khi chạy đến đích thì sẽ được tự do]

Chu Hạm Đạm nhận được khích lệ lớn lao, nhin không được truy hỏi: [Thầy Lâm, thầy sẽ ở điểm cuối chờ chúng em sao?]

Thầy Lâm: [Tôi sẽ cùng các em chạy xong toàn bộ hành trình]

Chú thích thứ [2] hơi dài và không liên quan tới nội dung nên mình đặt ở cuối.

[2] Lời thoại này là của Kiyose nói với Kakeru, ở trang 99 chương 4 trong sách xuất bản ở Việt Nam. Có điều, câu này được dịch từ bản raw, tức là dịch là bản dịch của sách xuất bản bên Trung (đây là tác phẩm văn học Nhật Bản) nên sẽ có sự khác biệt nhỏ nho so với lời thoại mà các bạn đọc trong sách Việt Nam xuất bản. Tuy nhiên mình đã đối chiếu cả hai rồi nhé, về nghĩa thì như nhau thôi.

Bạn đang đọc truyện *Có Thể Chứng Minh, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Chương 17: Tiết Học Thứ Mười Bảy

Edit: Sherry

Thời gian trôi qua rất nhanh, cuối tháng mười, đại hội thể thao ở trường tới đúng hẹn.

Cuối thu không khí dễ chịu, thoang thoang hương quế, tất cả học sinh lớp dưới mang bàn học đi trên đường lớn, các học sinh dự thi như những chấm nhỏ màu trắng nằm rải rác trên đường chạy màu đỏ, trên sân cỏ màu xanh lá.

Trên đài quốc kì dựng tạm một cái đài radio, còi màu phát pho, tràn ngập âm thanh ngọt ngào như chim oanh từ chương trình kìa truyền tới.

Khởi mười hai tất nhiên không được tự do, trên danh nghĩa là cho phép tham dự đại hội thể dục thể thao đấy, nhưng vẫn bị chủ nhiệm lớp cưỡng chế ra lệnh ở trong lớp tự học làm đề.

Lầu dạy học cách sân vận động không xa, cánh cửa đóng chặt, giống như cách nhau cả đại dương, nhưng vẫn mơ hồ nghe thấy tiếng động âm ỉ bên ngoài, có tiếng hô hào cổ vũ, cũng có tiếng huýt sáo cao vang hòa cùng âm nhạc rộn rã, tươi mát như nước, từ từ chảy qua khe cửa sổ vào trong.

Mấy hôm trước, chỗ ngồi của các tổ trong lớp có sự thay đổi, Chu Hạm Đạm chuyển xuống chỗ ngồi gần cửa sổ.

Cô tò mò liếc mắt ra ngoài, có thể thấy tốp năm tốp ba học sinh vui vẻ đi qua, lá ngô đồng nửa vàng lượn vòng trong gió.

Người nhìn trộm trong lớp đương nhiên không chỉ có mình cô, vì vậy cũng rước lấy vài cái ho bất mãn từ chủ nhiệm lớp.

Chu Hạm Đạm lập tức rù mắt xuống, buồn bực vùi đầu làm đề ngữ văn trước mặt.

Cuối cùng vẫn là ngửa ngáy trong tim khó nhịn, sau giờ học, tất cả học sinh trong lớp như ong vỡ tổ chạy ra ngoài xem náo nhiệt.

Chu Hạm Đạm bỏ hai tay vào túi đồng phục, chậm rãi đi dọc theo đường biên của sân vận động.

Có cậu nhóc lán da lúa mạch mặc áo ngắn tay ra sức chạy như bay, đám con gái hai mắt dõi theo, chụm tay lên môi, cùng nhau kêu gào, ý cười dào dạt.

Chu Hạm Đạm dễ dàng bị cuốn vào, cũng cong khóe miệng theo.

Tề Gia Giai ở bên cạnh cảm thán: "Tuổi trẻ thật tốt."

Chu Hạm Đạm cười khê: "Nói như cậu già lắm rồi vậy."

Tề Gia Giai bĩu môi với đám học sinh khối mười một kia: "Dù sao cũng già hơn mấy cô bé ấy."

Cái này à, già hơn một tuổi cũng xem là già, Chu Hạm Đạm gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Sắp vào học, hai người đều không muốn đi lên lầu.

Tề Gia Giai nhìn khắp xung quanh, đột nhiên, ánh mắt cô ấy ngừng lại một chút, ngẩng mặt lên, dùng sức vung tay về một hướng.

Chu Hạm Đạm nhìn theo sang, bất chợt dừng lại.

Thầy Lâm đứng ở hành lang tầng hai, hẳn là cũng quan sát cuộc thi kịch liệt sôi nổi trên sân.

Anh cũng phát hiện ra hai cô rồi, cười rộ lên.

Người đàn ông đặt hai tay lên lan can, mái tóc ngắn đen tuyền tung bay lộn xộn.

Tím đập thịnh thịnh, Chu Hạm Đạm thu hồi ánh mắt, gầy gầy tóc mái bị gió thổi loạn lên.

Bạn Tề Gia Giai thanh tú hoạt bát bên cạnh vô cùng khoa trương mà vẫy chào người đàn ông đứng bên hành lang, hấp dẫn chú ý của anh.

Anh nhất định vẫn chưa rời đi.

Một lát sau, Chu Hạm Đạm lại khát vọng mãnh liệt mà quay sang nhìn lại, thầy Lâm quả nhiên vẫn còn ở chỗ kia nha, cúi đầu nhìn xuống đây, nụ cười không giảm.

Anh cười, tựa như gió mát, tựa như ánh sáng ngày thu.

Ah.

Một lần nữa rũ mắt, trong lòng lại lên án bản thân tại sao lại phải làm như ăn trộm thế. Tự nhiên chút nào, vì cái gì Tề Gia Giai có thể, cô lại không được chứ.

Hít sâu một hơi, Chu Hạm Đạm lần thứ ba gương cao mắt, giờ một nửa cánh tay lên, biên độ cực nhỏ mà vẫy vẫy hai cái.

Ánh mắt vẫn là không dám nhìn thẳng anh.

Ah... bình tĩnh nào.....

Hai tay người đàn ông đang gác trên kia, bỗng nhiên động đậy, thông dong tùy ý, hẳn là đáp lại.

Mặt Chu Hạm Đạm nóng lên, chạy trốn còn nhanh hơn chạy nạn, trốn được vào khúc cua ở cầu thanh lâu một, lại gặp ngay thầy Lâm đang đi xuống, ánh mắt cũng chạm nhau.

Bước lên cầu thang, lướt qua một thoáng.

Trong đầu nhớ lại động tác vừa nãy của thầy Lâm nhiều lần, Chu Hạm Đạm nhếch môi nở nụ cười, hai cánh môi cắn bản không khép lại được. Tim như đã mọc cánh, phịch phịch muốn bay nhảy ra ngoài.

Chỉ có thể dùng bàn tay che miệng, không thể để lộ sự hưng phấn quá rõ ràng. Tề Gia Giai bên cạnh sẽ nghi ngờ mất thôi.

***

Tiết ba tiết tư buổi chiều là giờ tự học của thầy Lâm, đợi qua mười phút, anh mới đến lớp.

Thầy Lâm chưa đi vào phòng học, chỉ đứng dựa vào khung cửa bên cạnh, nghiêm chỉnh đứng đắn mà ra lệnh: "Ngại quá, tới trễ rồi, giờ tôi sẽ nói nhiệm vụ của hai tiết học này..." "

Tay anh đồng thời giờ lên: "Ra ngoài chơi đi."

Cả lớp đập bàn hét lên, đình tai nhức óc.

Thầy Lâm áp tay xuống, nhắc nhở mọi người im lặng.

Trong phòng học cũng ăn ý mà lặng yên không tiếng động.

Anh một lần nữa phất tay ra hiệu, mọi người như được thoát khỏi tù ngục, vui vẻ chạy vội ra ngoài.

Đã có người dẫn đầu, các lớp khác cũng rục rịch ngóc đầu dậy.

Chỉ trong chốc lát, toàn bộ tầng lầu của khối mười hai đều trống không.

Đại hội thể dục thể thao đã sắp kết thúc, học sinh cũng không tản ra, đều tập trung lại gần sân vận động.

Bởi vì còn có phần sau thú vị là đại hội thể dục thể thao của giáo viên, cái này gây hứng thú hơn nhiều so với việc đơn thuần xem bạn học thi đấu.

Lớp trưởng tiện tay chọn ba người, nhờ các cô đi mua nước, để cho những giáo viên dự thi của khối giải khát, Chu Hạm Đạm cũng ở trong đây, cô hoàn toàn tình nguyện nhận việc, vì chuyện này cũng chính là hỗ trợ thầy Lâm.

Lúc nghiêm chỉnh đem thùng nước khoảng từ căn tin trở về, trên đường chạy đã tiến hành kéo co.

Các học sinh reo hò gào thét còn hưng phấn hơn bình thường vài phần, vây quanh xem các vị giáo viên thường ngày nề nếp nghiêm chỉnh giờ đang dốc toàn lực mà tranh đấu đến đỏ mặt tía tai, cảm thấy rất mới lạ thú vị.

Lớp trưởng mở ra thùng nước ra kiểm tra rồi đo đếm, sắp xếp nó lên bàn học ở khu nghỉ ngơi của lớp mình. Tiếp đó chia ra ba chai nước, trả thù lao cho công sức của ba cô.

Chu Hạm Đạm vốn định từ chối, bắt đầu dĩ lại không lay chuyển được lớp trưởng, đành phải nhận lấy, vịn ra, nhấp một ngụm nhỏ, để lại lên bàn.

Giáo viên khối mười một và khối mười hai chia nhóm thi đấu kéo co.

Cô rất nhanh tìm được thầy Lâm xếp trong đám người, anh vượt trội hơn người là điều không thể nghi ngờ. Anh đang cười rất thoải mái, làm cho người khác không thể không chú ý, từ người lớn đến trẻ nhỏ.

Chu Hạm Đạm cũng cười ngây ngô theo.

Bắt đầu dĩ là phía trước có nam sinh to cao che chắn, cô chống vào rào chắn, rướn cổ lên, dùng sức nhón chân mới có thể nhìn thấy anh.

Cũng may nam sinh kia để ý đến hành động của cô, nhường lại vị trí, Chu Hạm Đạm mới có thể tiến lên hai bước, nhìn được rõ ràng hơn.

Thầy Lâm xắn nửa ống tay áo lên, cơ bắp cánh tay tòi ra, mạch máu vất ngang, anh trắng hơn so với nhiều giáo viên nam, nhưng lại không gây yếu chút nào.

Nhìn lúc lâu, Chu Hạm Đạm có hơi khô miệng, cô thầm nghĩ, sớm biết nên mang theo chai nước kia bên người.

Bên tai là tiếng hò hét cổ vũ kích động. Chu Hạm Đạm cũng xiết chặt hai tay, trong lòng mặc niệm.

Thầy Lâm cố gắng lên ——

Bíp ——

Trọng tài thổi còi, tiếng vỗ tay như sấm, tiếng reo hò đồng thời vang lên.

Vòng thứ nhất, đội khối mười hai thắng.

Nghỉ ngơi ngắn ngủi, thầy Lâm cùng một giáo viên phía sau cười nói hai câu, tiếp đó phui phui tay, đi về phía đường chạy.

Anh trở về rồi!

Thật hy vọng có thể tự mình đưa nước cho anh a, Chu Hạm Đạm gấp gấp quay đầu lại, vừa chen chúc vừa liên tục nói "nhường chút, nhường chút", đợi đến khi thoát ra đám đông, cả người cô đều chảy đầy mồ hôi.

Chạy vội về khu nghỉ ngơi của ban sáu, thầy Lâm đã đứng bên cạnh bàn học, nói chuyện cùng lớp trưởng, thuận tay cầm chai nước khoáng.

Chu Hạm Đạm ngăn người, bắt chợt phản ứng ——

Cái kia không phải là... Chai nước của cô sao!

Căn bản chưa kịp ngăn cản, người đàn ông đã ngửa đầu, yết hầu khẽ động, rót hơn phân nửa bình.

Chu Hạm Đạm chớp mắt rồi lại chớp mắt nhìn anh, tai lặng lẽ đổ ừng lên.

Làm sao bây giờ...

Ngay lúc đó, thầy Lâm đang định vận nắp chai nước, hình như cũng nhận ra miệng chai khác thường, lông mày anh nhú lại, sau đó giương mắt hỏi: "Chai nước này là của ai?"

Chu Hạm Đạm bị hỏi trở tay không kịp, lúng túng đến muốn độn thổ, cộng thêm vài bạn học khác cũng đang hỏi han giúp, cô đành phải lại gần vài bước, đến trước mặt anh, yếu ớt giơ tay thừa nhận:

"Thầy giáo... Thật xin lỗi, là em để đó đấy ạ."

Cô mặt đỏ tới mang tai, tim như nổi trống.

Mấy nam sinh thấy thế, chỉ sợ thiên hạ không loạn, nhỏ giọng đùa cợt.

Lâm Uyên bỗng ngừng lại, tiếp đó mỉm cười xin lỗi: "Ngại quá, tôi tưởng là mới, cầm lên đã uống ngay."

Nói xong liền đem chai nước vốn thuộc về Chu Hạm Đạm kia đóng lại để về vị trí cũ, đổi lại mở ra một chai mới.

Tìm Chu Hạm Đạm trầm xuống, đây là bị ghét bỏ sao, nhưng vốn cũng là cô không đúng, đã uống rồi mà còn để lại chỗ cũ làm cho thật già lẫn lộn.

Buồn bực lan tỏa, nhưng cô vẫn rất nhanh ổn định tâm trạng, vừa định nói câu "không sao"...

Tiếng còi vang lên, nhắc nhở các giáo viên vòng hai trận đấu sắp bắt đầu.

Cùng lúc đó, chai nước khoáng mới mở kia được đưa đến dưới mắt cô.

Dòng nước trong veo đang đưa, Chu Hạm Đạm sững sốt, ngửa mặt nhìn anh.

Lâm Uyên khẽ nhường mày, ra hiệu cô cầm lấy.

Đợi đến lúc hai cái tay nhỏ lúng túng nhận lấy vật tế, bàn tay xương cốt rõ ràng này mới rũ xuống, một lần nữa cầm lấy chai nước anh vô tình nhăm lẩn kia.

Chu Hạm Đạm chưa kịp sắp xếp suy nghĩ sau một loạt hành động này thì Lâm Uyên đã mang theo chai nước khoáng đó, đi lướt qua cô, bước vào sân vận động.

Đội... đội một chút...

Là thế này phải không..

Cái chai mà cô đã uống, được thầy Lâm cầm đi.

Còn cái chai trong tay này, là thầy Lâm cố ý mở ra cho cô á.

Đúng không?

Muốn chết quá. Muốn nổ tung.

Đây là đang nằm mơ sao?

Nhưng nước khoáng cầm trong tay lại chân thật thế này.

Niềm vui lớn như vậy chấn động trong đầu, Chu Hạm Đạm gần như si ngốc, không cách nào nhúc nhích nổi. Trong chớp nhoáng này, trong đầu cô có một ý niệm còn vang dội hơn so với tiếng còi báo giờ vào trận kia, cô không chút nghĩ ngợi, là giờ phút này ở nơi đây, bên trong hơn ngàn người, cô là chính là người hạnh phúc nhất.

Tác giả có lời muốn nói:

Mất thần đã xác nhận, quả thật chính là hôn gián tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Có Thể Chứng Minh, Tôi Thích Em* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Chương 18: Tiết Học Thứ Mười Tám

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Sherry

Sau đại hội thể thao, Chu Hạm Đạm đem chai nước kia giấu trong phòng ngủ, đặt cùng một chỗ với lọ thủy tinh đựng những ngôi sao nhỏ, tựa như trái tim thiếu nữ vừa rực rỡ sắc màu vừa trong suốt nhìn thấu đáy của cô.

Nói năm ba gian khổ, thực tế là thời gian trôi qua rất nhanh, đảo mắt một vòng lại tới chủ nhật.

Tối thứ sáu, Tề Gia Giai ở trong nhóm học tập nhỏ "chi cao khí ngang" [1] mà khoe khoang thành tích bài trắc nghiệm số học của mình:

[1] Chi cao khí ngang (趾高气昂): miêu tả bộ dáng chân bước nhấc cao, mặt nhếch lên, hùng hục khí thế | chỉ bộ dáng của người dương dương tự đắc, vênh váo đắc ý.

Tề Gia Giai: [73!!!!!! Từ lúc vào cấp 3 đến nay lần đầu tiên toán học đạt chuẩn!!!!]

Tề Gia Giai: [Tổ thật sự quá trâu bò!!!]

Tề Gia Giai: [Ba tổ khó mà tin được ha ha ha ha ha]

Chu Hạm Đạm đáp lại biểu tượng "ngón tay cái": Ừm, vô cùng lợi hại.

Ngô Dạng cũng theo sát phía sau: 6666666666666666.....

Duy chỉ có thầy Lâm không lên tiếng.

Tề Gia Giai lại gửi tới một đồng ảnh chụp bài thi: [Nhìn đi, Lão Lâm còn viết ở phía trên là tiếp tục cố gắng]

Chu Hạm Đạm phóng to hình lên nhìn thật kĩ, thực sự là bốn chữ cái nước chảy mây bay màu đỏ, một bên còn vẽ thêm cái khuôn mặt cười méo mó, phi thường đáng yêu.

Trong tim không khỏi nảy sinh cảm giác không tốt, cô thừa nhận mình lại ghen tị rồi, cho dù lời bài thi ra, thành tích của bản thân là 141 điểm hầu như không tìm ra sai sót, nhưng cô cũng không mấy may vui về chút nào.

Từ thâm tâm Chu Hạm Đạm thực sự cảm thấy vui mừng trước tiến bộ của cô bạn, nhưng lại vì cô ấy được thầy Lâm đặc biệt quan tâm khen ngợi mà dố kỵ.

Cô thật sự rất mâu thuẫn, mình như thế này là không đơn thuần, cũng thật khiến cho người ta ghét.

Ngô Dạng có lẽ có chuyện rời khỏi, không ai tiếp tục đề ý đến Tề Gia Giai, sợ cô vì vậy mà nản chí, Chu Hạm Đạm vội vàng chạy ra khích lệ: [Tuyệt lắm, lần sau rảnh tới chín mươi điểm, từ đó thử suy ra xem, đến kỳ thi Đại học cậu sẽ được một trăm năm mươi rồi]

Tề Gia Giai vẫn còn đắm chìm trong vui sướng: [Đúng ha, xem ra không phải tố nước ngoèo, mà là không gặp được Bá Nhạc [2] tốt]

[2] Bá Nhạc: người thời Xuân Thu, nước Tần, giỏi xem tướng ngựa. Ngày nay dùng để chỉ những người giỏi phát hiện, biết bồi dưỡng, sử dụng nhân tài.

Chu Hạm Đạm phụ họa: [Đúng vậy, thầy Lâm quả thật đặc biệt tốt]

Giờ khác này, thầy Lâm cuối cùng cũng xuất hiện: [Toàn nói chuyện khoa trương thế này làm tôi đầy ngại quá]

Chu Hạm Đạm cười rộ lên.

Tề Gia Giai lập tức cực kì chân chó trả lời: [Cung nghênh Lâm bá nhạc ~]

Thầy Lâm: [Lần này em tiến bộ rất lớn đấy, chủ nhiệm lớp các em cũng rất bất ngờ]

Tề Gia Giai: [Còn không phải do người dạy cực tốt sao]

Thầy Lâm: [Vai trò của tôi không lớn, chủ yếu là ở chính em. Ý chí kiên định, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi]

Ý chí kiên định, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi.

Chu Hạm Đạm rất nhanh ghi nhớ những lời này.

Trong nhóm, Tề Gia Giai bắt đầu xin thầy Lâm nghỉ phép, báo là ngày mai bà ngoại bước qua tuổi bảy mươi, buổi chiều không có cách nào đi đến trường học bỏ túc.

Thầy Lâm cũng gật đầu đáp ứng.

Cảm giác thất vọng lại lần nữa kéo tới, Chu Hạm Đạm suy nghĩ, một mình mình có muốn đi theo cũng không được, không thể gặp thầy Lâm rồi... Phải biết là, mỗi buổi chiều chủ nhật, là thời gian cô mong đợi nhất. Cả hai ở bên suốt cả buổi chiều, cô có thể nhìn thấy anh, có thể lên lút thích thăm, là mọi khó cực trong cuộc sống năm ba này đều biến thành niềm vui.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, đã thiên vị các cô hơn một tháng này rồi, cũng nên để thầy Lâm được nghỉ xả hơi một chút chứ, dù sao đây cũng không phải là nghĩa vụ của anh mà. Anh thế này chính là đơn thuần lao động miễn phí, như vậy xem ra, cũng thật không công bằng nhỉ.

Vì vậy Chu Hạm Đạm cũng không nói tiếng nào, kết quả, sau một khác, Tề Gia Giai đột nhiên @mình rồi hỏi thầy Lâm:

[Em không đi vậy Chu Hạm Đạm làm sao bây giờ?]

Chu Hạm Đạm: "...". Đứng nhà, cô muốn thầy Lâm có thể được nghỉ ngơi đó nhà...

Không ngờ thầy Lâm thế mà lại trả lời: [Chu Hạm Đạm ngày mai em có rảnh không?]

Chu Hạm Đạm nâng trán, cái đề này thật là khó, so với bài toán tổng hợp ở cuối giáo trình còn khó hơn gấp ngàn vạn lần.

Vất hết óc đau khổ suy nghĩ hồi lâu, Chu Hạm Đạm mới cẩn thận gõ chữ: [Em thì không sao, thầy Lâm có cần nghỉ ngơi không ạ?]

Thầy Lâm: [Tôi cũng có thể đi]

Chu Hạm Đạm: "....."

Ông trời ơi TAT...

Vấn đề lại bị đẩy trở về, đánh phải kiên trì nghiền cổ đáp: [Vậy đi một chút nhé, đúng lúc vừa thi thử xong, nhờ thầy giúp em phân tích vài chỗ chưa rõ]

Thầy Lâm: [Được]

Chu Hạm Đạm vuốt ve tin nhắn trả lời trên màn hình, ôi, vì sao vẫn tăng thêm việc cho thầy Lâm thế này, đây không phải là ý định ban đầu của cô đâu đấy.

***

Hôm sau, Chu Hạm Đạm ôm một đồng xấu hổ trong lòng, mua một ly trà sữa ô long đem đến trường học, trong túi quần vẫn còn cất giấu một hộp kẹo thanh hòng nhãn hiệu của nước Anh, hy vọng mượn cái này giảm nhẹ tội chiếm dụng thời gian rảnh quý báu của người khác của mình.

Ở phía sau văn phòng, thầy Lâm trước sau như một, đã đang chờ.

Anh hình như rất thích đọc, mỗi tuần đều mang một cuốn sách đến xem, thế nên lúc đến trước mặt thầy Lâm, phản ứng đầu tiên của Chu Hạm Đạm chính là liếc trộm tên sách, sau khi trở về lại "thần tốc" trộm mua cho mình một cuốn xem.

Bây giờ là 《 Mọi thứ đều rực rỡ 》[3], trang bìa màu trắng đơn giản mộc mạc, chỉ có một chú sóc con, đứng ở đầu cành, cái đuôi to bông bông.

[3] 《 Mọi thứ đều rực rỡ 》(tên tạm dịch): tên tiếng anh là Every Living Thing, tác giả là James Herriot – một bác sĩ thú y. Là một cuốn tự truyện của chính tác giả, nội dung xoay quanh cuộc sống của ông. Nói về sự đa dạng của động vật ông gặp trong chuyến đi của mình, với giọng văn tình tế và trêu mếu. Ảnh minh họa:

Thấy cô đến, thầy Lâm thu hồi sách.

Lúc ánh mắt tiếp xúc, gương mặt Chu Hạm Đạm hơi nóng, cũng không làm việc quen thuộc như thường ngày là bung ghế đến, mà là đem ly trà sữa Ô Long kia tới trước mặt anh, nhỏ giọng lảm bảm: "Giáo viên, tặng cho thầy."

Thầy Lâm quét mắt tới ly trà đó, cười rộ lên hỏi: "Em sao cứ thích hỏi lộ tôi như vậy nhỉ?"

Anh khẽ cười thấp mà nhẹ, giống như gió đêm lướt nhẹ qua qua tai.

Chu Hạm Đạm: "...". Hồng bóng rồi, cô lại bắt đầu nói cả lăm quanh co: "Không... Không phải hỏi lộ, là mua cho thầy uống đấy."

Tay phải của cô còn giấu trong túi áo len áo, do dợm mà vuốt ve vô hộp kẹo thanh giọng tron bóng, đang nghĩ hay là bây giờ vừa vặn lấy nó ra luôn, đều đưa hết cho anh.

Được rồi! Mua cũng đã mua rồi! Không thể lãng phí!

Thực tế còn có ý hỏi nhân viên cửa hàng xem cái nào thích hợp cho nam giới cơ mà.

Không lưu loát mà giải thích, Chu Hạm Đạm vươn tay, đưa cái hộp nhỏ màu xanh vị bạc hà kia bày ra bên cạnh trà sữa Ô Long: "Còn có cái này nữa, chẳng qua là cảm thấy chủ nhật mà thầy còn phải đến dạy cho chúng em thật vất vả..."

Tìm Chu Hạm Đạm điên cuồng nhảy nhót, khuôn mặt đã nóng bừng bừng, đành phải nghiêng qua một chút.

Lâm Uyên thu mắt nhìn cái vật nhỏ đó, lúc lại nâng mắt lên, niềm vui của anh tan ra vài phần: "Tôi tự nguyện. Chức trách của giáo viên chính là dạy học sinh, đây không phải việc trao đổi mua bán giá cả rõ ràng, huống chi tôi cũng có tiền lương."

Cô biết rõ... Cho dù thầy Lâm giảng đạo ý vị nồng đậm, trong tim Chu Hạm Đạm vẫn tiếp tục động viên, cô nhất định phải nói rõ ngọn nguồn: "Nhưng em cũng là tự nguyện mua cho thầy mà, hơn nữa những thứ này cũng không đắt đâu..."

Lâm Uyên nhìn qua cô, thờ dãi một cái, không nhiều lời nữa, vẫn phải gật đầu: "Được được, tôi nhận vậy."

Sau đó cao giọng giả bộ cảnh cáo: "Sau này không được tặng nữa đấy."

Chu Hạm Đạm lập tức bật cười, vẫn phải áp chế niềm vui đang bành trướng này, đứng đắn vang vọng đáp: "Vâng ạ."

Rốt cuộc cũng thả lỏng trong lòng, ngồi xuống đối diện thầy Lâm, Chu Hạm Đạm lật giáo trình, ánh mắt vẫn không chịu rời khỏi mặt anh.

Nhìn anh chuyển tâm mở nắp ly trà, lại nghiêm chỉnh đứng đắn mà nhấp một ngụm, lại cau cau lỏng lỏng, chậm rãi chắc lưỡi cảm khái vài cái.

Chu Hạm Đạm nhin không được mà cười, cùng lúc đó, thầy Lâm gương cao mắt nói: "Coi như cũng được đi, thì ra cũng không ngọt lắm."

Đột nhiên, ánh mắt Chu Hạm Đạm dừng lại một chút, chú ý đến chút sữa màu trắng đậm còn sót lại trên môi thầy giáo, mà bản thân anh hình như không phát hiện ra.

Cô chớp mắt hai cái, nhắc nhở: "Thầy..."

Lâm Uyên nhìn cô: "Ừm."

Chu Hạm Đạm dùng hai cái ngón trỏ chỉ xuống dưới miệng mình: "Miệng."

Lâm Uyên lập tức phản ứng, lấy mu bàn tay lau đi, tiếp đó nghiêm túc hỏi thăm: "Còn nữa không?"

Chu Hạm Đạm mẫn mẫn lắc đầu: "Hết rồi."

Nhìn nhau một lát, Lâm Uyên bật cười.

Chu Hạm Đạm cũng cười rộ lên, tay trái che môi, không dám quá thoải mái.

***

Một tuần mới lại đến, Lâm Uyên xong tiết học, cầm sách đi xuyên qua hành lang.

Các học sinh đang đùa giỡn, không quên quay đầu cười chào hỏi anh, anh cũng lần lượt đáp lại.

Trở lại văn phòng, buông sách ra, Lâm Uyên đi tới máy lọc nước rót chén trà, bước về trước bàn làm việc, vốn định nhấp một cái cho thấm giọng, bỗng nhớ tới một việc, lại đặt ly xuống, kéo cái ngăn kéo ở giữa.

Anh lấy cái hộp kẹo còn chưa bóc vỏ kia, rú mắt xuống vẩn vơ trong tay, lớn cỡ lòng bài tay, rất thuận tiện mang theo đây.

Hỏi hỏi dùng sức đẩy cái nắp ra, kẹo bên trong cũng là màu xanh nhạt, tùy ý lấy một viên ném vào miệng, hương vị bạc hà mẫn liệt ngoài ý muốn, hơi lạnh đột ngột xông đến làm anh gần như sắp nhũn mày.

Thích ứng với mùi vị này, Lâm Uyên mới đóng nó lại một lần nữa.

Vừa hay gặp thầy Cao đi ngang qua, anh ấy dừng chân ở cạnh bàn, tò mò hỏi: "Lâm Uyên cậu đang ăn gì ở đây đấy, kẹo thanh giọng?"

Lâm Uyên "Ừ" một tiếng, tiện tay đưa hộp kẹo kia ra, hỏi anh: "Cậu muốn ăn không?"

"Có, " thầy Cao lúc này giọng tay lên: "Cho một viên, vừa rống lên với đám ranh con kia suốt cả tiết học, cổ họng ngứa được không chịu được."

Lâm Uyên chột thu tay lại, ném hộp kẹo vào ngăn kéo, đẩy nó lại, động tác liền mạch, mặt không đổi sắc, phảng phất như chẳng có gì xảy ra.

Thầy Cao bật cười lên án: "Con mẹ nó cậu trêu chọc tôi? Một viên kẹo thôi mà, cậu cũng keo kiệt quá đấy."

Lâm Uyên cũng cười rộ lên: "Học trò cho đấy, một viên cũng đừng nghĩ."

-----

* Mọi chú thích đều được tổng hợp từ internet.

Every Living Thing
James Herriot

万物生光辉

「英」吉米·哈利 著 种衍伦 译

邂逅最可爱的动物
感受最纯真的幽默

畅销全球 30 年的自然写作经典
销售 1000 万册以上

《时代周刊》、《纽约时报》、《出版人周刊》等
权威媒体强力推荐

Bạn đang đọc truyện *Có Thể Chứng Minh, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Chương 19: Tiết Học Thứ Mười Chín

Edit: Sherry

Cuối tháng, mùa thu đã vào rất sâu, tất cả cây cối đều nhuộm màu vàng óng ánh.

Chu Hạm Đạm cũng đã mặc áo len dày bên dưới lớp đồng phục, tự học buổi tối kết thúc, Chu Hạm Đạm một mình đi ra nhà để xe.

Tề Gia Giai và Ngô Dạng hiện đang trình diễn tiết mục "Lưu luyến trong đêm tối", dính nhau như sơn, đem cái bóng đèn lớn là cô dây quăng đến tận chân trời.

Vừa đất xe đạp ra tới cổng, một cơn gió mạnh tập kích ào vào mặt, lá rụng cuộn tròn trên không trung.

Lạnh đến run rẩy, Chu Hạm Đạm bị đánh giật mình, xoa xoa gương mặt, nghiêng ba lô lấy khẩu trang đeo lên.

Vừa đeo đai ra sau tai xong, một dòng âm thanh quen thuộc chảy qua bên người.

Cô lập tức xoay đầu tìm kiếm, liền thấy thầy Lâm cùng hai tên nam sinh cười cười nói nói đi ra cổng trường. Anh mang theo cặp công văn, áo choàng phản phật.

"Lâm! Lão [1]..."

Trong khoảnh khắc nhìn thoáng qua nhau, tim cô hoảng hốt, vô thức mở miệng gọi anh.

Nhưng một khắc sau, Chu Hạm Đạm liền mím môi lại. Cô nhớ ra mình vẫn còn mang khẩu trang, thầy Lâm chưa hẳn có thể nghe rõ, cho dù đã nghe rồi, với bóng người thấp thoáng xung quanh thế kia, như bầy cá trong nước sâu, tìm thấy cô trong hoàn cảnh này, đúng là cũng không dễ.

[2] Từ "thầy Lâm" nguyên văn là "Lâm lão sư", trong tiếng Trung từ Lâm phát âm đầu tiên, Chu Hạm Đạm chỉ mới gọi Lâm lão là đã ngừng.

Chu Hạm Đạm thờ dài, thấy người đã đi qua, ánh mắt lại lưu luyến nhìn bóng lưng anh một lát, vừa định rủ xuống, đạp xe rồi đi.

Thầy Lâm bỗng nhiên ngừng chân, quay đầu.

Nhìn khắp xung quanh, ánh mắt liền dừng ở chỗ này của cô.

Chu Hạm Đạm bất ngờ, bàn tay bất chợt thẳng đầu xe lại, đốt ngón tay bị xiết mạnh cũng mơ hồ trở nên trắng bệch.

Nhìn chăm chăm cô vài giây, thầy Lâm nhíu mày, giống như đang phân biệt xác nhận.

Hai tên nam sinh kia cũng quay đầu theo.

Hồ hấp của Chu Hạm Đạm chợt đình trệ, đột nhiên nhớ tới cái khẩu trang hồng nhạt có chút bất mắt mà mình đem theo, bên trên còn in hình cái miệng cùng ba sợi râu ria mép.

Cô lập tức tháo khẩu trang xuống, cầm trong tay.

Cùng lúc đó, lông mày Lâm Uyên giãn ra, niềm vui cũng tràn ngập trên bờ môi: "Mới vừa rồi là em gọi tôi?"

Chu Hạm Đạm bắt đầu đỏ mặt, gật gật đầu.

Lâm Uyên lại hỏi: "Hôm nay chỉ có một mình em thôi sao?"

Chu Hạm Đạm: "Vâng."

Lâm Uyên: "Tề Gia Giai đâu rồi, các em không phải chung đường sao?"

Chu Hạm Đạm: "... Cậu ấy có việc đi trước rồi ạ."

Lâm Uyên gật đầu: "À, vậy em mau về nhà đi."

Chu Hạm Đạm đáp lại: "Ừm, được."

Lâm Uyên tiếp tục dặn dò: "Trên đường nhớ chú ý an toàn."

Chu Hạm Đạm cắn cắn môi, ngoan ngoãn giẫm lên bàn đạp, bộ dạng có thể đi bất cứ lúc nào.

Lâm Uyên hát hát cầm cần dặn: "Đeo khẩu trang lên, " nói xong nhún nhún vai ra về run rẩy: "Trời rất lạnh."

Nghe vậy, Chu Hạm Đạm vụng trộm bật cười, vì động tác đáng yêu sinh động của người đàn ông này, cô nghiêm túc mang khẩu trang lại. Như một vũ nữ lần đầu tiên lên sân khấu, bởi vì một câu khen ngợi của khán giả, mà thẹn thùng lấy khăn che đi nửa khuôn mặt.

"Thầy giáo, em đi trước ạ!"

Lúc cùng anh tạm biệt, Chu Hạm Đạm xấu hổ hoàn toàn nhìn thẳng anh, nghe xong một câu "Được, lái chậm một chút" liền nhanh chóng đạp lên bàn đạp, biến mất trong màn đêm.

***

Về đến nhà, Chu Hạm Đạm ôn bài một cách không tập trung, trong đầu toàn là cảnh vừa rồi ở ngoài cửa trường, ánh mắt thầy Lâm nhìn về phía mình, vì là ban đêm, nên chúng trông rõ ràng trong suốt hơn so với thường ngày, sáng như sao nhỏ, làm tâm trạng cô kích động.

Gấp xong một ngôi sao nhỏ, cô cầm cái khẩu trang cùng màu bên cạnh, lật trái lật phải nhìn xem nhiều lần, hồi tưởng lại việc vui nhất đẹp nhất trong trí nhớ hôm nay, rồi lại bụm miệng bật cười ha ha.

Cũng không biết đã cười trong bao lâu, Chu Hạm Đạm nằm lại lên giường, cầm lấy điện thoại.

Bấm vào QQ, trực tiếp tìm kiếm một nhóm nhỏ có thầy Lâm trong đó.

Đột nhiên, nhóm trong có người nói chuyện, là Tề Gia Giai, gửi hình ảnh.

Tề Gia Giai: @Lão Lâm, nhân khí thật lớn nha, hôm nay lại có người tỏ tình với thầy ở trên tường đó.

Chu Hạm Đạm cả kinh, ấn mở hình phóng to lên nhìn, quả nhiên, thổ lộ trên tường của trường, mạnh mẽ ghi "To Lâm Uyên: Tuy rằng đã bị thầy từ chối, nhưng sau khi tốt nghiệp em sẽ lại thổ lộ với thầy."

Tề Gia Giai vẫn tiếp tục bát quái: Lại còn thổ lộ trước mặt thầy nữa sao? Thầy Lâm, là ai vậy, lên nói một chút tại căn cứ bí mật này của chúng ta nha.

Chu Hạm Đạm cắn môi dưới, cảm xúc hỗn tạp, những nữ sinh này sao lại mạnh mẽ dứt khoát thế? Cô vô cùng đổ kỵ với phần dũng mãnh này, trước mắt chỉ mới, cùng thầy Lâm trao đổi bình thường cô đã bó tay bó chân co đầu rụt cổ.

Tề Gia Giai vẫn không chịu tha liên tục tag quấy rầy thầy Lâm.

Người đàn ông từ đầu đến cuối không có xuất hiện, không trả lời.

Ngô Dạng kéo cô trở về: Cậu có nhầm chán không vậy?

Tề Gia Giai: Tớ cũng đâu phải là ngày đầu tiên bắt quái thể này.

Ngô Dạng: Nữ sinh thích thầy Lâm nhiều như vậy, chả nhẽ phải nói cho cậu biết từng cái tư liệu một sao.

Tề Gia Giai cố ý chọc giận cậu: Vậy thầy Lâm cũng không ngại nói cho tớ biết một người đứng chứ.

Ngô Dạng:... Ai có thể làm cậu cảm nói [2]?

[2] Một chức năng trên QQ, người bị cấm sẽ không thể phát ngôn.

Tề Gia Giai: Tớ là chủ nhóm! Ai dám động đến một cọng tóc của tớ!

Chu Hạm Đạm không nói tiếng nào, ao ước hăm mộ mà nhìn hai người bọn họ không chút cổ kị liếc mắt đưa tình.

Bị ngược đến đau khổ, Chu Hạm Đạm sợ run mà nhìn chăm chăm vào khung trò chuyện nhóm, tựa như nhìn chăm chăm vào lồng thủy tinh khóa kín ở trong viện bảo tàng.

Một lát sau, trong nhóm bỗng nhiên xuất hiện một cái ảnh đại diện khác.

Lão Lâm: Đi ngủ sớm đi, đừng nhọc òn ào.

Tề Gia Giai thấy nhân vật trung tâm vùng bắt quái xuất hiện, hoà tóc chạy về chủ đề chính: Không được lảng tránh vấn đề nha ~ ở đây hiện tại không phải trường học, cũng không phải đi học, hỏi chút chuyện riêng tư không sao chứ, nếu thấy thật sự không muốn nói thì học trò cũng sẽ không ép bức.

Lão Lâm: Vấn đề gì?

Tề Gia Giai: Nữ sinh nào tỏ tình với thầy thế?

Chu Hạm Đạm cơ thể thẳng tắp như xác chết sống dậy, ánh mắt sáng ngời ngời xỏm đọi hỏi âm.

Lão Lâm: Không biết.

Tề Gia Giai: Không phải thầy dạy? Không phải cùng khối với tụi em sao?

Lão Lâm: Không phải.

Tề Gia Giai: Đâu, ma trảo của nữ sinh năm hai đều hướng về phía thầy Lâm băng thanh ngọc khiết của chúng ta, thầy từ chối là đúng lắm, những thứ cấp thấp này không quen thuộc chút nào, thật sự, muốn tìm cũng phải tìm nữ sinh năm ba tính cách ổn định tâm tình ổn hòa như chúng em.

Lão Lâm:...

Anh hình như triệt triệt để để, không phản bác được.

Chu Hạm Đạm xoa mũi cười rộ lên, lỗ tai đều đỏ, tự động gia nhập vào hàng ngũ.

Tề Gia Giai lại hỏi: Thầy giáo, thầy thấy thế nào?

Lão Lâm không có trả lời.

Tề Gia Giai: Lúc thầy lớn bằng chúng em thế này có từng có thầm mến bạn học nữ không?

Lão Lâm: Có đó.

Tề Gia Giai: Thật sao, là loại hình gì đó? Xinh đẹp không?

Lão Lâm: Thành tích tốt đấy.

Tề Gia Giai:... Thời học sinh thích thành tích tốt, làm thầy giáo vẫn là thích thành tích tốt, giáo viên thầy cũng quá thực tế rồi, một chút cũng không giống về bề ngoài mộng ảo của thầy.

Lão Lâm: Hắc hắc.

Anh nở nụ cười.

Mặc dù biết nụ cười này nguyên lai cũng không phải từ bản thân, nhưng Chu Hạm Đạm ở trong chán cũng cảm động lấy mà vùng chân, vui mừng khôn xiết.

Ngô Dạng không thể nhịn được nữa: Tề Gia Giai cậu được chưa.

Thầy Lâm cũng thúc giục: Ngủ ngủ.

Tề Gia Giai: Biết rồi.

Cô lại hỏi: Có điều Tiểu Hà Hoa hôm nay sao một mực không xuất hiện thế?

Nói xong liên tục tag ba lần.

Người bị điểm danh điên cuồng Chu Hạm Đạm ngồi nghiêm chỉnh, để phòng nhìn ra xung quanh, giả vờ giả vệt đọi vài giây sau mới hỏi âm: Tớ đang nghe nhạc đấy.

Tề Gia Giai: Tớ tưởng cậu lại đang học tập đâu rồi, tranh thủ cùng thầy Lâm của chúng ta một chút đi, tớ hết cơ hội rồi, nhưng cậu có.

Biết rõ cô đang nói về cái gì, Chu Hạm Đạm xấu hổ đỏ mặt, luống cuống tay chân thanh minh cho bản thân: Cậu đừng nói lung tung nữa được không?

Tề Gia Giai: A, cái người này thật không thú vị.

Ngô Dạng: Tớ thấy cậu mới nhầm chán đấy.

Tề Gia Giai: Ngưng ngưng ngưng.

Thầy Lâm cũng không nói thêm gì nữa.

Chu Hạm Đạm nằm xuống, vô cùng lo lắng, lo lắng thầy Lâm suy nghĩ nhiều.

Nghĩ trước tính sau, cô mở QQ, tìm mẫu tin nhắn với thầy Lâm, định làm sáng tỏ mấy thứ kia, nhưng đánh xuống mấy chữ đều có cảm giác gấu đầu hờ đuôi, dứt khoát xóa hết toàn bộ, để về chỗ cũ.

Có một cái ý niệm đang phóng đại trong đầu, rất rõ ràng, rất chắc chắn. Giống như một đốm lửa, thiêu đốt toàn bộ cơ thể cô.

Chỉ còn chưa đến bảy tháng.

Mấy bài kiểm tra trắc nghiệm kia rất quan trọng, cô muốn chứng tỏ bản thân cũng rất ưu tú.

Cô muốn tạo ra thành tích khiến anh tự hào, đừng cảm không e sợ, nỗ lực rồi mới không hối hận. Điểm chính là chiến phục mà nỗ lực dệt thành. Đến lúc đó, cô muốn khoác nó lên vai, không sợ hãi mà đi đến trước mặt anh, nói cho anh biết:

"Thầy Lâm, em thích thầy."

Bạn đang đọc truyện *Có Thể Chứng Minh, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: Chương 20: Tiết Học Thứ Hai Mươi

Edit: Sherry

Khởi mười hai kiểm tra tháng lần thứ hai, bài thi độ khó cực cao, giống như đợt không khí rét lạnh đến sớm hơn dự kiến đang xâm nhập vào toàn bộ dãy phòng học. Sau khi chấm dứt, sắc mặt mọi người đều nặng nề như bị đông cứng. Chu Hạm Đạm cùng Tề Gia Giai cùng nhau đi ra khỏi phòng thi, người phía sau bỏ hai tay vào túi đồng phục, rầu rĩ không nói.

Chu Hạm Đạm biết sự cố gắng của cô ấy chưa đủ để vượt qua con bão tuyết bất ngờ này, cũng không nói nhiều, yên tĩnh đi cùng cô.

Trở về lớp học, các học sinh đều đang sửa soạn cặp sách, có người một mình tiêu hóa buồn vui, có người tâm sự trò chuyện với nhau, nụ cười đáng chất.

Chủ nhiệm lớp vào phòng học dặn dò hai câu, rồi thả chim về tổ.

Đầu mùa đông buổi tối đến rất nhanh, trên đường về nhà, Tề Gia Giai hiếm khi không nói lời nào, sắc mặt còn âm đạm hơn so với bầu trời đêm, Ngô Dạng lo cô ấy uất ức khó chịu, cùng Chu Hạm Đạm hộ tống cô về nhà.

Cậu không hề chung đường, nhưng vẫn cố ý đi cùng cô ấy.

Mưa bụi dày đặc, ba người cũng không cưỡi xe, che dù chậm rãi bước đi.

Đồng thời mở dù ra, Chu Hạm Đạm thử an ủi Tề Gia Giai hai câu, nhưng cô không giỏi ăn nói, lời lẽ cũng ngầy ngậy vụng về: "Cũng không phải chỉ một mình cậu khó, tất cả mọi người đều khó như nhau mà, đừng suy nghĩ quá nhiều."

Tề Gia Giai không đề ý tới cô, vẫn thờ dài.

Đèn đường u tối, bóng nước bị người đi đường đập vỡ, Chu Hạm Đạm cũng không nói thêm gì nữa.

Tề Gia Giai đột nhiên nhẹ giọng hỏi: "Lúc hai người các cậu làm bài... Cũng thấy khó sao?"

"Khó!" Chu Hạm Đạm và Ngô Dạng cùng đồng thanh.

Tề Gia Giai cất giọng nghẹn ngào: "Vừa nhìn là biết đang lừa tở..."

"Lừa cậu thi tở thi không được hạng nhất." Ngô Dạng mở miệng nói ngay.

Tề Gia Giai hu hu lên án: "Cậu thật đáng ghét, cậu có biết lời thề độc của cậu là giấc mộng xa vời không thể chạm tới của tở không ——"

Dứt lời, Ngô Dạng thể mà lại ngốc nghếch cười rộ lên.

"Này!" Tề Gia Giai biến thành khóc không thành tiếng vì phẫn nộ, quay đầu nện một chưởng vào bụng cậu ta.

Ngô Dạng cũng không tránh, ánh mắt trong vắt kiên định: "Thật sự khó, không lừa cậu."

Tề Gia Giai cong môi lên: "Hừ."

Chu Hạm Đạm ngậm cười theo một tiếng.

Ba người tiếp tục đi, đột nhiên, bóng một chiếc xe màu trắng vụt qua.

Nhưng nó cũng không đi xa, đi tới một đoạn đường rồi lại thả chậm tốc độ, dừng bên cạnh mép đường gần đó.

Tề Gia Giai chăm chú nhìn qua, chỉ chỉ đuôi xe: "Ồ kia! Đó có phải là xe của thầy Lâm không nhì."

Tìm Chu Hạm Đạm như dây cung kéo căng, cũng đi tới nhìn sang, đèn ở phía sau nhấp nháy, làm nổi bật ký hiệu xe, đúng là xe của thầy Lâm.

Tề Gia Giai nói: "Thầy ấy nhận ra chúng ta?"

Ngô Dạng đáp lại: "Chắc vậy."

Giờ phút này người ở ghế lái đã mở cửa xuống xe, thân hình quen thuộc, anh mở một chiếc dù che mưa màu đen, hiển nhiên bày ra dáng vẻ chờ đợi.

Ba học sinh không dám chậm trễ, đi nhanh hơn tới phía trước.

Đi đến trước mặt anh, ba người đồng thời gọi: "Thầy Lâm."

Lâm Uyên hơi mỉm cười nói: "Biết ngay là ba đứa em mà, lên xe, tôi hộ tống các em."

"Không cần đâu ạ?" Ngô Dạng từ chối: "Rất phiền phức, hơn nữa nhà của em cũng không cùng hướng này."

"Phiền phức cái gì, " Lâm Uyên thu dù, nhượng mày tùy ý nói: "Em cũng đâu phải cùng Tề Gia Giai che chung một cái dù."

Không ngờ ngay cả thầy giáo cũng biết nói đùa như thế, Ngô Dạng lập tức đỏ mặt không dám lên tiếng.

Tề Gia Giai cũng nóng mặt, tim đập nhanh: "Sao thầy cũng trở nên hư hỏng giống Chu Hạm Đạm thế."

Chu Hạm Đạm về mặt ngờ ngác, liên quan gì tới cô vậy.

Lâm Uyên không đáp, thay bọn họ mở cửa sau, không chịu buông tha nói: "Lên xe."

Hai người vốn vẫn tưởng còn đang an toàn trốn trong bóng tối hoạt động ngầm, không ngờ đã sớm bị tóm đuôi "Tội danh lên lút yêu sớm", đành phải quyết đoán thành thành thật thật bò lên trên chỗ ngồi phía sau.

Chu Hạm Đạm định đi lên cùng, Ngô Dạng tay dài chân dài lại quay đầu nháy mắt với cô, vẻ mặt uy hiếp không thèm che giấu, tuyên bố muốn cô để cho hai người cậu ta không gian riêng tư.

Chu Hạm Đạm bị xua đuổi chân tay luống cuống, hai mắt trống rỗng vô hồn bay tới ghế phó lái, cô còn nhớ rõ cảm giác giam cầm lúng túng vào lần trước ngồi ở đó.

Nhưng... làm bóng đèn lâu dài khó tránh khỏi bị người ta hận, không muốn quấy nhiễu thời gian thân mật quý báu của bạn tốt, Chu Hạm Đạm đành vò vò đầu tóc, thu dù ngồi vào ghế phó lái.

Đóng cửa lại, Chu Hạm Đạm đeo xong dây an toàn, mới dám liếc mắt nhìn trộm thầy Lâm bên cạnh.

Người đàn ông đặt hai tay lên vô-lăng, vì phải vòng qua đường lớn một lần nữa, nên anh đột ngột nhìn qua kính chiếu hậu ở bên này.

Chu Hạm Đạm tránh không kịp, trực tiếp chạm mắt với anh.

Trái tim cô như rơi xuống, vội vàng chuyển dời mắt, mười ngón tay cũng xiết chặt xoắn vào nhau.

May mà ánh mắt chỉ thoáng qua, thầy Lâm không nhìn thấy vật lạ, lại nhìn thẳng về phía trước.

Cô nhẹ nhàng thở ra, cắn môi, ghì chặt ba lô trước người.

Chỗ ngồi phía sau lại bắt đầu khởi động một đợt sóng ngầm, hai vị tình nhân nhỏ cẩn thận từng li từng tí nắm tay từ một góc tối ở gần đó, liếc mắt đưa tình, thầm vui không dứt.

Tề Gia Giai sợ thầy Lâm sinh nghi, già vờ ra vẻ tự nhiên bắt chuyện với anh: "Thầy giáo thầy làm thế nào thấy được mấy người chúng em vậy."

Lâm Uyên nhếch môi đáp: "Khẩu trang của Chu Hạm Đạm quá nổi bật mà."

Chưa kịp đề phòng đột nhiên bị gọi tên, sóng lưng Chu Hạm Đạm căng cứng, cái khẩu trang kia của cô vẫn còn trên mặt, chỉ là trước khi lên xe đã bị kéo xuống cằm, thầy Lâm nói một câu như vậy, cô đeo cũng không được, tháo cũng không được, chỉ cảm thấy có một quả cầu lửa đang lượn quanh, có thể bốc cháy bất kì lúc nào ở bất kì nơi nào.

Tề Gia Giai hắc hắc cười rộ lên.

Lâm Uyên lại hỏi: "Trong các em nhà ai xa nhất?"

Tề Gia Giai nói: "Ngô Dạng, cậu ấy ở ngược hướng với chúng ta."

Ngô Dạng vội nói: "Thầy giáo, thầy cứ đưa hai cậu ấy về nhà trước đi ạ."

Lâm Uyên hỏi: "Nhà Ngô Dạng ở đâu?"

Tề Gia Giai nói: "Khu tập thể Thành Trung."

"Ừ." Lâm Uyên nhàn nhã đáp, quay đầu xe.

Ngô Dạng lập tức không vui: "Tề Gia Giai cậu có thể đừng tự ý quyết định thay tớ được không?"

Tề Gia Giai: "Đưa vào cái gì mà tớ không thể tự ý quyết định thay cậu?"

...

Giọng điệu của hai người bọn họ rõ ràng rất tự nhiên tự tại, giống như người ngồi trên ghế lái không phải là thầy giáo trường bồi không cùng cấp bậc, mà chỉ là bạn thân cùng tuổi.

Chu Hạm Đạm cảm thấy hơi luống cuống, muốn nhắc nhở hai người, lại bất tiện, đành phải một lần nữa nhìn trộm phản ứng của thầy Lâm.

Chỉ thấy người đàn ông gương cao khỏe miệng, vẫn luôn là một từ, ôn hòa, ngầm chấp thuận hết thảy.

Cô quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, màn mưa dịu nhẹ, thế gian đèn đuốc khắp nơi tạo thành sắc màu ấm áp dịu dàng.

Đưa Ngô Dạng đến cửa tiểu khu, trên đường trở về, Tề Gia Giai không dẫn lòng được hỏi: "Thầy giáo, sao thầy không hỏi chúng em chuyện thi thặng?"

"Hỏi cái gì, hỏi các em thi kết quả thi sẽ tốt hơn sao." Lâm Uyên trả lời rất là thẳng thắn.

Tề Gia Giai im lặng một lát, vẫn nói: "Em đoán là lại làm thầy thất vọng rồi."

Lâm Uyên chuyển động tay lái, xe rẽ vào chỗ ngoặt: "Thành tích xuất hiện rồi hãy nói"

Người thứ hai xuống xe chính là Tề Gia Giai.

Thầy Lâm kiên quyết đưa cô ấy đến dưới lầu, Chu Hạm Đạm muốn đưa dù cho cô, bị Tề Gia Giai đẩy trở lại, quay đầu liền nâng túi sách che lên lâu.

Tề Gia Giai vừa đi, trong xe nhất thời vô cùng yên tĩnh.

Chu Hạm Đạm không phải là người giỏi nói chuyện, nhất là khi người ngồi bên cạnh là thầy Lâm, cô càng muốn đem bản thân giấu vào trong ba lô, lại tiếp tục kéo khóa lên, triệt để ẩn hình.

Sau khi lên đường, trước tiên thầy Lâm nói với cô: "Nhà em ở công viên Bích Quế đúng không?"

Chu Hạm Đạm sững sờ một lát, mới gật đầu nói "Ừm".

Anh thế mà lại nhớ kỹ, cô không khỏi mở cò trong bụng.

Sau đó không tiếp tục đối thoại, thầy Lâm ấn mở radio, âm nhạc trong nháy mắt rót đầy buồng xe.

Có lẽ anh cũng cảm thấy lúng túng đây mà, Chu Hạm Đạm trong lòng oán trách bản thân không biết cách khua môi múa mép như lò xo.

Qua một lát, Lâm Uyên vận nhò âm thanh, phá vỡ yên lặng, hỏi cô: "Chuẩn bị thi Đại học thế nào? Có dự định gì chưa?"

Anh lo lắng tâm tư thiếu nữ mẫn cảm, nghĩ ngợi lung tung, cảm thấy bị lạnh nhạt.

Không ngờ anh chủ động bắt chuyện, Chu Hạm Đạm buông lỏng bàn tay đang siết chặt của mình, nhỏ giọng nhỏ nhẹ trả lời: "Vẫn chưa nghĩ ra ạ."

Lâm Uyên "Ừm" một tiếng, nở nụ cười: "Không vội, từ từ suy nghĩ, còn tới mấy tháng nữa."

Tâm trạng Chu Hạm Đạm khẽ động, bỗng nhiên truy hỏi: "Thầy giáo, thầy sẽ luôn luôn dạy ở trường của chúng ta đúng không?"

Nhất thời không thể nghĩ ra hàm ý trong lời nói của cô, Lâm Uyên dừng một chút: "Có lẽ vậy."

Anh trả lời chẳng hề kiên định, ánh sáng trong tim Chu Hạm Đạm cũng lụi tàn đi vài phần: "Ừm..."

Chu Hạm Đạm hậu tri hậu giác [1], cuối cùng cũng cảm thấy mình thể hiện mục đích quá rõ ràng, khuôn mặt nhỏ nhắn tức thì đỏ ửng, chuyển chủ đề: "Trước kia thầy dạy ở trường nào thế?"

[1] Hậu tri hậu giác: là quá trình từ nhận thức đến hiểu rõ xảy ra khá chậm. (đã chú thích ở chương 15)

"Trường trung học phụ thuộc."

"Trường trung học phụ thuộc Sư Đại?"

"Phải."

Chu Hạm Đạm tiếp tục hỏi: "Cũng là một ngôi trường rất tốt nha, vì sao lại chuyển đến trường của chúng ta vậy."

Lâm Uyên nói: "Thầy tiền sáng mắt."

Lần đầu tiên gặp người vút bỏ hình tượng nhảy sang chỗ khác rồi bán đứng chủ cũ một cách thẳng thừng khi thể như vậy đấy, Chu Hạm Đạm che môi bật cười, nói ra suy nghĩ từ nội tâm: "May là trường của chúng ta có tiền một chút."

Bằng không thì sẽ không gặp được người thầy như vậy, cũng sẽ không gặp anh rồi. Thật tốt.

"Thầy giáo, " Chu Hạm Đạm chút bất tri bất giác bị anh dẫn dắt, lời nói tuôn ra: "Trước kia thầy học ở trường đại học nào thế ạ?"

"Trường sư phạm Lâm Hoa Đông."

"Ồ... Lâm giáo viên tốt không?" Anh mỗi lần đứng trên bục giảng đều phong độ ngồi ngồi, ung dung đỉnh đạc, làm tim Chu Hạm Đạm không tự chủ hướng đến.

Lâm Uyên thực tế đáp lại: "Thì như vậy đó."

Chu Hạm Đạm buồn cười.

Lâm Uyên hỏi: "Em cũng muốn làm giáo viên?"

Chu Hạm Đạm mím mím môi, "Không biết."

Cô như con đường sương mù mờ mịt phía trước, may mà bên cạnh còn có một luồng ánh sáng.

Đi đến ngã tư, đèn vàng lóe sáng, Lâm Uyên chậm rãi dừng lại.

Trong xe lại một lần nữa yên tĩnh, một phút đồng hồ chờ đợi trở nên dài đằng đẵng.

Anh liếc mắt nhìn cô gái bên phải, màu mắt cô nhàn nhạt, dịu dàng như nước, tựa như gió thổi trên mặt hồ. Lông mày cô nhu hòa bằng phẳng, toát ra loại cảm giác không hiểu rõ sự đời, hồn nhiên dễ chịu.

Ngón tay đặt trên tay lái khẽ gõ hai cái, Lâm Uyên đang nhớ tới một chuyện, không hề chần chừ nói với cô: "Em đói bụng không?"

Chu Hạm Đạm hoàn hồn: "A...? Không đói."

Lâm Uyên mỉm cười: "Em mở học tù trước người ra đi."

Chu Hạm Đạm không hiểu rõ ý định: "Cái gì...?"

Lâm Uyên nhìn xem về mặt giấy thơ của cô, cánh tay tự nhiên đưa tới, thay cô ấn xuống chỗ kia.

Cửa ngăn giữ đồ trước ghế phó lái lập tức bắn ra, Chu Hạm Đạm không tự chủ mà lui về sau vài ly (cm), Lâm Uyên theo dõi đèn đỏ, đồng thời hỏi: "Tôi nhớ có bỏ túi bánh quy trong đó, có không?"

Chu Hạm Đạm lúc này mới đưa mắt đến gần xác nhận, "Có."

Lâm Uyên: "Lấy ra."

Chu Hạm Đạm chần chờ một lát, cuối cùng vẫn cẩn thận lấy nó ra, cầm trong tay, ngần ngợ ngáy ngốc, vẫn không nhúc nhích.

Lâm Uyên thấy cô hóa ngốc, không khỏi bật cười: "Ăn đi, không quá hạn đâu."

Chu Hạm Đạm then đỏ mặt: "... " Cô không phải... để ý việc này...

Cô chậm chạp mở túi bánh bích quy đó ra, mùi hành tây thơm ngon xông vào mũi, Chu Hạm Đạm nâng lên, nghiêm túc đếm bánh quy bên trong, không khỏi nói ra: "Thầy giáo, ban này thầy nên lấy ra."

Lâm Uyên nhìn sang: "Sao thế."

Cô dùng đầu ngón tay vui vẻ gầy gầy bên trong túi bánh quy: "Bên trong có ba miếng nha, nếu Tề Gia Giai và Ngô Dạng còn ở đó thì tốt rồi, chúng em có thể một người một cái."

Tôi biết rõ, Lâm Uyên lập tức định đáp như vậy, nhưng một khắc sau, anh đã kịp thời ngăn cản âm thanh.

Trong lồng ngực nảy sinh một chút khác thường, Lâm Uyên chưa kịp lường trước.

Một túi bánh bích quy thôi mà, vì sao lại có thể vây hãm anh suốt cả đoạn đường, vì sao lại cần phải đợi cái hai vị học trò kia xuống xe?

Anh đột nhiên ngơ ngẩn, không rõ nguyên nhân cái tâm tư này.

Vết mưa dày đặc trên cửa tan ra, vạn vật phía sau cũng không còn giống ban đầu, trở nên mơ hồ mà lạ lẫm.

Lâm Uyên nhếch môi mỉm cười, không hề chú ý đèn xanh đã sáng, cho đến khi dòng xe cộ sau lưng bắt màn bóp còi, cô gái ngồi bên cạnh kêu to nhắc nhở, anh mới như tỉnh ra từ trong mộng, bỏ qua tâm trạng khó hiểu, một lần nữa điều khiển xe lên đường.

Chương 21: Chương 21: Tiết Học Thứ Hai Mốt

Edit: Sherry

Lâm Uyên đưa Chu Hạm Đạm trở về nhà, đưa mắt nhìn cô lên lầu, cũng đã nhìn thấy cô quay đầu lại vào một khắc trước khi cửa chính đóng lại, có lẽ là không ngờ xe của anh vẫn còn nguyên tại chỗ cũ, cô gái lập tức rút cổ, nhanh chóng xoay người, ba bước nhập làm hai bước lên lầu.

Lâm Uyên cười cười, xoay tay lái qua phải, chạy nhanh ra khỏi tiểu khu.

Vừa đi qua một ngã ba, Lâm Uyên vô tình liếc về một cửa tiệm sách, ánh đèn màu vàng cổ xưa, mưa bụi mịn mờ, ánh đèn phảng phất như tạo thành một lớp lông tơ bao quanh biển hiệu.

Anh không vội rời khỏi, đi đến ngừng xe ở ngoài cửa, quy mô của tiệm sách cũng không lớn, tại nơi mà khí hậu ẩm ướt kéo dài như thế này, nó như là một chiếc thuyền cô độc tĩnh mạch trên biển.

Lâm Uyên đẩy cửa đi vào, trên quầy thu tiền bày một cây xanh, giá sách sắp xếp ngay ngắn, có vài cái ghế bị mấy người lười tùy tiện để rải rác trong góc.

Lũ trẻ vui mình ở bên trong, cũng đang vui đùa vào truyện tranh thiếu nhi, đặt mình ra khỏi hiện thực, hoàn toàn mê mẩn.

Lâm Uyên đi đến khu văn học, trên thị trường lúc này xuất hiện không ít tiểu thuyết ngoại quốc mới tinh, anh cầm lên xem vài trang, rồi thả lại xuống, vừa định đi dạo ra khỏi khu vực này, một bìa sách quen thuộc kéo ánh mắt của anh trở về.

Lâm Uyên dừng lại, rút quyển sách kia ra, trang giấy đã trở nên ố vàng, hiện đầy dấu tay của thời gian, tên sách trên mặt bìa vẫn còn rõ ràng ——

《 Bước chạy thanh xuân 》.

Lâm Uyên đặt sách trở về chỗ cũ, không khỏi nhớ tới người học trò cũng mua quyển sách giống thế này, dù sao cửa tiệm sách này cách nhà cô rất gần, có lẽ vào một buổi tối thời tiết tốt nào đó, cô cũng đi qua nơi đây.

Đọc là một loại hành vi cô độc, Calvino [1] từng viết, "Cô ta biến sách thành chiếc võ hầu rồi chui vào trong sách tựa như con hầu an toàn trốn trong võ. Căn phòng này bị tầng tầng lớp lớp trang sách bao phủ lên, tựa như lá cây trong rừng rậm, chiếm cứ toàn bộ không gian".

Lâm Uyên đồng tình sâu sắc, vào lúc bất an viếng thăm, anh sẽ đọc sách, mượn nó để lẫn trốn.

Nhưng anh chưa từng lường trước rằng, một quyển sách cũ (*) đơn thuần dùng để giải khuây, lại có thể nghe ra một tiếng vọng khác, cùng cộng hưởng với tim của anh, giống như dây cung mất khống chế tuột khỏi tay.

(*) Editor chú thích thêm quyển sách cũ ở đây là chỉ "Bước chạy thanh xuân".

[1] Italo Calvino: là nhà văn hậu hiện đại người Ý. Ông sinh tại Santiago de Las Vegas ngày 15 tháng 10 năm 1923. Ông là con của hai nhà thực vật học Mario Calvino và Evelina Mameli và em trai của Floriano Calvino, nhà địa chất học nổi tiếng.

Loại cộng hưởng này kéo dài đến buổi tối, lúc Lâm Uyên chấm bài thi tháng lần này.

Lần thi tháng này đặc biệt mới tới một tổ chuyên môn ở thành phố ra đề, lãnh đạo trường yêu cầu gia tăng độ khó, tiếng học trò lũ lượt kêu than giáo viên bọn anh đã sớm đoán được.

Vì vậy đối mặt với một đồng bài thi sai sót khắp nơi, Lâm Uyên cũng mặt không đổi sắc mà phê bình, lưu loát gọn gàng.

Mãi đến khi anh giờ tới một bài thi chữ viết ngay ngắn đẹp đẽ, quét mắt tới đầu bài, Lâm Uyên cũng không nhìn tên, anh biết rõ là ai.

Mỗi lần chấm đến bài của cô, anh tự nhiên lại nảy sinh ra một loại tưởng tượng, đây là một cái radio mở ra vì anh, tần số đồng nhất, tất cả những bài giảng mà anh đã truyền đạt, đều được hồi đáp lại một cách dịu dàng mà hữu lực, ở ngay tại bài chứng minh đặc biệt, trôi chảy như bài hát của cô.

Viết điểm lên, Lâm Uyên không tự chủ mà mỉm cười.

Mặc dù biết các học sinh đối với giáo viên mới như anh lòng mang lo sợ, nhưng lúc mới đến, hoàn cảnh lạ lẫm, anh cũng đã từng không biết làm sao, hoài nghi chính mình.

Từ khi nào mình đã trở nên vững tâm nhỉ?

Lâm Uyên không khỏi hồi tưởng, có lẽ chính là sau lần thi tháng trước đó, anh gặp được một bài thi, làm anh vui mừng như là nhận được một hợp đồng mua bán nhà, một cái huy chương, khiến anh có lại bước chân tự tin vững vàng.

Anh lần đầu tiên kích động lật lại đầu bài, truy tìm chủ nhân bài thi.

Họ và tên học sinh:

Chu Hạm Đạm

***

Sau khi Chu Hạm Đạm rửa mặt, ôn lại bài, liền rón ra rón rén chui vào chốn, ấn sáng điện thoại.

Tiến thẳng vào nhóm học tập nhỏ của bọn họ, bên trong quả nhiên yên tĩnh, sau một cuộc thi, bao giờ cũng đều có tâm sự, mất đi hứng thú nói chuyện phiếm. Chu Hạm Đạm cũng không ngại đầu lên quầy rầy, quay về danh sách bạn bè.

Cô ngoài ý muốn phát hiện, trong cái nhóm đơn độc kia, ánh đại diện của thầy Lâm vẫn sáng, chẳng qua là trạng thái bận rộn.

Cô rục rịch ngại đầu dậy, rất muốn đi hỏi anh thành tích của mình, nhưng cô vẫn chưa kịp đối chiếu đáp án cùng Trương Vân, trong lòng không được chắc chắn.

Nhưng cô vẫn rất rất muốn được trò chuyện cùng anh đó.

Nhìn một hồi, cuối cùng không chịu được nữa, Chu Hạm Đạm lặng lẽ hình dung ra lời muốn nói, đưa di động đến gần, đó mặt đánh chữ: Thầy Lâm, có thể quấy rầy thầy một chút không?

Có điều chỉ một lát sau, bên kia đã trở lời tin nhắn.

Thầy Lâm: 136

Thầy Lâm Đứng thứ nhất cả lớp

Rõ ràng ngắn gọn, trực tiếp đánh thẳng vào lòng người, giống như tâm linh tương thông, sớm đã đoán được cô muốn hỏi cái gì.

Chu Hạm Đạm lập tức hít thở không thông, truy hỏi: Thật sao?

Thầy Lâm: Trước mắt là đứng nhất cả lớp đó, tôi vẫn chưa có chấm xong.

Chu Hạm Đạm...

Lại trêu chọc cô! Chu Hạm Đạm tức giận đến nỗi muốn cười không được.

Nhưng đây cũng là một cái thành tích rất tốt, Chu Hạm Đạm xoa xoa khuôn mặt nóng hừng hực, vô cùng nghiêm túc trả lời: Vậy em lại tiếp tục cố gắng, lần sau ráng tiến lại gần 140.

Thầy Lâm: Đã rất tốt rồi.

Vẫn chưa đủ, Chu Hạm Đạm trong lòng hồi đáp, cô nghĩ lại bỗng không khỏi rùng mình: May là không thật sự được hạng nhất.

Thầy Lâm: Hạng nhất không tốt sao?

Chu Hạm Đạm lập tức đáp: Hạng nhất thì không thể mặt dày đi học thêm với thầy nữa rồi.

Đội đến lúc gửi ra xong, Chu Hạm Đạm mới chợt nhận ra những lời này có chút vượt quá khuôn phép, nhờ đâu thầy Lâm nghĩ nhiều thi xong đời.

Chăm chăm nhìn vào khung trò chuyện, cô bỗng nảy sinh dự cảm xấu nhất, nắm chặt điện thoại trong lòng bàn tay, giống như đè nén âm thanh im lặng, không có tiếng trả lời kia.

Qua một hồi lâu, mãi đến khi đáy mắt Chu Hạm Đạm chứa đầy những giọt nước mắt hối hận.

Màn hình mới một lần nữa sáng lên, cô luống cuống tay chân ấn mở, nín khóc mỉm cười trong nháy mắt, nơi đó là lời thầy Lâm vô cùng đáng yêu hồi đáp:

"Học trò muốn học, giáo viên nào dám cự tuyệt chứ."

Bạn đang đọc truyện *Có Thể Chứng Minh, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Chương 22: Tiết Học Thứ Hai Mươi Hai

Edit: Sherry

Thật vất vả và chịu đựng đến hết chủ nhật, thứ hai trên đường trở về trường, vừa nghĩ tới một lát nữa có thể nhìn thấy thầy Lâm, Chu Hạm Đạm liền không thể kiềm chế mà cười ra tiếng.

Lòng cô háng say, đạp xe đạp cũng nhanh hơn, lúc đến cổng trường học, cả người thờ không ra hơi. Vì hồ hấp bị cản trở, cô vô thức giật khẩu trang ra, lại chợt nghĩ tới cái này khẩu trang còn là một vật kí hiệu, có thể khiến cho thầy Lâm chớp mắt liền nhận ra mình.

Nhìn xung quanh vài lần, đều không nhìn xe của thầy Lâm, nhưng Chu Hạm Đạm vẫn thoản thoắt đeo nó lên lại, sửa sang xong, tò vè móng mạnh e lệ mà trốn vào một góc đi qua cổng để tránh bị ánh mắt người khác chú ý vì cái lớp vô bực màu hồng phấn kia.

Bầu trời là một mảnh trong vắt, để xe đạp xong, cô chạy nhanh về phòng học.

Trong lớp đã có không ít người tới, đặt cặp sách tựa lên ghế dựa, cô quay đầu tìm chỗ ngồi của Tề Gia Giai, chỗ đó trống không, hiển nhiên chủ nhân cái ghế vẫn chưa tới, ánh mắt do dự một vòng, lại chuyển tới chỗ Ngô Dạng.

Ngô Dạng đang nghiêng đầu lắng lời đùa giỡn với bạn ngồi cùng bàn, ngồi cùng bàn chú ý tới Chu Hạm Đạm trước, đẩy đẩy cánh tay Ngô Dạng nhắc nhở, Ngô Dạng quay đầu lại, dùng khẩu hình hỏi:

"Sao thế?"

Chu Hạm Đạm hỏi: "Gia Giai đâu?"

Cô lo lắng có ý lại nghĩ không thông, đứng nhìn mà nghĩ Tề Gia Giai tùy tiện, kỳ thật tâm tư rất miễn cảm yếu ớt, khả năng chống đỡ áp lực cực kém, cấp hai cũng vậy, mỗi lần thi kém xong cô ấy đều phải ôn ào một trận, trốn ở trong nhà không chịu đến trường học. Bình thường vào những lúc như thế, chủ nhiệm lớp sẽ giao phó Chu Hạm Đạm buổi trưa đến nhà cô khuyên nhủ một chuyện, rồi tiếp tục kéo cô đi học trở lại.

Ngô Dạng còn chưa kịp đáp, ánh mắt đã bay tới cửa, sau đó hást hást cầm.

Chu Hạm Đạm cũng quay lại nhìn theo, Tề Gia Giai đang vung vẩy tay chạy ào vào phòng học, trong miệng còn ngậm nửa cái bánh bao.

Trông thấy Chu Hạm Đạm, cô ấy chen chúc ra khỏi đám đông, nháy mắt với cô. Trở lại vị trí của mình, cô nuốt xuống cái bánh bao còn thừa đang nhét trong miệng, sau đó đưa tay ra dấu OK, nói với bạn:

Cô rất tốt.

Chu Hạm Đạm thả lỏng trong lòng, rút sách giáo khoa lịch sử ra, đang rối rắm học thuộc bài thì một âm thanh vang lên, chủ nhiệm lớp đúng giờ bước vào.

Tiết thứ ba thứ tư là toán học, nghỉ giữa buổi vừa kết thúc, mọi người vẫn chưa về chỗ ngồi hết, Trương Vân đã ôm bài thi toán tháng này từ văn phòng trở về, phân phát cho cả lớp.

Ngay lập tức, sắc mặt mọi người phần lớn đều chuyển từ tươi tắn sang âm u, sau đó run run rẩy rẩy, nhưng dù sợ hãi thế nào, cũng phải đối mặt với tờ tuyên án cùng hình phạt này, dù sao vẫn còn tới ba mươi ngày(*) để sửa đổi.

(*) Ý chỉ kì thi tháng sau.

Lúc đưa đến chỗ Chu Hạm Đạm, Trương Vân ngập ngừng một chút, mới giao bài thi cho cô, muốn nói lại thôi.

Chu Hạm Đạm không hiểu động tác của bạn ngồi cùng bàn biểu lộ hàm ý gì, trước khi vào giờ học, Trương Vân mang theo bài thi của bản thân trở về vị trí cũ, Chu Hạm Đạm vụng trộm liếc mắt, trước khi cô ấy dùng sách toán che lên phía trước, cô đã nhìn được điểm của cô ấy, 132.

Chu Hạm Đạm tâm tình phức tạp, có vài phần mừng thầm, cô thi tốt hơn cả "trợ lý" của anh đấy; lại có chút áy náy, bởi vì nhiệt huyết của cô đối với môn học này, có lẽ cũng không được trung trinh thuần túy như Trương Vân, mà còn trộn lẫn với rất nhiều tình cảm riêng tư.

Chuông vang, thầy Lâm đi vào lớp học, anh mặc áo khoác ngoài màu xám, nghiêng người đi lên bục giảng, lộ rõ đường nét cái cằm, buồng tài liệu dạy học quay mặt sang, chỉ lộ đôi mắt sáng ngời.

Con sóng cảm xúc của Chu Hạm Đạm nhấp nhô, nhìn chăm chăm vào anh, giống như con cá mắc cạn đang đợi một ly nước, tha thiết mong mỗi ánh mắt của anh, 0.1s cũng được.

Nhưng anh không tiếng động mà nhìn xung quanh lớp một vòng, sau đó cười rộ lên, tỏ vẻ vô tội hỏi:

"Sao tất cả đều nhìn tôi như vậy, tôi là kẻ thù của các em à?"

Đa số mọi người đều vì điểm không tốt mà nhìn, vì vậy cũng ịu xui xở dần, một vùng tĩnh mịch.

Nhưng về mặt anh vẫn vui vẻ sinh động, nhắm vào một số người đang cong khóe miệng mà trêu chọc, có nam sinh hàng trước ưỡ oai đáp lại: "Thì không được tốt..."

"Rất tốt mà," thầy Lâm cúi đầu mở tờ bảng điểm bên tay mình: "Thành tích toán học lần này của lớp các em xếp thứ nhất ban xã hội."

Các học sinh lập tức trừng to mắt, cái lưng cũng không tin nổi dựng thẳng lên.

Ngữ khí của anh quả quyết thêm vài phần, nghiêm túc khẳng định: "Thật đấy."

Nhận được một liều thuốc tốt từ giáo viên, về mặt mọi người buông lỏng trong nháy mắt, tim cũng yên ổn theo.

Lâm Uyên vẫn nhìn chăm chú vào học trò: "Tin tức tốt như vậy, không cười một chút à."

Các học sinh nhao nhao cười ngây ngô, đám nhóc mười mấy tuổi đầu thật dễ bị nhìn thấu, cả nữ sinh cũng che miệng cười hi hi.

Bầu không khí nhất thời thoải mái hơn không ít, Lâm Uyên bắt đầu giảng đề. Các học sinh nhận được sự ủng hộ to lớn, cũng tập trung tinh thần nghe giảng, nghe anh kiên nhẫn phân tích những lỗi sai và cạm bẫy trên bài thi.

Giờ học được một nửa, bên ngoài hành lang bỗng xuất hiện một cô gái lạ, trong lớp tức khắc nảy sinh một chút khác thường, ánh mắt nam sinh không tự chủ bị kéo qua đó.

Đó là một cô gái trẻ tuổi thon gầy, tóc dài hơi cong, tăn ra trên đầu vai, cả cơ thể tỏa ra một loại khí chất thanh nhã như tuyết đầu mùa.

Cô ấy sốt ruột nhui mày, như giận dữ như oán tránh, lúc tới gần cửa sổ, Lâm Uyên đang giảng bài mới chú ý tới cô, anh chợt im lặng, buông phấn viết, nói với lớp một câu "Đợi một lát, tôi ra ngoài xem thử", rồi vội vàng đẩy cửa đi ra.

Cô gái kia bước tới nghênh đón anh, thầy Lâm còn chưa kéo cửa lại hoàn toàn, mọi người đã nghe thấy cô ấy gấp gấp chất vấn: "Em gọi điện thoại cho anh sao không bắt máy?!"

Tiếp đó hai người kẻ vai sánh bước, đi xa ra khỏi hành lang.

Lớp học lập tức náo nhiệt lên, nghi ngờ thầy Lâm cùng vị nữ nhân xinh đẹp kia có quan hệ, con gái xì xào bàn tán, còn nam sinh thì to gan bàn luận sôi nổi, toàn là nói:

"Bạn gái thầy Lâm thật xinh đẹp nha."

"Áy da cuối cùng cũng được nhìn thấy bạn gái của Lão Lâm."

"Thật là ưa nhìn quá..."

"..."

Chu Hạm Đạm không tham gia vào trong, phẳng phất như bị tách rời, bị cưỡng ép nhốt vào trong một lồng thủy tinh chật hẹp, hít thở không thông.

Đáy lòng vừa mới trăm hoa đua nở kia, đang rạn nứt từng tắc từng tắc, vùi lấp cô xuống dưới, đột nhiên không cảm nhận được lòng bàn chân, khổ sở đến không kềm chế được.

Mấy phút đồng hồ sau, thầy Lâm một lần nữa trở về lớp, tất cả mọi người ăn ý mà yên tĩnh lại, chỉ có trông mắt xoay xoay tròn, hiếu kỳ thứ mới mẻ.

Nhưng thầy Lâm cũng không chia sẻ thêm nữa, chỉ nói có việc muốn đi, bổ trí cho một đồng giáo trình, nói một tiếng ngại quá, lại lần nữa rời đi.

Suốt cả ngày, anh vẫn chưa trở về.

Chu Hạm Đạm ngồi ở trên ghế tựa, hồn chạy theo, cô mạnh mẽ căng đỡ cái đầu, lơ mơ đọc sách, sự thực là vạn vật u ám, toàn thân vô lực.

Tự học buổi tối kết thúc, cô không đi cùng Tề Gia Giai và Ngô Dạng, một mình điên cuồng đạp xe về nhà. Cũng không có như thường ngày đẩy đưa đến trước khi ngủ mới rửa mặt, mà lúc vào nhà liền đi ngay vào nhà vệ sinh, làm qua loa, sau đó thì âm ỉ đóng cửa phòng, trốn về thế giới nhỏ của mình, mẹ nấu đồ ăn khuya cho cô, cô cũng làm như không thấy, khô khan đáp lại câu: Không muốn ăn.

Ngồi ở trước bàn học, cô kéo ngăn kéo ra, như cũ giật xuống một đoạn giấy gấp sao, hôm nay là màu xanh lá nhạt này, cạch cạch ấn mờ bút, đại não cô đột nhiên trống rỗng, không biết phải hạ bút thế nào, kích cỡ tờ giấy lại quá nhỏ, khó mà chứa được toàn bộ tâm trạng rối ren của cô.

Mà tại sao lại là màu xanh lá thế này.

Ngay cả mí cũng đang chăm chọc ta à.

Chu Hạm Đạm bực bội mà bóp giấy gấp sao lại thành một vật hình tròn, ném vào sọt rác.

Cô lại "rầm rầm ào ào" mở sách bài tập trên bàn, bắt đầu làm bài, nhưng một đề cũng không làm xong, con số và đồ thị đã mơ hồ, như bị nước dán thành một khối lớn, một khối bầu dục, xem ra phải tốn sức rồi, cô dùng sức liều mạng lau hai mắt, nhưng sao lau sạch cũng vẫn nhìn không rõ thế này.

Cô nhớ tới cô gái bên cửa sổ lúc ban ngày kia, không khỏi chua xót, cô ấy có một loại sắc đẹp đậm đà hấp dẫn làm cho mọi cô gái đều phải tự ti mặc cảm, sự xuất hiện của cô giống như mưa xuân tưới vào phòng học khô héo, khó trách nam sinh trong lớp đều như mầm cây đâm chồi chỉ sợ chậm mà ngóc đầu ra bên ngoài.

Đây là người mà thầy Lâm thích sao?

Nhưng rõ ràng là lúc trước, một chút tin tức cũng không chịu tiết lộ cho bọn họ.

Nhưng mà anh cũng không có nghĩa vụ phải chia sẻ cho học trò những thứ này.

Chu Hạm Đạm rút khen giấy ra lau, nước mắt bỗng lại tuôn rơi lợi hại hơn, dù thế nào cũng không thể ngăn được, tín ngưỡng sụp đổ, nhục nhã vì tự mình đa tình và thất vọng khiến lòng cô đau như bị cứa xé.

Không thể đợi cô một chút sao?

Chỉ còn một khoảng thời gian ngắn nữa thôi, vài tháng nữa thôi mà.

Chờ cô một chút, không được sao...

Cô che mũi, sợ âm thanh khóc thút thít làm ba mẹ chú ý.

Màn hình điện thoại di động ở bên đang nhấp nháy, Chu Hạm Đạm cảm nó lên, là Tề Gia Giai ở trong nhóm học tập nhỏ khi thể ngắt trời mà nói chuyện phiếm, tag thầy Lâm hỏi anh chuyện ban ngày.

Mặc cho cô liên tục gõ sao thế, thầy Lâm vẫn lặng yên không một tiếng động, không trả lời.

Khóc đến khi mệt mới tột cùng, Chu Hạm Đạm cũng không biết mình đã ngủ như thế nào, thức dậy, đã là hơn năm giờ. Lúc ăn sáng, cô không dám ngước mắt lên nhìn mẹ, vì hai quả hạch đào ở mắt cô đã sớm vào dính vào đáy chén.

Lần đầu tiên trong đời cô đến trễ hơn Tề Gia Giai, học bài một chút, Tề Gia Giai liền chạy qua ân cần hỏi han: "Mắt cậu sao lại sưng thành như vậy đây?"

Chu Hạm Đạm một câu nói thật cũng không dám nói, chỉ có thể thành thực trêu đùa, nói tối hôm qua mình xem một bộ phim cảm động.

Buổi chiều, có toán học, thầy Lâm trở lại lớp, vào một khắc lúc anh đứng ở bục giảng, Chu Hạm Đạm vẫn cảm thấy thế giới âm ỉ của bản thân từ suốt đêm qua một lần nữa xuất hiện ánh sáng.

Anh nói bắt đầu học, lớp trưởng lập tức đứng lên. Toàn bộ người trong lớp đứng lên.

Anh lại nói: "Ngồi đi."

Xem ra tâm tình anh không tốt, sắc mặt lạnh lùng hơn trước một chút, cũng có cảm giác xa cách.

Lớp trưởng vẫn không chịu ngồi lại, Lâm Uyên nghi hoặc liếc cậu ta một cái.

Lớp trưởng nhận ủy thác của mọi người, đành phải lúng túng gãi đầu, nở nụ cười hai cái, không phụ sự mong đợi của mọi người trình trọng hỏi: "Các bạn học muốn nhờ em hỏi thầy, người đến tìm thầy ngày hôm qua chính là... sự mẫu của chúng ta sao?"

Theo lý mà nói, những chuyện tình cảm vụn vặt của giáo viên, lên kút bàn tán đã là không tốt rồi, huống hồ còn trắng trợn đến hỏi như vậy, nhưng Lâm Uyên thường ngày chung sống hòa hợp với học trò, vì vậy mà lá gan của mọi người cũng lớn ra không ít, không chịu nổi chút tò mò trong lòng kia, liền giật dây tập thể bức hiếp lớp trưởng, đẩy cậu ta ra ngoài tìm hiểu sự tình.

Lâm Uyên nghe vậy, tựa hồ như bị đám học trò nhái con này chọc cười, mây tan sương tán, anh giật giật khoe miệng, trả lời: "Là em gái ruột của tôi."

Bạn đang đọc truyện *Có Thể Chúng Minh, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Chương 23: Tiết Học Thứ Hai Mười Ba

Edit: Sherry

Anh làm sáng tỏ, khiến dưới bục giảng vang lên từng đợt âm thanh thờ dài thất vọng, Lâm Uyên bị phản ứng khoa trương của các học trò làm nụ cười sâu thêm.

"Sao các em càng quan tâm tôi hơn cả ba tôi thế, " tiếp đó tỏ vẻ nghiêm nghị nói: "Tất cả lo học tập tốt cho tôi."

"Ồi ——" mọi người đồng thanh trả lời.

Chu Hạm Đạm không biết nên xử lý tâm trạng lúc này như thế nào cho thỏa đáng, cô muốn cười, khoe miệng và đuôi lông mày cùng đôi động đậy đứng lên, nhưng lại sợ ngồi cùng bàn phát giác, đành phải nghiêng đầu cúi thấp, gãi trán mấy cái che giấu.

Nhưng cái động tác nhỏ này chỉ có thể che đi niềm vui nơi ánh mắt, miệng vẫn lộ ra bên ngoài, nghĩ đến đó, Chu Hạm Đạm lại đi chống cằm, tới khi che miệng xong, đôi mắt cong cong lại lộ ra.

Ai da, thật là phiền phức, căn bản không có cách nào che khuất toàn bộ, Chu Hạm Đạm nóng nảy, dứt khoát nâng hai cánh tay che cả khuôn mặt, hai má nóng vu vu này, thế giới của cô lại sống lại rồi, chìm hót hoa nở, cô rất vui vẻ à!

Ngồi cùng bàn Trương Văn thấy thế, lại gần tới nhỏ giọng hỏi: "Chu Hạm Đạm, cậu làm sao vậy."

Chu Hạm Đạm lập tức ngồi nghiêm chỉnh: "Không có gì, ngày hôm qua ngủ không ngon, bây giờ có hơi mệt mỏi, xoa xoa mặt để tỉnh táo."

Nói xong dùng sức vỗ mặt hai cái, ừ... Đau quá.

Trương Văn nhìn cô một cái, không lên tiếng nữa.

***

Lúc ráng chiều bị màn đêm hầu như nuốt sạch, Lâm Uyên kết thúc sớm một ngày làm việc, lái xe đi đến thăm người ở bệnh viện.

Tốn rất nhiều thời gian mới tìm được chỗ để xe, lúc ra khỏi bãi đỗ xe, ánh đèn sáng lên, anh cầm điện thoại ra nhìn thời gian, gần 7h.

Đến trước cửa phòng bệnh của ba, chỉ thấy Lâm Tiệp Ngu dựa vào tường ngủ gật, ba nằm thẳng trên giường bệnh, không một cử động.

Lâm Uyên đẩy cửa đi vào, Lâm Tiệp Ngu vẫn như cũ không hề tỉnh, anh thả nhẹ bước chân, đi đến bên giường của ba. Ông lão mái tóc hoa râm đeo mặt nạ dưỡng khí (khí oxy), hô hấp ổn định, máy giám sát bên cạnh cũng không có tiếng động đặc biệt, toàn bộ phòng bệnh như đang an tĩnh ngủ yên.

Ước chừng là cảm nhận được bóng dáng bên cạnh, Lâm Tiệp Ngu giật mình một cái ngẩng đầu lên, sau khi nhìn thấy là ông anh nhà mình, mới đồ súp thân thể xuống, xoa xoa đôi mắt lim dim buồn ngủ nói khẽ:

"Anh đã đến rồi à."

Lâm Uyên "Ừ" một tiếng rồi hỏi: "Hôm nay chuyển nước xong rồi?"

Lâm Tiệp Ngu gật gật đầu: "Y tá vừa mới lấy đi."

Lâm Tiệp Ngu đứng dậy, khẽ cúi lưng một cái: "Tối nay anh không lên lớp sao?"

Lâm Uyên lại cúi xuống nhìn ba mình: "Đổi giờ với đồng nghiệp rồi."

Nhẹ nhàng dúi chăn cho người bệnh trên giường, Lâm Uyên quay đầu lại: "Bác sĩ Lục đâu?"

Lâm Tiệp Ngu đáp: "Trở về khoa của anh ta rồi."

Lâm Uyên nói: "Em đã nói lời cảm ơn chưa?"

Lâm Tiệp Ngu nhú mày khó hiểu: "Em và anh ta có gì để nói cảm ơn chứ."

Lâm Uyên: "..."

Lâm Tiệp Ngự xì mũi khinh bỉ: "Trước kia anh nói chuyện đều khách khí như vậy à?"

Lâm Uyên: "..."

Nói chuyện hơn nửa câu đã không hợp ý, Lâm Uyên chẳng muốn tranh cãi với cô, đi tới cuối giường: "Em quay về đi, đêm nay anh ở đây."

"Khỏi đi, " Lâm Tiệp Ngự chắn ngang anh: "Em xin nghỉ rồi."

"Nghỉ mấy ngày?"

"Một tuần."

"Lâu vậy sao? Hay là bị sa thải rồi."

"Anh đừng có nói gở như vậy được không, em không chăm sóc ba thì ai chăm sóc đây, " Lâm Tiệp Ngự bước theo anh đi tới cạnh cửa sổ, một bên oán trách: "Anh thì lại không chịu tìm vợ, nếu có một chị dâu tốt ở đây, người em gái như em đây cũng có thể dễ dàng một chút rồi."

Lâm Uyên nhìn ngắm nhà nhà sáng đèn: "Nào có dễ tìm như vậy."

Lâm Tiệp Ngự lấy điện thoại ra, chọc vài cái vào màn hình: "Khó tìm ở đâu hả?"

Lâm Tiệp Ngự đưa đi động đến trước mắt anh: "Nhìn đi, người bạn này của em, nhân viên cấp cao đấy, còn xinh đẹp như vậy, so với anh nhỏ hơn ba tuổi, người ta đã nhờ em hẹn gặp mấy lần rồi hả? Anh lúc nào cũng tìm cớ thoái thác."

Lâm Uyên thu hết liếc nhìn tấm ảnh kia, cô gái bên trong cười tươi như hoa: "Dạy năm ba mà không bận bịu à?"

Lâm Tiệp Ngự co rút khóe miệng: "Bạn đến nỗi chủ nhật bớt thời gian gặp mặt ăn một bữa cơm cũng không được?"

Cô lại chột nhai tới gì đó: "Hôm nay lại có một cô y tá nhờ hỏi anh dâu rồi, người ta mới tốt nghiệp đại học đấy."

Giá cả thị trường rõ ràng tốt như vậy, cần phải kéo dài tới khi mình già mới chịu sao."

Lâm Uyên không nói.

Thấy anh trai im lặng buồn bã không thay đổi, Lâm Tiệp Ngự quay đầu nhìn về ông lão trên giường, chỉ có thể cảm phục như vậy, cô chột cay mũi, nước nớc chực khóc: "Không nói em, ba cũng trông ngóng anh sớm lập gia đình, hôm qua em thiếu chút nữa đã cho rằng... ôi, " cô bụm mũi, nước mắt tuôn ra: "Ông ấy đã lớn tuổi thế này rồi, qua một ngày là một ngày..."

Lâm Tiệp Ngự nhìn qua nơi khác, hốc mắt phỉếm hồng, che môi, cuộc cùng không nói nổi nữa.

Lâm Uyên thờ dài, lấy trong túi quần ra một túi khăn giấy, mở ra rút vài tờ đưa cho em gái.

Lâm Tiệp Ngự nhận lấy, lau lau khóe mắt, lải nhải đông dãi: "Anh đừng có luôn luôn dành toàn bộ tâm tư cho đám học sinh đó, cũng thay mình suy nghĩ một chút đi."

Lâm Uyên lại là một hồi trầm mặc, sau đó đưa tay vỗ vai em gái, quay đầu rời khỏi cửa sổ.

Lâm Tiệp Ngự đi rồi, Lâm Uyên lôi tập hồ sơ từ trong túi giáo trình căng phồng, bắt đầu chăm bài ngay trong phòng bệnh ánh sáng tối tăm.

Trong hành lang, bóng người dần dần thưa thớt. Bên ngoài vẫn còn xa hoa truy lạc, trong bệnh viện đã như chìm trong kết giới, mọi âm thanh đều tịch tịch, ngăn cách với trần thế.

Hơn chín giờ, y tá đi vào kiểm tra phòng, gặp phải người đàn ông đang ngồi trong góc, bà vai dựng thẳng, từ một bên mặt mơ hồ có thể thấy được tướng mạo tuấn tú, đợi đến khi anh quay đầu lại nhìn, là một dung mạo thanh tao như vẽ.

Y tá trẻ tuổi mặt hơi ửng đỏ, thấy anh đem bài thi kê ở trên đùi, chỉ nhỏ giọng hỏi: "Anh là giáo viên?"

Lâm Uyên gật đầu.

Y tá lại hiểu kỳ hỏi: "Chấm bài tập?"

Lâm Uyên: "Ừm"

Y tá do dự hai giây, vẫn là ân cần nói: "Nếu anh thấy bất tiện thì vào phòng làm việc của bác sĩ đi, bác sĩ đến phòng trực ban rồi, nên cũng không ai, ánh sáng lại tốt hơn nhiều."

Lâm Uyên không trả lời, đầu nghiêng qua ý chỉ vào giường bệnh, nhắc nhở là vẫn còn có trường bối cần được anh toàn tâm bảo hộ.

Y tá ngừng lại một chút, trên mặt hiện lên một tia ngưng ngừng, giải thích qua loa hai câu, liền bước nhanh ra khỏi phòng bệnh.

Trong tiếng lật giấy sột soạt, giáo trình bắt từ bất giác xong một nửa, Lâm Uyên lại được nhìn thấy chữ viết quen thuộc, trong đầu trời lên một đồng gương mặt ngây thơ đeo bám không chịu thoát khỏi.

Chột nhai tới cái khẩu trang màu hồng phấn ngọc ngà kia, anh không nhận được cong khóe môi.

Nhưng một giây sau, anh phát hiện loại tâm tư này tới mà không hề báo trước, như phản xạ có điều kiện, như mũi tên ẩn hình, vèo một cái xuyên qua, anh căn bản đã quên dựng thẳng tấm khiên, chờ anh kịp phản ứng, trong tim chỉ còn lại cảm giác khác thường.

Lâm Uyên đột nhiên nảy sinh ảo não, nhanh chóng chăm xong tờ bài tập đó, đem nó chuyển qua một bên, tiếp tục chăm bài, một tờ, hai tờ, anh vẫn chưa bình tĩnh lại được, cuối cùng dứt khoát đem xấp còn thừa lại kia đặt lên mặt ghế, đi tới cạnh cửa sổ hóng mát.

Phòng bệnh ở trên tầng rất cao, anh xuất thần nhìn ngắm cảnh đêm, rồi bỗng ngoài ý muốn phát hiện, nơi đây có thể nhìn thấy dáng hình đồi núi, tuy nhỏ nhưng lại rõ ràng.

Lâm Uyên mắt nhìn đồng hồ, sắp hết tự học buổi tối rồi.

***

Hôm sau học sớm, Chu Hạm Đạm đọc sách một cách uể oải yếu ớt. Tối hôm qua thầy Lâm xin nghỉ phép, sáng nay lại không có toán học, cô đã mười hai giờ không được gặp người trong lòng rồi, thuốc kích thích không được nạp kịp thời liên tục, dẫn đến việc cô mặt ù mày chau.

Nhưng ngoài ý muốn chính là, tiết học thứ nhất kết thúc, thầy Lâm đi vào trong lớp, báo Trương Văn đi ra ngoài.

Hai người ở trên hành lang nói chuyện, Chu Hạm Đạm liền tham lam mà nhìn qua, tiếc rằng thầy Lâm chỉ dặn dò hai câu đơn giản, liền rời khỏi ô cửa sổ.

Chu Hạm Đạm một bên nép người tránh đường, một bên gấp gáp hỏi: "Thầy Lâm tìm cậu làm gì thế?"

Trương Văn trở lại chỗ ngồi: "Bảo tớ nghỉ buổi tập thể dục giữa giờ đi đến sửa bài tập giúp thầy."

Thầy Lâm cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, khiến anh phải bận rộn tới tấp như vậy, Chu Hạm Đạm một mực lo lắng, chỉ hi vọng mình có thể toàn lực giúp đỡ, lập tức mở miệng nói: "Hay là tớ cũng đi giúp đỡ, nhiều người hẳn là nhanh hơn một chút nhỉ?"

Về mặt cô nhiệt tình.

Tay Trương Văn đang đặt tại chỗ sách khựng lại một chút, nghiêng ngẫm mà dò hai mắt Chu Hạm Đạm, rồi đồng ý.

Cào tìm gãi phổi mà chịu đựng hết tiết anh vẫn thừ hai, chuông tan học vừa vang lên, Chu Hạm Đạm chỉ cảm thấy tim mình đã nhảy thẳng trên đầu, nhanh như chớp mà lặn vào văn phòng khối 12.

Tê Gia Giai kéo cánh tay cô gọi cô xuống lầu, cô chỉ có thể cười qua loa lấy lệ, nói mình phải cùng Trương Văn chấm bài thi.

Trương Văn đứng một bên, không nói tiếng nào.

Đi vào văn phòng, tìm Chu Hạm Đạm bỗng nhiên nhảy dựng lên, liếc mắt liền nhận ra thầy Lâm đang ở sau cái bàn, niềm vui khó tả trong nháy mắt bao lấy người cô, tứ chi cũng cứng ngắt theo.

Cho dù đã từng lên lút tán gẫu qua nhiều, những mỗi một lần gặp anh, cô vẫn là thần kinh căng thẳng.

Thăm xoa xoa tay mà hít sâu một hơi, Chu Hạm Đạm đã cùng Trương Văn đi tới bên cạnh bàn.

Trương Văn cất tiếng gọi thầy giáo, người đàn ông mỉm cười thành văn ngẩng đầu, vừa định lên tiếng, ánh mắt anh bỗng xoay chuyển một cái, rơi xuống trên mặt Chu Hạm Đạm.

Lâm Uyên lập tức ngồi ngả thành ghế, bình thản hỏi: "Em có chuyện gì?"

Trương Văn vội vàng giải thích: "Chu Hạm Đạm muốn tới giúp em..." Cô dừng một chút: "Cùng em giúp thầy chấm bài tập."

Lâm Uyên đặt cây bút đỏ trong tay xuống: "Một người là đủ rồi, em đi xuống đó luyện tập đi."

Chu Hạm Đạm không có ngờ anh có thể quyết đoán dứt khoát mà đuổi người như vậy, thất vọng kéo đến, vành tay cô khó chịu được nóng lên, không khỏi xiết chặt vạt áo đồng phục. Giằng co hai giây, Chu Hạm Đạm nói một tiếng "Được", liền quay đầu ra khỏi văn phòng. Da mặt cô luôn luôn mong, cũng không có thêm lý do ở lại chỗ này, chỉ có thể chạy trốn chết.

Trương Văn nhìn bạn ngồi cùng bàn chạy chậm ra khỏi cửa, mi tâm hơi nhíu, giống như quán bện lại, lại đảo mắt, thầy Lâm đã rút ra một cây bút bi màu đỏ từ trong ống đựng bút, đưa cho cô.

Sau khi Trương Văn hai tay nhận lấy, về mặt hơi giãn ra, như là đã quyết định xong, sau đó hạ thấp thanh âm: "Thầy Lâm, em cảm thấy Chu Hạm Đạm hình như thích thầy."

Tay của Lâm Uyên, khựng lại trên không trung một giây, rồi buông thả xuống bàn, nhìn về phía Trương Văn, cười nhạt hỏi: "Có học sinh không thích tôi sao?"

Anh lạnh nhạt trả lời, trong từng câu chữ đều là ý vị vui đùa.

Trương Văn nghe vậy sững sờ, không nói nhiều nữa, cũng cười theo.

Cái ghế phía sau nhường lại cho lớp phó môn học, Lâm Uyên đứng dậy, bụng lý đi đến máy lọc nước.

Đứng một hồi lâu, anh cũng chưa có hạ vạt mở chốt, tinh thần dạo chơi.

Cuối cùng, anh cực kì nhẹ mà hít vào một hơi, lấy điện thoại đi động ra, gửi tin nhắn cho em gái.

Bạn đang đọc truyện *Có Thể Chứng Minh, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 24: Tiết Học Thứ Hai Mươi Bốn

Edit: Sherry

Buổi chiều chủ nhật, Chu Hạm Đạm cùng Tê Gia Giai đi đến trường học bỏ túc như thường lệ, khí trời tuy là tốt, ánh mặt trời không có một tia chói chang, nhưng gió rét căm căm, hai cô gái nhỏ không hẹn mà cùng che kín khăn quàng cổ.

Thầy Lâm hiển nhiên đã ở đây chờ bọn họ, từ sau cái lần "hình nộm" bị đuổi ngay khỏi cửa, Chu Hạm Đạm bắt đầu có chút sợ anh.

Cô không muốn suy nghĩ nhiều, có lẽ thầy Lâm đã nhìn ra nguyên nhân trong đó, bắt đầu cố tình lảng tránh mình.

Cũng may là sau khi đi vào văn phòng, thầy Lâm vẫn như bình thường, ôn hoà chủ động mời bọn cô vào, ánh mắt nhìn cô cũng có ý tứ dư thừa.

Chu Hạm Đạm mới hơi thả lỏng trong lòng, chủ động đặt câu hỏi.

Hai giờ giằng giải thắc mắc đi qua rất nhanh, hai cô bé bắt đầu thu dọn bài tập và giáo trình.

Lâm Uyên cũng đứng dậy, sửa sang lại bàn làm việc xong, anh mặc áo khoác ngoài vắt trên thành ghế vào.

Tê Gia Giai mang balo lên lưng, giương mắt hỏi: "Thầy cũng phải đi à?"

Lâm Uyên gật đầu, mắt nhìn điện thoại, rồi bấm tắt thả lại vào túi áo khoác.

Đây là lần đầu tiên, trước kia khi kết thúc buổi học bổ sung, thầy Lâm chưa bao giờ ra khỏi trường học cùng bọn cô.

Ba người hai trước một sau bước xuống lầu, đi về phía cổng trường.

Mùa đông lạnh lẽo đến, cây ngô đồng hai bên đường lớn rụng lá toàn bộ, chỉ còn lại cành cây trơ trụi lưa thưa, không có chút sức sống nào.

Thấy thầy Lâm đi thẳng một đường ở phía sau, cô đơn lẻ bóng, Chu Hạm Đạm không khỏi chạnh lòng, nhỏ giọng nói với Tê Gia Giai: "Chúng ta có phải nên chờ thầy Lâm một chút không? Như thế này hình như không được lễ phép lắm."

Tê Gia Giai trực tiếp quay đầu lại nhìn làm Chu Hạm Đạm càng hoảng sợ hơn, đến nỗi khoang ngực cô bắt đầu bình bịch lên.

Một giây sau, cô nghe thấy Tê Gia Giai có tình cô lí mà phân tích: "Cậu cũng làm khó người ta quá rồi, Lão Lâm rõ ràng là không muốn đi chung với hai đứa trẻ xấu xa chúng ta, cũng đâu phải thi chạy, thầy chân dài như vậy, sao có thể không theo kịp."

Chu Hạm Đạm nắm nắm khẩu trang trong tay, tâm tư bị gió cắt qua mơ hồ đau âm ỉ, nhưng cô vẫn giả bộ như không sao nói: "Được rồi, là tớ lo lắng dư thừa."

Sự thật chứng minh, cô đích thực là lo lắng dư thừa.

Lúc đến cổng trường học, Chu Hạm Đạm trông thấy một cô gái tóc ngắn vừa cười vừa vẫy tay về phía này.

Sân trường chủ nhật rất cô quạnh, phóng mắt ra đường lớn, chỉ sợ cũng chỉ có ba người bọn họ, Chu Hạm Đạm không nhận ra cô ấy, Tề Gia Giai hiển nhiên cũng mờ mịt hiểu kỳ, như vậy thì chỉ còn thầy Lâm rồi.

Còn chưa kịp xác nhận, người đàn ông đã chạy đến bên cạnh hai người bọn cô, dặn dò một câu "Cười xe chú ý an toàn", rồi vội vàng lướt qua, đi về phía cô gái tóc ngắn kia.

Cô gái tóc ngắn đôi tay mang túi xách, tay kia che môi, như là vật dùng để vật che giấu đáng vẻ vui mừng không kìm được của bản thân, mặt của cô sáng bừng lên trong ánh nắng, mắt như vàng trắng cong cong, có loại khí chất khác biệt.

Giọng nói thanh tú động lòng người của cô được gió thổi đến: "Thật ngại quá, gây phiền toái cho anh rồi, trực tiếp đến trường học tìm anh thế này, không có việc gì chứ ——"

Cũng là trong chớp nhoáng này, Chu Hạm Đạm tựa như bị trận sét đánh xuống, bước đi khó khăn.

Mắt nhìn Tề Gia Giai bên cạnh, cũng không chú ý tới sự khác thường của bạn bè, chỉ chăm chăm tiêu hóa tin tức "Bạn gái hư hư thực thực của Lão Lâm hiện thân trên sân trường" này, mở to mắt kinh ngạc bất quá.

Chẳng mấy chốc, Tề Gia Giai cảm thấy sau lưng không một tiếng động, quay đầu lại liền thấy, Chu Hạm Đạm đã một thân một mình đi về phía nhà để xe, bỏ lại cô đứng nguyên tại chỗ ngầy ngỗ mà thương thức.

Tề Gia Giai hồi hã đuổi theo, một bên tác lời nói: "Chẳng trách thầy Lâm không muốn đi chung với chúng ta..."

***

Lâm Uyên khởi động xe, Trương Diệu Thanh bên cạnh cài dây an toàn xong, lưu luyến mà quan sát ngôi trường cũ: "Tôi đã lâu không đến chỗ này rồi, thật hoài niệm."

Lâm Uyên không lên tiếng, quẹo phải lên đường, trong kính chiếu hậu, chợt hiện ra hai bóng người đi song song ra cổng trường, một người trong đó, hơn phân nửa khuôn mặt đều vui trong khẩu trang màu hồng nhạt.

Lâm Uyên thu hồi ánh mắt, sau khi hòa nhập vào dòng xe cộ, anh lại không yên tâm liếc mắt vào kính chiếu hậu, hai đứa trẻ đã đi theo hướng ngược lại, cười tới đường cái trước mặt, càng lúc càng xa.

Địa điểm gặp mặt là một quán trà sang trọng kiểu Anh trong nội thành, Trương Diệu Thanh gọi trước một ly Mocha White Chocolate, Lâm Uyên gọi Hồng trà, cân nhắc đến sở thích của nữ giới, anh lại gọi thêm một món ăn ngọt, mới đưa menu trả lại cho nhân viên phục vụ.

"Thật sự là mỗi lần hẹn gặp là béo lên hai cân." Người phụ nữ cười cói áo khoác ngoài, bên trong phôi áo len bó sát người, lộ ra dáng người nổi bật không thể nghi ngờ.

Lâm Uyên cũng mỉm cười

Anh nói chuyện không khách sáo vẫn vẻ, Trương Diệu Thanh nhìn thấy vậy rất vui vẻ thoải mái, ham muốn chinh phục cũng bành trướng theo, vì thế ngừng đầu lên bắt chuyện trước: "Năm nay anh mới chuyển tới dạy ở trường cao trung cũ của tôi à?"

Lâm Uyên đáp: "Phải, lúc trước ở trường trung học phụ thuộc."

"Thầy trưởng của chúng tôi như thế nào?"

"Cũng không tệ."

Trương Diệu Thanh nghĩ tới một chuyện, không khỏi trêu chọc: "Tôi nghe Tiểu Ngư Nhi nói, trước kia anh là vì nữ sinh thích mình quá nhiều, chịu không nổi phiền nhiễu mới đổi qua nơi khác đúng không?"

Lâm Uyên nghe vậy nở nụ cười nói: "Lời của em ấy mà cô cũng tin à."

Điền chung là em gái vừa xuất hiện, khoảng cách dường như được kéo gần trong nháy mắt.

Lúc này nhân viên phục vụ bưng Chocolate và Hồng trà đến, Trương Diệu Thanh nhấp một ngụm, đậm đà thơm mát. Cảm xúc của cô ta cũng mãnh liệt hơn, lại nói: "Tôi vẫn luôn tò mò, thầy giáo các anh nếu được nới sinh thả lộ thì sẽ xử lý thế nào?"

Lâm Uyên buông chén sứ: "Giữ vững bình tĩnh."

Trương Diệu Thanh bật cười: "Cứ như thế sao?"

Lâm Uyên trả lời: "Tìm học sinh đó nói chuyện, hỏi rõ tình huống, xử lý ổn thỏa, rồi chỉ báo thêm, bọn chúng còn nhỏ, ra đời chưa lâu, việc ngưỡng mộ giáo viên là rất bình thường, đương nhiên tôi cũng phải nghĩ lại xem việc giảng dạy hàng ngày của mình có chỗ nào không thỏa đáng không."

Trương Diệu Thanh: "Cái này cũng phải suy nghĩ lại sao, nếu vị thầy giáo kia trời sinh lớn lên đẹp đẽ, ví dụ như anh thế này, chẳng lẽ mỗi ngày còn phải che mặt đi dạy sao?"

Lâm Uyên cười nhạt, không lên tiếng

Trương Diệu Thanh chống má, đối với cái đề tài cảm kỳ này hứng thú rất lớn, nhin không được kéo dài: "Vậy có thể mạo muội hỏi anh một chuyện không?"

Lâm Uyên gật gật đầu: "Hỏi đi."

Trương Diệu Thanh một tay che miệng, ra vẻ lén lút: "Anh dạy học đã lâu như vậy rồi, có từng động lòng với những nữ sinh xinh đẹp chưa?"

Lâm Uyên nhất thời im lặng.

Trương Diệu Thanh tưởng mình đã thất lễ, vội vàng giải thích: "Thật xin lỗi, có lẽ là vì lúc tôi đi học từng có loại nghi hoặc như vậy. Khi đó giáo viên địa lý của tôi lúc nào cũng chiếu cố tôi, không giống với những bạn học khác, không có việc gì cũng gọi tên tôi, gọi tôi đến văn phòng giúp hẩn làm việc, với thành tích bình thường của tôi, không đến mức lọt vào mắt xanh của hần, vì thế tôi liền suy nghĩ nhiều. Hơn nữa vị giáo viên kia đã hơn bốn mươi tuổi kết hôn sinh con rồi, vậy nên tôi có chút không hiểu nổi suy nghĩ thực sự của hần ta."

Lâm Uyên nghiêm túc lắng nghe xong, trầm mặc một lát, mới nói: "Lúc tôi vừa mới vào đại học, có biết một vị chuyên gia giáo dục tên là Đỗ Uy."

"Ông ấy có một câu, đến nay tôi vẫn đồng tình sâu sắc, "mục đích của giáo dục là ở chỗ khiến người ta có thể tiếp tục giáo dục chính mình"."

"Tôi là giáo viên, các cô ấy vẫn là học trò, giáo viên không được động tâm với học trò của mình, đây chính là giáo dục của tôi đối với chính mình."

Bạn đang đọc truyện *Có Thể Chứng Minh, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Tiết Học Thứ Hai Mươi Lăm

Chu Hạm Đạm cảm thấy mình như tiến vào một ngõ cụt, nghĩ rằng bên ngoài chính là vùng đất hoang vắng, không thấy mặt trời, muôn vàn khó khăn, giống như mọi ánh sáng và nguyện ước trước kia đều không còn nữa, ba tháng mất ăn mất ngủ, ngáp ngừng nhìn trước ngõ sau, tất cả đều là uông phí sức lực, tất cả đều tan biến trong khoảnh khắc.

Nhưng nghi thức hôm nay vốn cũng đã trở thành thói quen, vẫn không thể dễ dàng vứt bỏ, mỗi ngày làm xong bài tập, Chu Hạm Đạm vẫn lấy ra tờ giấy gấp sao, ghi lại tâm tình mỗi ngày, rồi gấp gọn nó lại, ném vào bình thủy tinh.

"Hôm nay gấp được bạn gái thầy Lâm, tóc ngắn, rất đẹp."

"Hôm nay trên lớp anh mỉm cười ba lần."

"Vùng trộm nhìn anh lúc tập thể dục cho mát, anh một mực nghịch phấn bảng, thật đáng yêu."

"Thế dục giữa giờ lên lút rề lên lút, cố ý đi ngang qua văn phòng anh, chỉ thấy một cái đỉnh đầu, cũng rất vui vẻ."

"Tự học buổi tối anh xem một quyển sách, đáng tiếc tôi ngồi quá xa, chỉ nhìn thấy được mặt bìa màu xanh xám, không nhìn rõ tên."

...

Trong nhóm học tập nhỏ trên Q, mỗi ngày vẫn có người nói chuyện như cũ, phần lớn là đấu khẩu giữa Tề Gia Giai và Ngô Dạng, thầy Lâm ngẫu nhiên xen vào, chỉ có mình Chu Hạm Đạm, lẳng lặng xem, không nhả chữ nào.

Có khi Tề Gia Giai tag cô, cô mới cứng ngắc đáp lại hai câu.

Chú nhật cô cũng không còn đi học bỏ túc, ngồi trong nhà chết lặng mà giải đề.

Cô bỗng nhiên muốn rời xa thầy Lâm, càng xa càng tốt, trốn trong góc mà anh hoàn toàn không chú ý đến, như vậy cô có thể giấu mình trong đó, không cần kiêng nể gì mà nhìn lên anh, nhìn dáng vẻ của anh, thần thái của anh, ngửi khí từ chuyện của anh, phong thái trên giảng đài của anh.

Chi là không biết vì cái gì, chút lửa trong nội tâm này dường như bị thiếu oxi, càng ngày càng ngày âm đạm không ánh sáng, sắp sửa lụi tàn.

Ngày qua ngày, tất cả đều như cũ,cũng đi học như thế, cũng chạy đua ôn tập như thế, cũng vui đùa làm đề như thế, nhưng bầu không khí bốn phía đã không còn dễ chịu trong trẻo nữa, cũng đã không còn đầu đầy mỡ hời trãi tìm bị trảm móng vuốt cáo xé, cô giống như là đã chìm xuống đáy biển xanh thăm thẳm.

Áp lực nuốt trọn lấy ý thức của cô, Chu Hạm Đạm hy vọng có người có thể khiến cô thức tỉnh. Nhưng nhìn sang trái phải,mọi thứ xung quanh đều hời hả, bận rộn, cô không biết phải bày tỏ thế nào.

Chu Hạm Đạm bắt đầu làm càn xem đủ loại thầy trò trên Tieba, diễn đàn, gửi hi vọng ở Internet, khát vọng tìm được những hoàn cảnh tương tự như chân trời xa xăm lưu lạc giữa dòng người.

Thực ra người không bệnh mà chết có rất nhiều, rất nhiều, cũng có người từ đầu đến cuối cũng không dám nói ra khỏi miệng.

Cũng là vào thời điểm này, cô biết được một bài viết của một cô bé.

Nói là cô bé, kỳ thật đã lớn hơn Chu Hạm Đạm mấy tuổi, nội dung bài viết quá trình ghi chép lại lúc yêu thầm giáo viên ở cao trung vào ba năm trước đây.

Cô ấy vẫn dùng cảm hơn Chu Hạm Đạm, to gan lớn mật mà thổ lộ. Chi là kết cục chẳng hề viên mãn, sau khi kỳ thi Đại Học kết thúc, người giáo viên kia kết hôn.

ID Tieba của cô là Bình an duy nguyện.

Chu Hạm Đạm phải xem hết câu chuyện mới biết được, ban đầu phía trước cái tên này, còn có mấy câu.

Chu Hạm Đạm không chủ động liên hệ với cô ấy, cô chỉ là quay lại cái bài viết cũ kĩ kia, hỏi "Tiểu tỷ tỷ chị còn ở đó không "

Ngày hôm sau khi tự học buổi tối về, cô nhận được tin nhắn riêng của cô gái kia, "Xin chào, có chuyện gì không?"

Chu Hạm Đạm đột nhiên cay mũi, giống như một động vật đáng sợ quái dị, rồi cuộc cũng tìm được đồng loại có bộ dáng tương tự.

Cô xoa xoa mắt, hồi âm: "Em đã xem chuyện cũ của chị, chị bây giờ thế nào?"

Giọng điệu cô gái dùng dụng: "Tôi đã kết hôn, cũng có con rồi, cuộc sống không tệ lắm"

Chu Hạm Đạm nhát thời im bật.

Cô gái lại hỏi: "Em cũng thích giáo viên rồi hả?"

Chu Hạm Đạm đánh chữ: "Ừm, em là học sinh cấp ba, thích giáo viên toán mới tới của bọn em," ngón tay cô dừng một chút, nội tâm chưa xót: "Hình như anh ấy cũng đã có bạn gái."

Cô gái hỏi: "Vì sao lại tìm tôi."

Chu Hạm Đạm ngừng một lúc, nói ra: "Em cũng chỉ là mới biết gần đây, hiện tại cả người đều không thoải mái, cũng không phải là không có biện pháp học tập, chỉ là đã không còn nhiệt huyết đối với cuộc sống, mỗi ngày đều hữu khí vô lực [1]."

[1] Hữu khí vô lực: có hơi thở mà không có sức lực, uể oải mệt mỏi.

Cô gái kia rất nhanh đã hồi âm: "Kỳ thật tôi đã rất lâu không xem tới bài viết này rồi."

Chu Hạm Đạm không rõ ý của cô ấy.

Cô gái kia nói tiếp:

"Hôm qua tôi gặp lại thầy giáo."

"Chúng tôi giống như bạn bè xa cách đã lâu gặp lại, hàn huyên thật lâu, tôi nói về công việc cuộc sống hiện tại của mình, anh nói anh vẫn còn ở trường dạy học, bây giờ đã không còn bờ ngõ nữa."

"Thầy giáo mời tôi uống một ly trà, trước khi chia tay, anh hỏi tôi có thấy câu nói kia hay không."

"Tôi hỏi câu nói gì"

"Anh nói khi tôi viết lá thư này cho anh ấy, anh đã lưu lại ở mặt sau một câu nói."

"Lúc đến về nhà, tôi đã mở rương lục tìm lá thư này."

"Sau khi anh ấy mặt lạnh đem thư tình trả lại cho tôi, tôi tức giận đến muốn xé toang, nhưng cuối cùng vẫn là không cam lòng."

"Vì vậy lưu lại cho tới bây giờ, lời lá thư này ra xong, tôi lật qua mặt sau, lập tức rơi lệ."

Ngày lúc Chu Hạm Đạm đang tò mò nội dung câu nói lưu lại, bên kia đã gửi đến một bức hình, phía trên là chữ rồng bay phượng múa đã in thêm vài phần năm tháng:

"Tự yêu thương bản thân, vững vàng, rồi sẽ có người yêu em. Em chắc chắn sẽ có được biển rộng rừng sâu của chính mình, không cần lưu luyến chiếc thuyền độc mộc rằm mát này."

Sở dĩ cô gái quay trở lại bài viết này, là muốn hồi tưởng lại sau bao lâu, công ơn diu dặt và dạy bảo, những thứ trước đây không được coi trọng đó ẩn nấp phía dưới này, bị gọt giũa thành vật không tiếng động nhẹ nhàng lẫn trốn.

Về sau cô ấy gọi điện thoại lại cho thầy giáo, thầy ấy nói đến bây giờ cô mới nhìn thấy quả thật là tiếc nuối, có điều thấy cô hiện tại mọi chuyện đều tốt, vừa vặn cũng chứng minh cho điều anh nói lúc trước, vì mình còn sống, mới có thể trải qua và nắm giữ được ý nghĩa thực sự của cuộc sống.

***

Qua hôm đó, Chu Hạm Đạm trở nên thông suốt, ánh mắt không còn mê mang mờ mịt, cùng với buồn bực không vui thoát ly hết, mọi thứ trở lại hình dạng ban đầu.

Sau lần thi tháng thứ ba, cô không còn hỏi thầy Lâm thành tích như trước.

Lâm Uyên đương nhiên lại càng không chủ động tìm cô, nhưng đêm hôm đó, anh vẫn đăng nhập vào Q.Q, nếu học trò đến hỏi, anh cũng sẽ nói cho cô biết.

Ngày hôm sau, chủ nhiệm lớp đang làm việc trong văn phòng cầm lấy bảng thành tích vừa mới in ra, chặc chặc ngạc nhiên cảm thán: "Chu Hạm Đạm tiến bộ thật nhanh, nếu hồi lớp mười lớp mười một em ấy cũng như vậy chắc vị thứ của em trong lớp cũng không chỉ ở hàng mười mấy hai mươi."

Lâm Uyên nghe thấy cái tên mình đang lo nghĩ tới, thuận miệng hỏi một câu: "Lần này em ấy đứng thứ mấy trong lớp?"

"Thứ ba."

Lâm Uyên an tâm cười một tiếng, cũng có chút vinh quang.

Làm việc vài năm, việc được học trò cảm mến, Lâm Uyên nhìn mãi cũng quen mắt, nếu thật sự phải hình dung cho xuôi tai, thì chính là gánh nặng, Chu Hạm Đạm cũng là gánh nặng, nhưng cái gánh nặng này, trong lúc lo lắng, đã đè ép lòng của anh.

Cô nghiêm túc hiểu chuyện, không thể bắt bẻ, tâm địa mềm mại lại cứng cỏi, tính tình dịu dàng ngoan ngoãn lại bướng bỉnh. Hôm nay lên lớp ánh mắt tình cờ chạm nhau, cũng là anh chợt dạ đầu tiên. Cô vẫn luôn chăm chú nhiệt tình, đối với anh, đối với tri thức, luôn luôn như thế.

Dù là gần đây anh tận lực trốn tránh.

Thay vì nói là anh trốn cô, chỉ bằng nói là cấm hạn bản thân.

Cô có thể động tâm, nhưng anh nhất định không thể nẩy lòng. Quan hệ thầy trò vốn chỉ nên, em là một cây non chưa rành đời, tôi là bạn đồng hành trên đường với em, đi chung một đoạn đường.

Năm ba bản chất chính là một sân thi đấu, liều mạng nỗ lực, liều mạng tiếp thu, mạnh được yếu thua, người giỏi mới có thể sinh tồn. Tự khắc chế cũng không dễ, anh không muốn làm cô phân tâm.

***

Bất tri bất giác, lễ Giáng Sinh đã tới.

Tất cả lớp đều dán đồ trang trí lên song cửa sổ, có bông tuyết, còn có bánh gừng hình người* cây thông Noel, năm ba khô khan cũng vì vậy mà tô điểm thêm một chút sắc thái sống động

*Ảnh minh hoạ:

Chu Hạm Đạm chuẩn bị một đồng thiệp chúc mừng, chất thành đến tầng tầng lớp lớp, nhìn một vòng xung quanh vừa hay có một trái táo đỏ tròn nức ních, còn đính thêm một chiếc lá xanh.[1]

[1] Ở Trung Quốc, việc tặng táo trong đêm giáng sinh được xem như một lời chúc bình an. Vì "quả táo": 苹果 (Píngguǒ) đồng âm với từ "bình an": 平安 (Píng'ān). (internet)

Cô hi vọng thầy Lâm sẽ bị quả táo này đập cho choáng váng, thế thì mình có thể tranh thủ một chút, dễ dàng đặt tấm thiệp này vào trong rồi.

Cô đã viết bốn chữ lên phía trên, sợ thầy giáo nhìn ra bút tích, đặc biệt khoa trương đổi thành kiểu chữ khác.

Ngay trong đêm giáng sinh, trước lúc tự học buổi tối, cô lên vào văn phòng không một bóng người, đem tấm thiệp chúc mừng nặc danh này nhét vào trong một đồng quả táo được đóng gói tinh xảo.

Sau khi tan học về đến nhà, Chu Hạm Đạm rửa mặt xong quay về phòng, lấy điện thoại di động ra nhìn xem, bỗng nhìn thấy một tấm ảnh đại diện đã lâu không thấy đang ló lên.

Cô không dám tin vào mắt mình, lập tức ấn mở đến xem.

Thầy Lâm: Cảm ơn thiệp chúc mừng của em

Vành mắt Chu Hạm Đạm đỏ lên, bốn chữ mà cô ghi đó, là cái ID Tieba của tiểu ty tỷ kia:

Bình an duy nguyện.

--- "Nếu đã định trước là vô duyên phải chia lìa, cũng biết tất cả đều là tự mình lừa dối, thì dẫu kiếp này không bao giờ gặp lại, chỉ nguyện người được bình an*."

(*) "Chỉ nguyện người được bình an" nguyên văn "bình an duy nguyện".

Bạn đang đọc truyện *Có Thể Chứng Minh, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Tiết Học Thứ Hai Mười Sáu

Edit: Sherry

Đêm giáng sinh đó, sau khi tâm trạng phập phồng kịch liệt qua đi, Chu Hạm Đạm yên tĩnh trở lại, an vị ở trong phòng, liên tục xem đi xem lại ghi chép trò chuyện của cô và thầy Lâm trong ba tháng qua nhiều lần, cuối cùng một lần nữa dừng lại trước câu "Cảm ơn thiệp chúc mừng của em" kia của anh.

Lúc sắp sửa mười hai giờ, Tề Gia Giai ở trong nhóm vui sướng hô to: Giáng sinh vui vẻ!

Trong điện thoại di động, lục lác cùng bông tuyết rơi xuống đầy.

Ngô Dạng cũng nhún lại: Giáng sinh vui vẻ.

Chu Hạm Đạm gia nhập vào đó: Hy vọng lễ Giáng sinh năm sau, chúng ta còn có thể ở đây chúc phúc lẫn nhau.

Cô kín đáo biểu lộ nỗi mất mát, với tất cả sự ngoan cố chống chọi, đều giấu hết ở câu nói này, u mê bất ngộ mà mãnh liệt ám chỉ.

Mặc dù cô ép buộc bản thân phải buông bỏ hoài niệm, nhưng cuối cùng vẫn không cam lòng, hơi có gió thổi cỏ lay, liền Thảo mộc giai bình[1].

[1] Thảo mộc giai bình: nghe tiếng gió, tiếng cỏ lay động tưởng là quân Tấn tiến công. Trích Vô sinh trung hữu thuộc Dịch chiến kế nằm trong Ba mươi sáu kế - Bình Pháp Tôn Tử

Thầy Lâm không nói gì, bất luận bọn cô tự vị tự cười như thế nào, cũng không hề tham dự vào bầu không khí vui mừng này.

Mãi đến Tề Gia Giai buộc anh xuất hiện, mặt dày mày dạn cầu xin một câu chúc phúc của Lâm đại soái ca.

Anh mới ngoi đầu lên, nhàn nhạt nói câu: Tương lai đều như mong đợi.

Tìm Chu Hạm Đạm kích động một phen, đây là lời anh đã nói với cô, lúc ở trong tiệm dùng điểm tâm đó, chỉ có hai người bọn họ.

Cô nói có cảm giác tiếc nuối cũng rất tốt.

Anh phủ định thái độ của cô ngay tại chỗ, còn khích lệ nói, nhưng tôi vẫn hy vọng học trò của tôi tương lai đều như mong đợi.

Đây là trả lời cho cô sao? Hay là ám hiệu của hai người giữa đám người bọn họ? Cô không nhận nổi suy nghĩ nhiều, nhưng lại không dám suy nghĩ nhiều.

***

Hôm sau, Chu Hạm Đạm trở về trường đi học. Nghi giữa khóa lúc cùng Tề Gia Giai tay nắm tay xuống lầu tập thể dục, cô lại đụng phải thầy Lâm, anh từ lớp đi ra, đáng vẻ vội vàng.

Tề Gia Giai nhanh nhẩu gọi anh, anh mặc áo bành tô màu đen, vẻ mặt lạnh lùng nghiêm nghị, giống như một mảng mưa đông lạnh thấu xương xuất hiện giữa ban ngày.

Ánh mắt theo đó lướt qua mặt các cô, người đàn ông khẽ gạt đầu, máy móc mà nhếch môi cười một tiếng, liền bước nhanh đi qua.

Chu Hạm Đạm thất vọng như bị lãng quên, nhớ tới giờ học trong những ngày này, ánh mắt bọn họ cũng chưa từng chạm nhau. Rất nhiều chuyện thường tình, một khi bị chụp lên một tầng ý nghĩa khác, liền bắt đầu trở nên đáng chất khó tả.

Nhưng cũng chỉ vài mấy giây, cô nhanh chóng giữ vững tinh thần, chà xát hai tay, hà hơi, đi về phía sân vận động rộng lớn.

Giáng sinh vừa qua, Tết Dương lịch cũng nối gót theo sau, vừa tháo xuống hình trang trí màu đỏ xanh, lớp học liền giăng đèn kết hoa, để nghênh đón tiệc liên hoan buổi tối mừng Tết Dương lịch. Đóa hoa màu vàng dính vào dải ruy băng bạch kim rủ xuống từ bốn phương tám hướng, khung cửa sổ treo đèn lồng màu đỏ quýt nhỏ nhắn.

Lớp trưởng đã sớm chuẩn bị rất nhiều đồ vật nhỏ thú vị, có nam sinh đòi trước vài cái bong bóng, vừa đến giờ nghỉ giữa buổi liền dốc hết sức thổi to, vừa cười vừa đùa giỡn đập cho chúng nó nổ tung.

Chủ nhiệm lớp mở một mắt nhắm một mắt, chỉ nhắc nhở hai câu chú ý an toàn chứ không có làm mất hứng, dù sao đây cũng là lần cuối cùng đón năm mới trong thời trung học.

Đêm trước năm mới, tất cả mọi người đều nghĩ đến đêm mai có thể được phóng thích tha hồ hoạt động trong lớp, vì vậy tự học buổi tối cũng ghé tai thì thầm với nhau, tâm trí không tập trung.

Chu Hạm Đạm ngược lại trước sau như một, dần dần biến đề, tim không lay động.

Tết thứ hai, động tĩnh trong lớp càng thêm yên ả, không coi ai ra gì, tính khí tốt như Lâm Uyên, cũng không nhận được nửa mặt lạnh quất mắng hai câu.

Mọi người lại yên phận, trong phòng học tiếng kim rơi cũng có thể nghe được.

Chỉ có điều, cái yên ả này chỉ duy trì được mấy giây, rất nhanh, tất cả kết thúc.

Bóng tối như thủy triều dâng lên khắp nơi, lầu dạy học như biến thành cái hộp vuông u tối, không còn ánh sáng chói lóa nữa.

Bị cúp điện!

Cúp điện rồi ——!!

Vạn vật xao động, các học sinh ngày thường kim nén, giống như thật vất vả đợi đến đêm trắng tròn biến thành đám chó sói trẻ tuổi, khắp trường vang lên từng đợt gào thét "Ngao ô o o o ——" "A a a ——", còn có tiếng huýt sáo chói tai, liên tiếp, kéo dài không dứt.

Lớp nào cũng vừa hú vừa cười, ra sức tạo dáng, phi thường kích động.

Năm ba đương nhiên không thể may mắn thoát khỏi, trong lớp Chu Hạm Đạm đã có nam sinh đứng lên, thò người ra khỏi cửa sổ, có người còn hơn thế, dựa vào hoàn cảnh ưu đãi, bị mũi âm dương quái khí[2] trách một tiếng:

"Ai nha mau mau tan học đi người ta phải về nhà!"

Cả lớp cười vang một trận.

[2] Âm dương quái khí: nghĩa đen là khí lạ trong trời đất, nghĩa bóng chỉ những người lời lẽ, cử chỉ quái đản kì quặc, không ai ngờ tới. (nguồn <https://leosansutu.wordpress.com>)

Lâm Uyên đứng ở trên bục giảng, cũng cười, nhưng không được trường học cho phép, anh cũng không tiện tùy tiện ra chỉ thị, chỉ khẽ dặn mọi người chớ nóng vội.

Âm thanh bên ngoài dần dần lắng lại, chắc là cũng bị các giáo viên khác ngăn chặn lại, chẳng qua là ở trong lớp vẫn còn thì thầm không ngừng.

Đợi hai phút, cả trường học vẫn là đen thui vậy đấy, gió thổi cây lay.

Ai cũng không nhìn thấy ai, càng to gan thân mật hơn ngày thường, tim không hẹn mà cùng đập rộn lên, hưng phấn lại bối rối.

Thời gian trong bóng tối dường như càng trở nên âm u đáng sợ hơn, Chu Hạm Đạm không làm được bất cứ chuyện gì, không khỏi lo âu, khó khăn đến cùng cực, đành phải lục điện thoại trong cặp xách ra.

Điện thoại là ba cho, bởi vì xe đạp của cô hỏng mất, đêm nay ba vừa vận có xã giao, nói kết thúc sẽ tới đón cô, tiện thể đưa luôn điện thoại cho cô giữ.

Bình thường lên lút chơi cái kia, ba mẹ hoàn toàn không biết.

Chu Hạm Đạm giấu hai tay trong bụng khởi động máy, chỉ muốn liếc nhìn thời gian hiện tại, để làm mình an tâm một chút.

Ánh sáng trắng thấp thoáng trần ra, Chu Hạm Đạm vội vã che kín màn hình.

Đột nhiên, cánh tay trái của cô bị bạn cùng bàn dùng sức chọt một cái, Chu Hạm Đạm giật mình, gương cao mắt nhìn lên, trên bục giảng hình như đã không còn bóng người.

Cô phịch một cái đẩy đi động trở về, lại vội vàng hấp tấp đặt tay trở lại mặt bàn, sờ soạng lung tung tìm bút xoay xoay, giả vờ không để ý.

Thầy Lâm chẳng biết từ lúc nào đã đi xuống dưới bậc, đi xung quanh tuần tra.

Lúc bóng dáng kia sắp đi đến chỗ cô, ngực Chu Hạm Đạm tắc nghẽn không thông, tần suất ngón tay không ổn định, cây bút rời khỏi quỹ đạo, rơi tuột ra bên ngoài.

Lạch cạch, nó đập vào mặt đất.

Tìm Chu Hạm Đạm đập nhanh một trận, vô thức xoay người lại nhặt.

Thần ảnh kia cũng vô thức cong người xuống nhặt.

Bịch, đầu hai người đập vào nhau.

Lần này không nhẹ đâu, ai nà, Chu Hạm Đạm đau đến mức than nhẹ, lúc ý thức được người mình đụng vào chính là người nào đó ở đằng sau, cô mạnh mẽ ngồi thẳng dậy, không dám tìm hiểu, không dám nhúc nhích, tim đập như sấm.

Người nọ nhặt được bút của cô, cũng thẳng thân trên, nhẹ nhàng để trên bàn cô.

Vừa định thở hắt ra một hơi, bàn tay mà cô cho rằng đã sớm đã thu về kia, bỗng nhiên phũ lên đỉnh đầu cô.

Chu Hạm Đạm toàn thân căng thẳng.

Bàn tay kia chỉ dừng ở trên tóc cô, cực nhanh xoa nhẹ hai cái, lòng bàn tay dày rộng mà ấm áp.

Mà chủ nhân bàn tay, hình như cũng chưa từng ngờ tới hành động lần này của mình lần này, dừng trên đầu cô, cứng đờ treo lơ lửng một lúc, mới vội vã thu trở về.

Tiếp đó nhắc chân đi.

Mọi thứ lúc này, tối mà nhẹ, như gió thoảng qua, một chút dấu vết cũng không có.

Chỉ còn lại thiếu nữ ngơ ngác đờ đẫn sau đó hoảng loạn, tựa như lộn tóc của cô lúc này, hoàn toàn đã quên mất phải ngay ngắn như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Có Thế Chẳng Minh, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Tiết Học Thứ Hai Mười Bảy

Edit: Sherry

Cái đêm kia, đợi chừng mười phút đồng hồ, điện vẫn chưa mở, trường học chỉ có thể cho tan học sớm.

Chu Hạm Đạm hôn bay phách lạc mà trở về nhà, trên đường ba hỏi cô chút chuyện học tập, cô cũng lơ đãng trả lời, vâng vâng dạ dạ, mấy lần không nghe rõ.

Ba Chu không có suy nghĩ sâu, chỉ nghĩ cô học bài mệt mỏi.

Ngồi trước bàn học một hồi, tâm trí Chu Hạm Đạm không yên, đọc sách thế nào cũng không thấm vào đâu, dứt khoát thôi, lười điện thoại ra nằm lên trên giường.

Chui vào chăn làm thành một ổ nhỏ nhỏ, tối nhui nhia, giống như lúc mất điện tối nay vậy; và mọi chuyện phát sinh sau đó, ngấm ngấm nhưng lại lóe sáng, lặng yên không một tiếng động nhưng lại rung động lòng người.

Sau khi trở về cô cũng không nhớ gọi đầu, lúc tắm với hoa sen còn nghiêm chỉnh đứng đắn mang mũ tắm, giống như dính một giọt nước đều có thể tẩy đi nửa phần cảm xúc khó quên đó.

Suy nghĩ đến đây, Chu Hạm Đạm sờ lên đầu, mân mê chỗ thầy Lâm sờ qua kia, tiếp đó che mặt đập chấn, khóe môi cong lên.

Cô mở QQ ra, trong nhóm học tập nhỏ, Tề Gia Giai đang cùng Ngô Dạng nói chuyện trời đất.

Lại đưa mắt ngắm nhìn danh sách thành viên ở bên cạnh, ảnh đại diện của thầy Lâm cũng lóe lên, tựa như có ánh mắt ôn nhu nhìn chăm chăm vào mình, Chu Hạm Đạm không khỏi thẹn thùng.

Nhìn hai người bạn lại tán dóc, Chu Hạm Đạm thoát ra ngoài, lại phát hiện đã có tin nhắn mới.

Cô dừng một chút, là thầy Lâm.

Không thể chờ đợi được bấm vào, thầy Lâm hỏi cô: Đầu còn đau không?

Chu Hạm Đạm lập tức nhếch môi nở nụ cười, cong mắt trả lời: Không đau.

Bên kia, ngừng một lúc mới hồi âm.

Thầy Lâm: Nghỉ ngơi sớm chút.

Chu Hạm Đạm đương nhiên không muốn nghỉ ngơi sớm chút rồi, thầy Lâm chủ động gửi tin nhắn tới, giống như trong đường hầm tối tăm dài dằng dặc cuối cùng cũng được một chùm ánh sáng chiếu vào, còi hơi ầm ầm thấp thoáng vọng tới, rốt cuộc đã có gì đó phóng đến chỗ của cô rồi.

Cô rục rờ hồi sinh, cả gan, hỏi lại một câu: Thầy giáo, đầu thầy còn đau không?

Sau khi gửi đi xong còn vụng trộm khúc khích cười nộ lên.

Thầy Lâm rất nhanh trả lời: Không đau.

Chu Hạm Đạm trở mình, ấn ấn vào chỗ da đầu đã không còn đau, không biết nên tiếp tục tán gẫu như thế nào, chỉ có thể cắn môi gõ chữ:

Ồ, vậy là tốt rồi.

Ai cũng không nhắc đến vụ việc đêm nay, dường như đã ngấm hiểu lẫn nhau, là một bí mật giấu ở trong lòng của cả hai.

***

Buổi chiều hôm sau, tất cả các lớp dời bàn học ra phía sau lối đi, ghế dựa đẩy sát vào bốn bức tường, trong phòng học trống ra một khoảng lớn.

Lớp trưởng cùng lớp phó vẫn thế ở trên bảng đen viết lên "Năm mới vui vẻ", bong bóng màu sắc được tùy ý phân phát, mọi người hầu như mỗi tay một cái, Chu Hạm Đạm lấy được một cái màu vàng sáng chói, cô dùng bút lông vẽ lên trên một cái mặt cười to vui vẻ, sau đó dựng đứng lên sách của mình.

Chạng vạng, chủ nhiệm lớp đi vào lớp, mở máy chiếu ra, sắp xếp hoạt động đêm nay.

Lớp bên cạnh có tiếng nhạc thổi qua, là Hoan Thắm[1] của Lâm Hải, giai điệu nghịch ngợm đáng yêu, mỗi người đều ý cười tràn trề.

[1] Hoan Thắm nghĩa là niềm vui thắm qua. Link nhạc ở phần bình luận bên cạnh=>

(S: Nên nghe nha mọi người, giai điệu thích lắm~)

Ngô Dạng đã mang đàn ghita đến, đêm nay cậu vừa đàn vừa hát một bài hát tiếng Anh.

Mấy ngày nay Tề Gia Giai một mực quán quít hỏi cậu là bài hát gì, cậu chỉ cười cười ra vẻ bí mật: "Buổi tối cậu sẽ biết."

Buổi tối, trong sân trường hiếm thấy có đèn đuốc rực rỡ, không khí ngày lễ nồng đậm, trong dãy phòng học, cười đùa ầm ĩ lên xuống.

Tiết mục Ngô Dạng đặc biệt chuẩn bị quả nhiên không làm mọi người thất vọng, hát bài I'm yours[2], hai mắt trắng trợn hướng về chỗ của Tề Gia Giai.

[2] Link =>

Tề Gia Giai xấu hổ đỏ mặt, lại không dám nhìn cậu nhiều.

Cả lớp đều cười nhạo than khê, chủ nhiệm lớp cũng khoanh tay dựa vào cửa, nhìn bọn trẻ chân thành dễ thương này, cười lớn một tiếng.

Sau mấy cái màn trình diễn đơn giản đó, là đến lớp hoạt động qua lại với nhau.

Cái đầu tiên là đại mạo hiểm, tổng cộng ba vòng, bốn mươi là bài poker, bắt trúng đại vương sẽ phải nhận lấy đại mạo hiểm.

Chủ nhiệm lớp lần lượt chia bài, mỗi người đều âm thầm cầu nguyện "vạn rui" ngàn vạn lần đừng có giáng xuống đầu của mình, bởi vì nội dung của ba cái đại mạo hiểm là cả lớp mấy chục người tập trung thảo luận nghĩ ra toàn mấy chiêu trò siêu cấp cay độc.

Lòng đầy sợ hãi mà chịu đựng xong hai đợt đầu, Chu Hạm Đạm thờ phào một hơi, nghĩ đến thắng lợi đang ở ngay trước mặt, chủ nhiệm lớp đưa một đồng bài poker tới trước mặt cô, cô hai tay tiếp nhận, bốc lấy mắt chậm chạp lật ra một góc...

Đại vương?

Đại vương!!!!

Sao lại là đại vương!!

Chu Hạm Đạm lừa mình dối người áp nó trở lại, không tin tà địa mờ ra lần nữa...

Ván đã đóng thuyền, đại vương, không có chỗ trốn.

Lớp trưởng đã đang hào hứng, vang dội mà thông báo nội dung vòng đại mạo hiểm khổ đau lần này:

"Kể tiếp đội vị giáo viên đầu tiên đi ngang qua phòng học của chúng ta, chạy ra lớn tiếng hô tên người đó, đúng, tên, tên đầy đủ! Không phải 'thầy(cô) gì đó'! Sau đó..." Cậu bị ối cười hề hề, cầm lấy một ống pháo hoa trên gang dài trước mặt, vung vẩy trái phải, cao hứng bùng bùng: "Phun vào mặt người đó!"

Cả lớp cười to, đến rung cả người.

Chu Hạm Đạm đương nhiên không cười nổi, cô sắp khóc đến nơi rồi.

Lớp trưởng nhìn một vòng dưới bụng, vẻ mặt chờ mong hỏi: "Cho nên, là ai đây —— để quần chúng chúng ta hoan nghênh vị may mắn này nào!"

Chu Hạm Đạm: "... Giờ phút này thật hy vọng có thể ẩn hình, bị toàn thể giới quên đi.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, tìm kiếm vị "Đứa con Trời chọn" này, giằng co một hồi, Chu Hạm Đạm cũng giấu không nổi nữa, nên đối mặt thì vẫn phải đối mặt, cô ưỡ oải nhấc tay, phồng má chậm rì rì đứng lên.

Quý xui xẻo hiện thân, cả lớp lập tức vui mừng hớn hờ, tiếng vỗ tay như sấm, khoái chí đến giậm chân.

Lớp trưởng vội vàng gấp gấp bay xuống, hai tay dang ống pháo hoa lên, còn đập vai làm bộ cổ vũ: "Bạn học Chu, tở tin tưởng cậu đấy!"

Mặt Chu Hạm Đạm đỏ lên, dở khóc dở cười, nhìn thoáng qua ống pháo hoa màu đỏ trong tay, rồi xoay đến phần đáy hỏi: "Cái này dùng như thế nào?"

Lớp trưởng giữ động tác của cô lại, kỹ càng chỉ điểm nói: "Đừng có không cẩn thận lãng phí nha, tiền lớp mua, quý giá lắm đó, đầu tiên xé lớp giấy thiếc này ra, ở dưới có một cái nắm tay vạn..."

Kể tiếp, chính là thời gian chờ đợi lo sợ bất an.

Học xong cách bắn hoa, nào Chu Hạm Đạm không chỗ nào để bỏ sung việc mình phải đối mặt tiếp theo đây là cái gì, đành phải liên tục hít vào, hơi ra, xoa dịu tâm trạng khẩn trương.

Rất nhanh, hành lang xa xa truyền tới một bóng dáng dài thường thướt đang đi tới.

"Thầy Lâm!" Trong lớp có người nhìn thấy khe khẽ thốt lên.

Lỡ tai bắt được cái tên này, Chu Hạm Đạm tựa hồ hít thở không thông, quay đầu nhìn lại, quả nhiên là anh.

Người đàn ông không mặc áo khoác, chỉ khoác một lớp áo len xám, hình như mới từ văn phòng xuống, có lẽ là trong tầng lầu này có lớp học nào đó vừa vận gọi anh cùng tới đây tham gia hoạt động.

Ban 6 lập tức gào to như nước thủy triều.

Lâm Uyên tiến đến gần nhìn xem, chỉ thấy một đám học trò đứng bên trong, háo hức nhìn anh, tưởng là đang chơi một trò nào đó, cong cong khóe môi, định đi đến chào hỏi.

Cùng lúc đó, Chu Hạm Đạm bị đẩy ra khỏi chỗ ngồi, tất cả mọi người giật dây cô đi nhanh.

Tại sao lại là anh chứ.

Chu Hạm Đạm khó xử cực kỳ, trong lòng nỗ vọng, chân chừ không bước đến, trong lớp đã vang lên âm thanh bắt nắn, mắt thấy thầy Lâm đã đi đến cửa sau, sắp rời khỏi tầm mắt.

Tím đã chết rồi!

Cô mạnh mẽ quyết định, nắm chặt ống pháo hoa, cực nhanh xông ra ngoài.

Tím sắp nhảy đến cổ họng, Chu Hạm Đạm chỉ cảm thấy cổ họng cảm rát, rất khó lên tiếng, nhưng, một giây sau ——

"Lâm Uyên ——!"

Tiếng cô gái thanh thúy, như chim sơn ca lãnh lót vang lên.

Người đàn ông đang chậm chậm bước đi, nghe tiếng ngừng lại một lát, đáy mắt sau một khắc chấn động, anh quay đầu, không còn đi về phía trước nữa.

Ánh sáng gột rửa lấy khuôn mặt anh, tuấn lãng như trăng trong rừng, sao trên mây.

Hồi thờ Chu Hạm Đạm ngưng lại, không, căn bản là không có cách nào hô hấp bình thường.

Cô nhìn anh, anh cũng nhìn cô, nhìn nhau ngẩn ngui, màu đỏ tươi bay lên mang tai.

Ở cửa sổ bên cạnh, là một lũ hai mắt vừa dào dạt chờ mong vừa tràn đầy hứng thú độc địa.

Sau một khắc, Chu Hạm Đạm chạy chậm lên trên, nhỏ mà nhanh nói câu "Thật xin lỗi!", sau đó nghiêng mặt, nâng cao ống pháo hoa, dùng sức xoay núp vịn ——

Bùm!

Trong tích tắc, pháo hoa đầy trời, trăm nghìn cánh hoa, tán loạn tung bay.

Uuu Oaaa —— trong phòng học reo vang rung trời.

Toàn thân Chu Hạm Đạm đều muốn bốc cháy rồi, mặt như thiêu đốt.

Trong dư quang, bốn phía cánh hoa lẫn lộn, chậm chạp rơi xuống.

Chu Hạm Đạm cẩn thận gương cao mắt, sóng mắt dào dạt sáng sủa, muốn dò xét phản ứng của người đàn ông trước mặt.

Sau một khắc, cô lập tức thu hồi ánh mắt, bởi vì anh cũng đưa mắt nhìn mình, ý cười tỏa hào quang vạn trượng, đẹp đến không thể nhìn gần.

Hai người, một cao một thấp, đứng đối ngược nhau, hoa rơi không dứt.

Giống như cảnh xuân đến sai ngày, toàn bộ tâm trạng đều tỏa hương ngào ngạt, trong hoảng loạn đã quên phải rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Có Thể Chứng Minh, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 28: Tiết Học Thứ Hai Mươi Tám

Edit: Sherry

Trong phòng học ồn ào không dứt, lỗi tai Chu Hạm Đạm cũng đã cháy lên, cô cúi mặt xuống, lại xấu hổ nhìn trộm phản ứng của thầy Lâm.

Chỉ ấp a ấp ứng giải thích: "Chúng em đang chơi đại mạo hiểm... Thật sự rất xin lỗi ạ..."

Lâm Uyên khẽ cong môi mỉm cười: "Không sao."

Chu Hạm Đạm gật đầu hai cái, âm thanh nhỏ hơn mà đặt câu hỏi: "Về mặt và ánh mắt của thầy không phải là không thoải mái chứ?"

Lâm Uyên trả lời: "Không phải."

"Ừm..." Cảm nhận được ánh mắt người đàn ông vẫn còn rơi trên người mình, cô không được tự nhiên xoa xoa mũi, cũng không khỏi cong khóe miệng.

Lâm sao bây giờ, thật là muốn cười.

Lâm Uyên còn nhìn cô: "Quay về lớp học đi."

"A, vâng." Chu Hạm Đạm như mới tỉnh từ đại mộng, nắm lấy ống pháo hoa chỉ còn lại vỏ rỗng, chạy chậm trở về phòng học.

Cả lớp đều cười đùa hộ tống cô vào cửa, Chu Hạm Đạm giả bộ không để ý, sau khi thờ hồn hèn ngồi xuống, cô lập tức quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Thầy Lâm đã đi xa.

Vừa thở ra một hơi, Tề Gia Giai liền chặn một phát giam kín cô: "Ha ha ha ha ha ha đùa bốn Lâm Lâm có cảm giác gì?"

Cách dùng từ của cô làm Chu Hạm Đạm nóng mặt, cô dờ khóc dờ cười nói: "Đôi lúc là ai mà chẳng xấu hổ chứ."

Nhưng...

Chu Hạm Đạm kịp thời che miệng, nghĩ tới nụ cười trời quang trăng sáng của anh, tim cô liền rung động, ngất ngây trong đó.

***

Buổi tối về đến nhà, Chu Hạm Đạm cảm đi động, ngồi xồm chờ đến đúng mười hai giờ.

Ngoài cửa sổ pháo bông bay lên, giống như vì sao tan vỡ tung tóe khắp nơi, Chu Hạm Đạm vội vàng đem tin nhắn chúc phúc đã sớm soạn xong gửi cho thầy Lâm.

"Thầy Lâm,

Năm mới vui vẻ, chúc thầy năm tới được mọi người yêu mến, ít hao tâm, vạn sự như ý."

Sau khi gửi ra ngoài, Chu Hạm Đạm chống cằm nắm chặt đi động, lo lắng không yên mà chờ đợi, không đến một hồi sau, lòng bàn tay chấn động.

Chu Hạm Đạm hoá tốc mở mở nó ra, thầy Lâm hỏi âm rồi.

Cô tức khắc nhếch môi, cười ra tiếng.

"Chúc học sinh của tôi Chu Hạm Đạm,

Bảng vàng đề tên, không phụ cảnh xuân tươi đẹp."

Học sinh,

Của tôi.

Tiền tố này thật là sinh động đáng yêu nha, như là trở thành vật sở hữu của anh vậy, Chu Hạm Đạm một tay nâng mặt, nghiêm túc đánh chữ: "Cảm ơn thầy Lâm!"

Còn phát thêm cái biểu cảm vui mừng nho nhỏ.

Cùng lúc đó, nhóm học tập nhỏ sát vách cũng nháy ra một loạt tiếng thông báo nhắc nhở, là Tề Gia Giai ồn ào ở trong nhóm:

"@ tất cả mọi người, chúng ta đi ra ngoài đốt pháo hoa! Suốt đêm đi! Dù sao ngày mai cũng không đi học!"

Một câu, được chia ra gửi nhiều lần, còn nghiêm chỉnh gửi kèm ảnh giấy pháo hoa chiếu sáng.

Ngô Dạng trả lời đầu tiên: Tớ OK.

Chu Hạm Đạm nhú nhú mày, nhìn ra ngoài cửa: Tớ chắc là đi được... Có điều phải hỏi mẹ tớ trước đã.

Thầy Lâm không nói gì.

Tề Gia Giai ra sức quấy rối anh, không ngại dùng tới chiêu khích tướng: @Thầy Lâm, Lâm Lâm đâu rồi??? Có muốn đi ra chơi hay không? Mới hơn ba mươi tuổi đã không còn náo động đêm rồi sao?

Chu Hạm Đạm ở bên cạnh cười khẽ một tiếng.

Chiều này quả nhiên có hiệu quả, thầy Lâm ngoi đầu lên hỏi: Đi đâu.

Tề Gia Giai: Đi đến cái tòa nhà bỏ dờ ở phía sau trường học?

Thầy Lâm: Các em đi qua thế nào?

Tề Gia Giai: Cưỡi xe.

Thầy Lâm: Hon nửa đêm không an toàn, tôi đi đón các em.

Tề Gia Giai: Cái này có gì đâu mà sợ chứ.

Ngô Dạng nói: Loại nam nhi tám thước như em đây thì tự đi được chứ? Đề thầy đưa về nhà như lần trước thì quá là không biết xấu hổ.

Thầy Lâm: Đi đi, Tề Gia Giai và Chu Hạm Đạm, các em chờ tôi đi đón.

Tề Gia Giai cùng Chu Hạm Đạm thay phiên nhau đồng ý.

Đề điện thoại di động xuống, Chu Hạm Đạm lập tức đi ra khỏi phòng, phòng ngủ ba mẹ còn vọng ra tiếng nhạc, chắc hẳn vẫn còn xem liên hoan cuối năm đây.

Qua loa thu dọn một chút, Chu Hạm Đạm mặc áo lông màu trắng vào, cũng không buộc tóc lên, lại trở về trước cửa phòng ba mẹ, gõ hai cái.

Mẹ nói mở cửa, Chu Hạm Đạm vừa lộ mặt liền không được tự nhiên mà cười cười.

Ba mẹ ngồi ở trong chăn, ba ba nghi hoặc hỏi: "Định đi đâu đó."

Chu Hạm Đạm lúi giãy ra phui phui hai cái: "Đi ra ngoài đốt pháo hoa."

Mẹ Chu trừng trừng mắt: "Muộn như vậy?"

Chu Hạm Đạm lập tức nói: "Còn có Tề Gia Giai và Ngô Dạng nữa mà, còn có cả giáo viên của bọn con!"

Mẹ Chu không thể tin nổi: "Giáo viên của các con cũng đi?"

Chu Hạm Đạm mềm giọng làm nũng: "Phải, yên tâm đi mà —— là năm mới cuối cùng của thời cấp ba rồi, để cho con chơi một chút đi —— có được không ——"

Cô khẩn cầu như vậy, ba mẹ cũng không tiện ngăn cản nhiều.

Ba Chu xuống giường, ân cần nói: "Ba đưa con đi qua đó."

Chu Hạm Đạm khoát tay: "Không cần không cần, một lát nữa giáo viên của bọn con đến đón con."

Bất đắc dĩ là ba ba vẫn mặc thêm áo khoác ngoài, đi theo cô xuống lầu chờ đợi, trong miệng còn oán thán nói: "Lạnh như vậy còn chạy ra ngoài, cũng chỉ có đám thanh niên không sợ lạnh công các con."

Bầu trời đêm thanh tịch, Chu Hạm Đạm khom người khua tay vài cái, giầy lông hình tai thỏ tuyết trắng mềm như nhung ấy.

Một hồi sau, một chùm ánh sáng đâm toạc màn đêm, một cỗ SUV màu trắng nháy mắt dừng ở trước mặt bọn họ.

Chu Hạm Đạm chà xát mặt, muốn che đi khóe miệng làm cản vetch cao của bản thân.

Người trên xe hình như có điều quan sát, mở cửa đi xuống.

Ba Chu nhìn người đi đến mặc dù trẻ tuổi ngoài dự đoán, nhưng đáng đi vững vàng, khí chất nho nhã, là có vài phần đáng về nhà giáo, vội vàng chào hỏi: "Xin chào thầy giáo, tôi là ba của Chu Hạm Đạm."

Lâm Uyên cũng bắt tay cùng ông, mỉm cười nói: "Chào bác, cháu là giáo viên toán đảm nhiệm khóa của em ấy, gọi cháu là Tiểu Lâm được rồi."

"Thầy Lâm khách khí quá, " ba Chu cũng cười: "Thầy giáo như trưởng bối, tôi đâu thể chiếm tiện nghi như vậy được."

Chu Hạm Đạm ở một bên hơi đỏ mặt, kéo kéo ông ba nhà mình, nhẹ giọng nhẹ tiếng nói: "Đừng dài dòng vẩn vơ nữa, một lát còn phải đi đón bọn Tề Gia Giai nữa đấy."

Ba Chu nghe thấy cười cười: "Được rồi, về nhà sớm chút nha."

Chu Hạm Đạm ngồi vào ghế phó lái, lần thứ ba ở trên xe thấy Lâm, mặc dù không chán chừ trúc trắc như hai lần trước, nhưng cũng không cách nào khiến lòng yên như trước được.

Nói tạm biệt với ba Chu xong, Lâm Uyên lái xe đi ra, ở giao lộ đèn tín hiệu, anh để ý thấy bàn tay nhỏ bé đỏ bừng của Chu Hạm Đạm lộ ra, như là bị đóng băng vậy.

Không khỏi mở miệng nói: "Em mở học từ phía trước ở dưới người mình đi."

Chu Hạm Đạm vô thức đáp: "Lại là bánh quy nhỏ sao?"

Lâm Uyên cười ra tiếng: "Không phải."

Chu Hạm Đạm cẩn thận đẩy đẩy chỗ đó, nắp học tung ra ngoài.

Lâm Uyên nói: "Bên trong có đôi bao tay, em lấy ra đeo lên đi."

Chu Hạm Đạm thò người ra phía trước, là có một đôi bao tay len màu xanh đậm, nhìn qua liền biết là của nam giới nha... Tim cô thoáng chốc như được một dòng nước ấm tràn vào sưởi ấm.

Cô liếc trộm người đàn ông một cái: "Thầy không mang sao?"

Nói xong lại nhìn bàn tay anh đặt trên tay lái, trắng nõn thon dài, đốt ngón tay rõ ràng, như được ánh trăng trốn ở một nơi bí mật nào đó nhuộm dần.

Lâm Uyên trả lời: "Tôi không lạnh."

Chu Hạm Đạm áp chế ý cười nhỏ nhoi tuôn trào: "Em cũng không lạnh."

Lâm Uyên nói: "Đi ra ngoài liền lạnh."

Chu Hạm Đạm không tranh luận nữa, nói một tiếng "Cảm ơn thầy", rồi đem bao tay lấy ra, cầm tới gần mới phát hiện phần lưng còn điểm xuyên thêm hai hình hoa tuyết màu trắng.

Qua một cái giao lộ, Tề Gia Giai lên trên.

Tề Gia Giai là hạt đậu ngọt không an phận, vừa lên xe liền đánh võ yên ắng vừa rồi, chíp chíp oe oe nói một đồng lời.

Lúc đến tòa nhà bỏ hoang kia, trùng hợp Ngô Dạng cũng vừa đến nơi, đang khóa xe thể thao của mình.

Tề Gia Giai như chú chim hi thước bay ào ra ngoài, bổ nhào vào lòng cậu, chợt ý thức được còn có giáo viên ở phía sau đây, cô lè lưỡi, đoan trang lễ độ quay đầu lại, cười hi hi.

Chu Hạm Đạm ngoan ngoãn đeo đôi bao tay kia lên, hình như cũng không tính là lớn đâu, chỉ có hơi dài.

Lâm Uyên đi đằng sau cô, thấy cô hết sức chuyên chú kéo bao tay lên cổ tay, không khỏi bật cười.

Dọc đường đã không có bóng người rồi, phía chân trời xa xôi, lè tè vài cái đèn lồng màu vàng đang lơ lửng.

Tề Gia Giai lấy ra hai hộp pháo từ trong túi nhựa mang theo, phân phát cho mọi người.

Lâm Uyên nhận cái bật lửa, đốt cho bọn nhóc.

Hai cái cô gái chạm đầu pháo vào nhau, Chu Hạm Đạm chăm chú nhìn tia lửa chớp động kia, nhập thần nói: "Ta có một cây gậy của tiên nữ..."

Tề Gia Giai nhanh chóng lớn tiếng nói tiếp: "Biến lớn biến nhỏ biến rục rở!"

Pháo hoa nổ tung, ánh sáng lấp lánh, trong nháy mắt chiếu sáng mấy gương mặt trẻ tuổi, ánh mắt trong veo.

"Năm mới vui vẻ ——!"

Bọn họ cùng hô to lên, không buồn không lo, vẻ mặt hưng phấn, dường như có thể chạm tay đến vạn vật trên thế giới.

Lâm Uyên thu mắt, đốt một cây trong tay mình: "Năm mới vui vẻ."

Bọn nhóc,

Hi vọng các em luôn nhiệt huyết trong trẻo, mãi mãi giữ được trái tim ban đầu.

"Thi đậu khoa chính quy là được rồi!!! (Trường) Hạng ba cũng được a!!!!!!" Tề Gia Giai hai tay vung vẩy cây pháo bông, khăn cầu trời xanh.

Ngô Dạng về mặt ghét bỏ: "Cậu có thể có chút tiền đồ không?"

Tề Gia Giai vẫn giữ vẻ mặt thành kính: "Đây đã là mục tiêu to lớn rồi! Đừng làm phiền tớ!"

Ánh mắt Lâm Uyên chuyển một cái, nhìn về Chu Hạm Đạm bên cạnh.

Cô bị hai vị bằng hữu chọc cho (cười) ngã lên ngã xuống, ánh sáng pháo hoa, tan vào đáy mắt cô, giống như một dòng nước trong vắt sinh động, theo dòng chảy xuôi, đập vỡ bầu trời ra thành những chấm sao nhỏ.

Lâm Uyên nhìn đến xuất thần, Chu Hạm Đạm bỗng nhiên quay đầu.

Cô đắm chìm trong không khí hân hoan, nên không chú ý đến bộ dạng khác thường của người đàn ông, chỉ lo lắng anh khó có thể hòa nhập vào cùng: "Thầy Lâm, chúng em không phải là quá ngây thơ chứ?"

Anh khẽ cười một tiếng, không nghĩ ngợi đáp: "Ừ."

Pháo hoa dừng đoàng, Chu Hạm Đạm lộ ra vẻ mặt chán nản: "Em biết ngay mà."

Lâm Uyên vẫn đang cười như cũ: "Ngây thơ thì có gì không tốt."

Tìm như hoa cỏ, hướng tới mặt trời sinh trường, thuần túy như thế, động lòng người như thế, tốt đẹp như thế, tựa như em.

Bạn đang đọc truyện *Có Thể Chứng Minh, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Tiết Học Thứ Hai Mươi Chín

Edit: Sherry

Tết dương lịch thoáng qua, cũng có nghĩa là kì thi cuối kỳ đã gần trong gang tấc. Cuối tháng chính là giao thừa, chờ xong hết kì nghỉ tết âm lịch, kỳ thi Đại Học đến thăm ngay lập tức.

Bầu không khí của toàn khối mười hai cũng vì vậy mà trở nên căng thẳng nặng nề, tan học trên hành lang thiếu đi rất nhiều học sinh chạy đuổi nhau vui đùa ầm ĩ, càng thêm nhiều người thu hồi tâm tư ham chơi, ở trong phòng học yên tĩnh học tập.

Chu Hạm Đạm đương nhiên cũng là một trong số đó, lần kiểm tra tháng trước cô xếp thứ ba trong lớp, đè ép cô đều là hai vị "thiên tài", quanh năm chiếm lấy vị trí lão đại lão nhị trong lớp, mỗi lần kiểm tra đều là bọn họ phô bày xuất sắc tranh đua cao thấp, còn đối với loại nhân tài mới xuất hiện, đơn thuần dựa vào sự chăm chỉ chịu khó như Chu Hạm Đạm này, nếu muốn tiếp tục đột phá tuyệt đối không phải chuyện dễ.

Sau khi thành tích thi cuối kì xuất hiện, Chu Hạm Đạm vẫn là thứ ba.

Kết quả trong dự liệu của cô, có thể không tốt mà duy trì được thứ hạng hiện tại, Chu Hạm Đạm đã rất hài lòng.

Đêm trước kì nghỉ đông, tạm biệt bạn học, bạn học Chu Hạm Đạm trì tức thường nhạc[1] cùng ba mẹ một đường trở về quê nhà, cùng ông nội đón năm mới.

[1] Trì tức thường nhạc: tự cho là đủ, tự hài lòng với những gì mình có.

Giao thừa cùng ngày, ở nông thôn không có lệnh "Cấm đốt lửa" như ở thành phố, pháo hoa tùy ý, giống như ban ngày, Chu Hạm Đạm đứng ở trong sân, nhìn cả bầu trời tràn ngập các loại ánh sáng lấp lánh sắc màu, không thể kìm chế mà nhớ tới buổi tối cuối năm kia.

Đã từng có tia sáng nho nhỏ nở rộ ở trong tay cô, như là vĩnh viễn sẽ không lụi tàn.

Cô bỗng nhiên vô cùng nhớ thầy Lâm, không khỏi suy đoán anh ấy đang ở nơi nào, đang làm cái gì.

Chu Hạm Đạm quay người đi vào trong nhà, mượn điện thoại của mẹ, cái ở trong nhà kia cô không dám trắng trợn mang theo bên người, vạn nhất bị ba mẹ phát hiện, hung hăng tịch thu chẳng phải là được một mất mười sao.

Đăng nhập vào QQ, tất cả các nhóm đều đang trò chuyện khí thế ngất trời, hết thấy câu chúc phúc lẫn nhau đều được khai triển từ những thành ngữ có liên quan tới con ngựa, Mã đáo thành công, Xung trận ngựa lên trước, Sinh lực long mã[2].

[2] "Sinh lực long mã" nguyên văn là 龙马精神, hán việt là "Long Mã Tinh Thần". (Vì không tìm thấy thành ngữ có nghĩa tương đương như thế trong tiếng Việt nên Sherry chém bừa vậy, =v= À kq nhưng năm ngo gần đây nhất là năm nào ấy nhỉ?)

Chủ nhiệm lớp ở trong nhóm lớp chúc phúc mọi người: Mã Thượng Cao Trung[3.1].

Có học trò thoáng nhìn không hiểu: Chẳng phải chúng ta đều sắp phải [3.2] rồi khỏi cao trung rồi sao?

Lập tức có người uốn nắn người kia: Cậu có bị dân hay không vậy, là "Trung" trong Tứ thanh[4] đó, giáo viên Ngữ văn khóc mất.

[3.1] Mã Thượng Cao Trung: câu này không phải thành ngữ hay cụm từ 4 chữ, mình tạm định nghĩa theo cách hiểu của mình là: Ngồi trên lưng ngựa (mã thượng) thành công vượt lên (cao trung).

[3.2] "Sắp phải" tức "mã thượng": ngoài cách hiểu như trên, từ "mã thượng" còn có nghĩa là liên lập tức, ngay tức khắc, sắp phải,... Bạn học này hiểu nhầm lời chúc thành: ngay lập tức rồi khỏi cấp ba (nghĩa khác của "cao trung").

[4] Tứ thanh trong tiếng Hán cổ: bình, thượng khứ, nhập.

Tứ thanh trong tiếng Hán hiện đại: âm, dương, thượng, khứ. Tuy nhiên trong cả 2 bộ này đều không có từ "trung" nào cả, nên mình không hiểu ý tác giả cho lắm. (nguyên văn: 是四声的"中", nếu biết xin hãy giúp đỡ ~~!)

Người kia lúc này mới chợt hiểu ra.

Chu Hạm Đạm thấy được bật cười, nhưng câu "Chúng ta sắp phải rồi khỏi cao trung rồi" đó cũng đâm một phát vào lòng cô; đây là đúng là lời nói thật, chỉ còn chưa tới bốn tháng, trải qua những ngày phơi nắng dầm mưa, gió tuyết hoa thơm, bọn họ cùng ở đây tạo thành một đội có cùng chung mục tiêu, chính vì vậy mà chặt chẽ ôm lấy nhau như những mầm cây bồ công anh, nhưng rồi sẽ bị thời gian thổi tan, mỗi người một nơi.

Thương cảm tựa như một giọt mực nước, khuếch trong lòng hồ, Chu Hạm Đạm tranh thủ thời gian thoát nhóm trò chuyện, chạy về tổ học tập nhỏ chỉ có bốn người, muốn hấp thu từ Tề Giai Giai bất cứ lúc nào cũng rực rỡ tươi sáng kia chút ánh sáng mặt trời.

Tề Gia Giai quả nhiên đang huyền thuyên trong nhóm, trò chuyện về kế hoạch du lịch sau khi tốt nghiệp.

Cô nói muốn đi Italy, nói đàn ông ở đó đều lãng mạn phong nhã, miệng ngọt như bôi mật.

Ngô Dạng ăn dấm chua trả lời: Cậu dứt khoát định cư kết hôn ở đó luôn đi.

Tề Gia Giai: Cũng không phải là không thể được.

Ngô Dạng: Tiếng anh của cậu đã học thành như vậy, có thể ở Italy được à.

Hai người nói qua nói qua, không hợp ý, lại loạn lên.

Chu Hạm Đạm nhanh chóng xen vào làm người giảng hòa: Ngô Dạng, tiếng anh của cậu tốt, cậu mang cô ấy đi chơi đi.

Tề Gia Giai: Mới không cần đấy!

Ngô Dạng: Cái loại trẻ con mắc chứng khó kiểm soát cảm xúc này, tớ mang được cậu ta sao?

Chu Hạm Đạm dở khóc dở cười.

Hai người vẫn còn giận dỗi lẫn nhau, Chu Hạm Đạm lặng lẽ rời đi, quét mắt qua ảnh đại diện thầy Lâm.

Anh hiện đang online, có lẽ đang bận.

Nhưng Chu Hạm Đạm vẫn nhịn không được gửi tin nhắn cho anh: Thầy Lâm, năm ngộ như ý, chúc thầy nhanh chóng có bạn gái.

Cô chúc mừng tân xuân không có đúng đắn như hồi tết dương lịch, rất có không khí giải trí.

Về phần người bạn gái này là ai á... Tốt nhất là...

Đáp án dưới đây lòng sống động như thật, Chu Hạm Đạm chóng lấy khước môi diên cuồng vênh lên, đầu lúc này vụng trộm đỏ mặt.

Chưa đến một hồi, thầy Lâm đã trả lời tin nhắn của cô: Vây nhờ cậy vào lời chúc của em

Hì hì hì hì, Chu Hạm Đạm suốt muốn giậm chân nhảy nhót lên trên ghế sa lon rồi.

Mượn tâm tình nhàn hạ, đang lúc cao hứng, cô muốn được trò chuyện với anh nhiều hơn vài câu, trên tay cũng đã làm như vậy rồi.

Chu Hạm Đạm: Thầy giáo thầy về với quê đón năm mới rồi sao?

Thầy Lâm: Không có, đang ở thành phố Ninh.

Chu Hạm Đạm hỏi: Cùng em gái sao?

Thầy Lâm: Còn có ba.

Anh không nói đến mẹ, Chu Hạm Đạm trong nháy mắt đã hiểu thâm ý trong đó, chỉ nói: Cũng chúc bọn họ tân xuân vui vẻ, cả nhà đầm ấm.

Thầy Lâm lại không khách khí cùng cô nữa, hỏi về học tập: Bài tập làm xong chưa?

Chu Hạm Đạm... Vẫn chưa.

Thầy Lâm: Bài tập nhiều lắm sao? Tôi sắp xếp cũng không coi là nhiều mà.

Không nhiều lắm chỗ nào, quả thật như địa ngục nhân gian ấy, Chu Hạm Đạm oán thăm nói, nhưng ngoài miệng vẫn là cười tit mắt trả lời: Ừm, toán học đã làm gần xong rồi.

Thầy Lâm lại hỏi: Muốn thi trường gì, trong lòng đã có kế hoạch chưa?

Chu Hạm Đạm không ngờ anh lại đột nhiên hỏi cái này, trong lòng mình cũng thẳng tuột không dấy, ngẫm nghĩ một lát mới đáp: Em muốn thi vào Nam Đại[5].

[5] Đại học Nam Kinh, Trung Quốc.

Muốn lưu lại bản địa.

Bởi vì anh ở nơi này.

Không biết thầy Lâm có thể đọc hiểu ý ở ngoài lời của cô hay không, có lẽ hiểu rõ trong lòng, có lẽ không buồn truy cứu, dù sao cuối cùng chỉ đơn giản cho một câu trả lời chính đáng: Nam Đại không tệ, thi vào cũng không dễ dàng.

Chu Hạm Đạm truy hỏi: Em biết rõ. Thầy có đề cử trường nào không?

Thầy Lâm đáp: Cái này chắc là em phải tự quyết định.

Chu Hạm Đạm: Nhưng em muốn nghe thứ ý kiến của giáo viên.

Cô bắt đầu cảm thấy mình hùng hổ dọa người, có thể cô đột nhiên không kèm chế được, không khỏi nóng nảy, chính là muốn đánh nhau phá nôi đất, chính là muốn cưỡng ép dò hỏi thật sâu ở dưới đáy lòng anh.

Cô ở nơi thanh sơn lục thủy này, thấp toàn thấp mỹ; chính anh khiến cho mọi thứ của cô, biểu hiện rằng mình là người đã đi trên đất bằng quá lâu, khiến cô muốn đến biển sâu, muốn đến vách núi, dù là bước đường cùng, đầu rơi máu chảy, cũng muốn làm cho hang sâu mà anh tận lực che giấu, xuất hiện tiếng động.

Thầy Lâm tựa hồ cũng không lường tránh được vấn đề này, rất nhanh trả lời: Muốn đi nơi nào, liền đi nơi đó, Nam Đại cũng không phải là không thể được, xác định tốt mục tiêu em sẽ càng có thêm động lực.

Cái đáp án thoát nhìn không thể bắt bẻ, nhưng Chu Hạm Đạm không khỏi kéo dài nghĩa xuống, chỉ cảm thấy ám chỉ trong đó không cần nói cũng biết.

Nghiêm túc tiêu tan gần như không còn, Chu Hạm Đạm cong mắt cười: Em nhất định sẽ thi đậu Nam Đại.

Thầy Lâm trả lời: Em nhất định sẽ ưu tú hơn tôi.

Chu Hạm Đạm tinh thần phơi phới, còn tươi tắn mà đùa giỡn: Đương nhiên, Nam Đại vốn là nơi tranh cao thấp với giáo viên mà.

Đối với việc cô đột nhiên nảy sinh tự tin cuồng vọng, Lâm Uyên chỉ tiếp nhận một cách đơn thuần, cười cô vũ: Cố gắng lên.

***

Dường như nhận được một lời hứa hẹn thỏa đáng nào đó, sau đợt nghỉ đông, học kỳ cuối lớp mười hai, Chu Hạm Đạm hết mực chuyên tâm, càng thêm liều mạng mà dấn thân vào học tập.

Các giáo viên bộ môn cũng không giống với thường ngày không có hứng thú trêu chọc học trò, đã kích mọi người phải tích cực, mà trái lại bỗng cô vũ nhiều hơn.

Trước đây không lâu, Lâm Uyên cũng đã nổi giận bởi vì chỉ bảo mãi mà không chịu sửa, cứ sai cùng một chỗ trong khi đã giảng đề tương tự như thế rồi, nhưng đến cái học kỳ này, anh thường nói nhiều nhất là, làm đề sai là chuyện tốt, cơ hội tiến bộ sẽ tới.

Vào ngày "Tuyên thệ trăm ngày" [6], chủ nhiệm lớp sắp xếp hàng ngũ học sinh giỏi, tiến đến sân vận động.

[6] Thông thường vào khoảng 100 ngày trước kì thi đại học, trường học ở Trung Quốc sẽ tổ chức cho học sinh tuyên thệ, nhằm nâng cao tinh thần và giảm căng thẳng.... (tra baidu với từ khóa 百日誓词 để biết thêm)

Đội ngũ của tất cả các lớp nối đuôi nhau mà vào, vừa bắt đầu mọi người còn cười toe toét, sau khi hiệu trưởng phát biểu một tiếng, trong sân vận động lặng ngắt như tờ.

Loại căng thẳng gấp gáp này trái với cảm giác khi mới đi đến đây, mọi người chỉ có thể mím mím môi, hô hấp cũng không dám quá nặng.

Chu Hạm Đạm đứng ở hàng đầu, lưng thẳng tắp, không hề động dẩy.

Cô bị bầu không khí làm ảnh hưởng, tâm tình khó ổn định, lòng bàn tay đổ mồ hôi, nhin không được liếc mắt xuống dưới bậc thềm.

Thầy Lâm đứng ở ngay đó, cùng một chỗ với các giáo viên chủ nhiệm khóa khác, chỉ một cái gáy, cũng có thể làm cho cô bình tĩnh trong phút chốc.

Bóng người diễn thuyết trên giảng đài di chuyển qua lại, qua một lát, hiệu trưởng một lần nữa trở lại phía sau microphone, hô to khẩu hiệu, dẫn dắt mọi người.

Các học sinh thần sắc nghiêm túc, một tay nắm thành quyền, giơ lên trên đỉnh đầu, cùng nhau tuyên thệ.

Thanh âm kia đều nhịp, kích động dâng trào, tiếng vọng trong sân, thật lâu không dứt.

"Tôi của niên thiếu ngông cuồng không hiểu biết, sau mười năm gian khổ học tập cuối cùng đã có hi vọng ——

Trăm ngày phấn đấu định tự mình cố gắng, bảo kiếm trong vỏ đã kêu vang ——

Đội đến thảng sáu giương mũi nhọn, mà xem thúc ngựa giờ cao bằng vàng —— "

Lời tác giả:

Lời tuyên thệ trăm ngày tự cải biên từ cái trường học không rõ nào đó

Cảm thấy không đủ đốt nóng

Tuy rằng các bạn đều đã thi xong

Có điều cái văn này cũng ngắn, bụi bặm cuối cùng cũng sẽ rơi, hi vọng mọi người đều hài lòng

—

Lời editor:

Chúc mọi người Tết Trung Thu vui vẻ!

Định đăng sớm hơn nhưng lè mề mải ==

Bạn đang đọc truyện *Có Thể Chứng Minh, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 30: Tiết Học Thứ Ba Mươi

Sau lễ tuyên thệ trăm ngày đó, mỗi lớp mười hai đều làm một bảng nguyện vọng đại học, khung đỏ chữ đen, rất là sáng sủa bắt mắt, dán ngay bên phải bảng tin đen, để đốc thúc mọi người hăng hái nỗ lực.

Đăng sau tên Chu Hạm Dạm điển Nam Đại, trong một đồng mục tiêu trong không tính là nổi bật, dù sao cũng là lớp trọng điểm của ban xã hội, tất cả mọi người đều mang trong mình một niềm quyết tâm, không thiếu tâm cao khí lớn, khát vọng trở nên nổi bật, ngay cả Tề Gia Giai cũng không hề cảm thấy thẹn với lòng mà lựa chọn "Cao đẳng kỹ thuật dạy nghề Ngũ Đạo Khẩu".

Bảng nguyện vọng một khi dán xong, cô ấy thu được không ít lời châm chọc khiêu khích của Ngô Dạng. Tề Gia Giai rất tức tởm tại nơi, còn đem biệt hiệu chim cánh cụt* đổi thành "Thanh Hoa nam thần tôi tới đây", có ý chọc tức Ngô Dạng.

*biểu tượng của QQ

Mà Ngô Dạng cũng tiếp tục phản kích đối với cái này, cậu đem nick name của mình đổi thành Nam thần Thanh Hoa tương lai, Tề Gia Giai nhìn thấy, cười to mắng không biết xấu hổ.

Chu Hạm Dạm cảm thấy hai người bọn họ đặc biệt buồn cười, giống như điểm sáng nhỏ nhấp nháy bên cạnh cuộc sống buồn tẻ của cô.

Sau Tết âm lịch, cô và thầy Lâm trò chuyện cực ít, ngẫu nhiên kết nối cũng là liên quan đến học tập. Nhưng Chu Hạm Dạm chẳng hề cho rằng đây là cái gì mà "lấy giờ trúc mức nước", "roi xuống đầm đống băng", từ sau khi xác định thi vào Đại Nam, lòng tin của cô tăng vọt, phảng phất như có khối giáp không thể phá vỡ, xua tan sương mù gấp hải đăng, chỉ cần vẫn còn ở cùng nơi với anh, thì cô có vô vàng cơ hội.

Ít nhất vào đêm giao thừa đó, anh cũng không có nói, tôi sẽ nghỉ em hướng ra xa hơn nữa, thẳng một đường thi vào thành thị —— dùng cái này để kéo léo từ chối cô.

Anh bằng lòng để cô ở lại chỗ này.

Còn có có chuyện khiến người ta phấn khởi hơn cái này sao?

Cây non đâm chồi, chim chóc cất gấu cánh xuân, mặt trời dần trở nên ôn hòa ấm áp trong tiết tháng ba, năm ba nghênh đón kì thi thứ.

Để kiểm tra đánh giá trình độ cao thấp của mọi người sau đợt ôn tập, lần này ra đề tương đối khó. Sau khi cuộc thi kết thúc, trong lớp phần lớn sắc mặt không tốt, có nữ sinh vì chưa có kinh nghiệm thi Đại Học mà bắt đầu rơi nước mắt.

Bạn ngồi cùng bàn của Chu Hạm Dạm cũng sững sờ trên mặt ghế, cô ấy vừa cùng lớp phó tiếng Anh đối chiếu xong đáp án phần điền chỗ trống, hình như có nhiều chỗ sai, có phần trì hoãn chưa kịp hỏi thần lại.

Chu Hạm Dạm chính đón cặp sách, vừa định rời đi, cô thấy Trương Văn ngồi yên hồi lâu đã lấy mắt kính xuống, hai tay che mặt, hít hít mũi, hình như đang khóc.

Chu Hạm Dạm hơi ngần nã, đẩy cặp sách trở về ngăn kéo, ngồi xuống lại, cũng không hỏi nhiều, vỗ nhẹ hai cái sau lưng cô ấy.

Trương Văn đột nhiên hét lớn lên: "Đừng đụng vào tôi!"

Trong nháy mắt, rất nhiều người nhìn qua hướng này.

Chu Hạm Dạm bị dọa sợ, ngượng ngừng thu tay về, vẫn nhỏ giọng mà an ủi: "Đừng khóc, chỉ mới thi thử thôi mà."

Trương Văn đột nhiên thả tay xuống, quay qua phía cô, khuôn mặt đỏ bừng khoe mắt trợn lên như sắp nứt ra trừng cô: "Cậu bây giờ thành tích tốt rồi! Cậu đương nhiên không cần lo lắng rồi!"

Bị cô ấy tấn công đột ngột như vậy, Chu Hạm Dạm máu dâng lên đại não, sắc mặt như hóa thiêu, trong lúc nhất thời không thể thốt ra một chữ.

Lúc này Tề Gia Giai vừa vận đi đến định gọi Chu Hạm Dạm cùng về chung, thấy bạn bè bị bắt nạt, bước nhanh tới phía trước, dùng giọng nói còn lớn hơn Trương Văn gấp ba lần quát to:

"Khó trách thành tích của cậu càng ngày càng kém đi! Đồ kị thiêu cháy tim! Nào có tâm tư học tập!"

Trương Văn đứng thẳng dậy, một tay chống lên bàn: "Liên quan gì đến cậu chứ, học sinh kém không có tư cách nói chuyện."

Như đồ thêm dầu vào lửa, Tề Gia Giai trực tiếp giơ tay chỉ vào cô ấy: "Tôi vì sao lại không có tư cách nói chuyện? Cậu thành tích tốt thì sao, với cái tư tưởng kia của cậu, tính cách kia của cậu, dù có thi vào trường danh giáo cũng không có một chút tiền đồ nào đâu, sống ở trong cống ngầm xấu xa bẩn thỉu, cả người đầy vị buồn nôn, ai dám lại gần cậu?"

Trương Văn không ngờ cô lại cay nghiệt như thế này: "Cậu nói cái gì đó."

"Tôi nói cậu chỉ đáng ở ống cống đấy, " Tề Gia Giai vừa gạt gù đắc ý, vừa khinh thường: "Mỗi ngày nhìn lên trời sao nghiêng rằng nghiêng lợi nhưng lại không thể với tới."

"Câm miệng thôi của cậu lại!"

"Ai mở miệng nói trước đấy!"

"Không phải bạn của cậu già vờ tốt bụng thì tôi có thể như vậy sao?"

"Già vò tốt bụng? Tòì thấy cậu là lòng tiểu nhân thì có!"

...

Hai người càng ầm ĩ càng lớn giọng, tranh cãi đến đỏ mặt tía tai, vài bạn học nữ quen biết vây tới đây khuyên can, Chu Hạm Đạm cũng ở bên cạnh lắc đầu, kéo cánh tay Tề Gia Giai.

Ngô Dạng cùng tới đây can ngăn Tề Gia Giai: "Cậu nói ít vài câu đi."

Tề Gia Giai xoay mặt nhìn về phía Ngô Dạng, trước đó cô còn hùng hồn lớn giọng, bỗng nhiên đỏ mặt: "Cậu ta có thể mắng Chu Hạm Đạm, vì cái gì tớ không thể mắng cậu ta?"

"Không sao đâu, đừng cãi nữa... Được không?" Giọng điệu Chu Hạm Đạm gần như cầu xin.

Tề Gia Giai thờ dãi một hơi, cũng không muốn làm cho bạn bè khó xử, vô cùng không tình nguyện mà thu tính nóng nảy, phúi phúi quần áo: "Chúng ta đi."

Chu Hạm Đạm thả lỏng, vác cặp xách lên vừa định quay đầu đi.

Trương Văn đột nhiên lớn tiếng nói: "Biết vì sao thành tích toán học của Chu Hạm Đạm và Tề Gia Giai tiến bộ nhanh như vậy không ——?"

Người trong lớp vênh tai, ánh mắt hiếu kỳ.

Trương Văn bỗng nhiên mĩa mai cười rộ lên: "Mỗi chủ nhật thầy Lâm vụng trộm thiên vị cho hai chị em bọn họ, nếu không ý vào việc lớn lên để nhìn câu dẫn giáo viên, các cậu có loại này dãi ngộ đặc biệt sao?"

Chu Hạm Đạm bỗng ngừng chân, tất cả mọi thứ liên quan đến người kia, bất cứ lúc nào cũng có thể dễ dàng ép gãy cô, nỗi sợ hãi to như vậy bỗng như gió lốc ập đến, cô không thể hô hấp.

Tề Gia Giai nói giận quay người, tiến đến, chửi ầm lên: "Cậu bịa đặt cái ghê tởm gì đó! Như thế nào là vụng trộm bỏ sung?! Ở trường học sao có thể gọi là vụng trộm bỏ sung?"

"Thế sao không bỏ túc cho người khác? Vốn còn tưởng rằng cậu và Ngô Dạng tốt lắm, ăn trong bát nhìn trong nồi, sao cậu không tìm Ngô Dạng nhờ bỏ túc? Rắn chuột một ổ, làm gái điếm còn có tư cách đứng ở trường học, cho rằng mình rất cao quý sao?"

Tề Gia Giai xiết chặt nắm đấm, còn chưa mở miệng, một bóng dáng đột ngột vụt qua.

Căn bản không kịp ngăn cản, Trương Văn hét thảm một tiếng, chân bàn bị đẩy mạnh, ma sát ken két đẩy lên. Tiếng ầm ầm vang lên sau đó, ghế dựa nện vào mặt đất, Trương Văn đã bị Ngô Dạng túm ra khỏi chỗ ngồi, kéo thẳng ra hành lang.

Trong lớp vang lên tiếng thét chói tai, nhưng không một ai ngăn cản, có học sinh chạy ra khỏi phòng học.

Trương Văn bị kéo cổ áo, hít thở khó khăn, kinh sợ đến mức mặt không có chút máu.

Mãi đến khi ra ngoài, Ngô Dạng mới bắt cô ta ra, Trương Văn toàn thân vô lực, thoáng cái ngã xuống ngay tại đó, há to miệng thờ hồn hển.

Ngô Dạng sắc mặt âm u, giống như núi mưa đổ xuống, từ trên cao nhìn xuống cô ta: "Cậu thử lặp lại lần nữa xem?"

Khóe môi Trương Văn run rẩy, gương cao mắt nhìn cậu nửa ngày, lại không nói một chữ, bưng kín mặt, gào khóc.

"Các em làm gì đó!" Chủ nhiệm lớp nhận được tin báo, bước nhanh chạy tới.

Thầy Lâm cùng thầy giám thị cũng đi theo phía sau cô, sắc mặt lo lắng giống nhau.

Chu Hạm Đạm đuổi theo ra đứng yên ở chỗ cũ, hải hùng khiếp vía, như rơi vào hầm băng, cả người không cách nào nhúc nhích.

***

Sau đó, tất cả trở nên mất khống chế, lại phàng phất như nằm trong dự liệu.

Trương Văn và Ngô Dạng vài ngày liên tiếp không hề đến lớp.

Thứ hai, mẹ Trương Văn lập tức mang theo một giấy chứng nhận của bệnh viện khoa tâm thần não loạn ở văn phòng khối mười hai, ngồi ở chỗ đó khóc lóc yêu cầu giải thích.

Cùng lúc đó, truyền thông trong thành phố cũng lấy cái này thổi phồng lên, không tiếc dùng tới tiêu đề "Học sinh giỏi lớp mười hai phản nộ đánh nữ sinh cùng lớp, là áp lực lớn hay là nhân phẩm kém" kinh động chói mắt như vậy, toàn bộ cao trung bị đẩy đến nơi đầu sóng ngọn gió.

Càng là trường học danh tiếng lẫy lừng, càng không được phép có một chút vết nhơ nào, dù là cái "vết nhơ" này thật ra có nguyên nhân.

Thì cứ như vậy, nghe nhầm đồn bậy, ba người thành hồ [1], càng có nhiều phụ huynh bắt đầu lo lắng cho an toàn của con mình ở trường học, bắt đầu tạo áp lực cho lãnh đạo trường học.

[1] Ý nói sức mạnh của lời đồn là rất lớn.

Chủ nhiệm lớp có lẽ cũng đã ngầm hiểu tình huống ngày đó qua miệng học trò, sau đó phản ánh với nhà trường, thầy Lâm cũng đã bị gọi đi một chuyến đến phòng làm việc của hiệu trưởng.

Tất cả những điều này, đều là Chu Hạm Đạm biết được từ miệng bạn học trong lớp. Tề Gia Giai mấy ngày liên tiếp đều nằm sấp ở chỗ ngồi, giống như đóa hoa héo tàn, không còn sinh khí.

Cô an ủi bạn bè không có kết quả, bản thân cũng tâm trí không yên, ăn ngủ khó khăn, lo cho Tề Gia Giai, lo cho Ngô Dạng, cũng lo lắng cho thầy Lâm.

Nhưng cô vẫn không dám đến hỏi, toàn bộ mầm tai họa là từ cô, cô thậm chí muốn, để bản thân thay thế bọn họ chịu đựng mọi điều này.

Tuy rằng thầy Lâm có vẻ như không bị ảnh hưởng, đáng nạo trên lớp vẫn như thường, nhưng Chu Hạm Đạm vẫn không dám nhìn anh nữa, đáy lòng chỉ có hổ thẹn cùng hối hận sâu sắc.

Buổi tối về nhà ăn cơm, ba ba một bên xem báo chí cũng hỏi hột hỏi câu: "Trường học các con có chuyện gì thế, cũng sắp thi Đại học rồi, bọn học trò này cũng thật không an phận, là lớp của con sao?"

Chu Hạm Đạm thoáng chốc đỏ mặt, đặt đĩa xuống, quẳng ra một câu "Các người căn bản là không biết cái gì hết!" Bỏ chạy về phòng, đóng sầm cửa.

Cô gục xuống bàn im lặng khóc rống một trận, như muốn đem áp lực mấy ngày nay trút ra toàn bộ.

Khóc mệt, Chu Hạm Đạm lau lau mũi, lấy điện thoại di động ra, chờ chờ một lát, vẫn là gửi tin nhắn cho thầy Lâm.

"Thầy Lâm, thực xin lỗi."

Thầy Lâm rất nhanh trả lời, giọng điệu như không đặt mình vào trong, không biết chút nào: Làm sao vậy?

Chu Hạm Đạm giải thích cặn kẽ, miêu tả toàn bộ chuyện ngày hôm đó, cuối cùng vẫn lại nói xin lỗi, một lời xin lỗi cứng rắn, nói lỗi đều ở cô.

Thầy Lâm kiên nhẫn nghe cô nói xong, không ngờ là trả lời ba chữ: Tòì biết rõ.

Chu Hạm Đạm lần nữa tuôn nước mắt.

Anh còn nói: Chủ nhiệm lớp các em cũng đã nói với tôi.

Chu Hạm Đạm qua loa lau nước mắt: Bạn học đều nói thầy còn bị hiệu trưởng mời đến nói chuyện.

Thầy Lâm gửi một cái biểu cảm cười lớn, cũng gửi tới lời nói làm cô an tâm:

"Là tự tôi đi tìm hiệu trưởng đấy, "

"Học thêm cũng đâu phải không thỏa đáng, lớp khác cũng có học trò yếu kém mất căn bản toán học, học bổ túc ở chỗ này của tôi. Huống hồ tôi cũng có thu phí, hoàn toàn là ý nguyện của cá nhân."

"Trường học bị áp lực bức bách đang muốn xử phạt Ngô Dạng, tôi là đi xin cho em ấy đấy."

"Ngày mai chắc là có kết quả, chỉ thông báo phê bình, sẽ không ghi vào học bạ, em đừng lo lắng, cũng khuyên nhủ bạn của em đi."

"Chuyên tâm hạ mắt, đoàn chính kiên định, nỗ lực tuân thủ hai điểm này mới là quan trọng nhất."

***

Cùng Chu Hạm Đạm nói ngủ ngon, Lâm Uyên gửi cho em gái tin nhắn: Cảm ơn.

Lâm Tiệp Ngư trả lời: Tiệp tay thôi mà.

Lâm Uyên nói: Cũng thay anh nói với bác sĩ Lục tiếng cảm ơn.

Lâm Tiệp Ngư: Miễn đi, anh ta còn đang định tạ ơn anh kia, vốn là một bác sĩ nhỏ cấp dưới của anh ta làm chứng nhận giả, dù có là thân thích cũng không thể như vậy được. Hôm nay anh ta ở khoa Lý nổi trận lôi đình, đem bác sĩ nhỏ kia dọa đến ù rú, chưa kể lúc về còn dứt khoát phê bình, phụ huynh của học sinh kia cũng không dám la lối gây chuyện nữa. Em chỉ hy vọng đám học sinh kia của anh đấy, đều có thể thi vào Bắc Đại Thanh Hoa gì đấy, không phụ tấm lòng lương thiện tận lực tình thâm nghĩa trọng của anh đấy.

Lâm Uyên tựa như nhớ tới người nào đó chuyện gì đó, chỉ cười cười đáp lại: Thi vào Nam Đại là được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Có Thể Chứng Minh, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31: Tiết Học Thứ Ba Mươi Một

Edit: Sherry

Sau đó tất cả như Lâm Uyên dự đoán, phụ huynh không gây chuyện nữa, Trương Văn cũng trở về lớp học. Thông báo phê bình Ngô Dạng ở trường được treo lên hành lang cảnh cáo một tuần, bản thân cậu nhóc thẳng tắp từ trong ra ngoài, không có mây may chột dạ, tuy rằng đi lại trong trường thỉnh thoảng cũng bị người ta chỉ trỏ phê bình, nhưng thời gian trôi qua cuối cùng cũng đem tất cả sứt mẻ bên nhọn gọt rửa thành bằng phẳng.

Lâm Uyên nghe kiến nghị từ phía trên, tạm dừng học bổ túc vào chủ nhật, phụ trách khóa như thường lệ.

Một ngày kia, buổi trưa tiết toán thứ tư là của ban 6, chưa tiến cửa phòng học đã nghe được âm thanh nhịp nhàng thứ tự của bài tập thể dục cho mắt.

Lâm Uyên đi đến bậc giảng, buông tập đề giáo trình, liếc vô thức nhìn qua một hướng.

Nhưng lại không thấy cái khuôn mặt kia.

Sau khi phản ứng kịp, Lâm Uyên không tự chủ nở nụ cười, không biết bắt đầu từ khi nào, nhân cơ hội đám nhóc đều khép chặt hai mắt, lá gan anh cũng lớn ra chút ít, luôn quen thói nhìn tới hướng kia, lại quên mất là sau chuyện đó, chủ nhiệm lớp đã chuyển cô và Trương Văn đi, đi tới những vị trí khác.

Anh hơi cảm thấy bản thân nực cười, thờ dãi trong lòng, một lần nữa giương mắt tìm kiếm, đã dời đến hàng thứ tư tổ thứ hai, bạn ngồi cùng bàn mới là Thân Mộng, là một cô bé tính khí ôn hòa đấy, có lẽ chỗ mới cũng không tệ lắm.

Lâm Uyên nhìn hai mắt Chu Hạm Đạm nhiều lần, cô chống đỡ lấy một khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như tuyết, cau mày, cánh môi hồng nhạt mấp máy lên xuống, không biết là đang đọc thuộc lòng môn học nào đấy, nhưng cô cũng không phải hoàn toàn phân tâm, hai tay còn đầu ra đấy mà xoay vòng quanh mắt, có loại nghiêm túc buồn cười.

Lâm Uyên lại nhịn không được mà cong khóe môi, chuyển dời ánh mắt.

***

Môn Chu Hạm Đạm tranh thủ từng giây học thuộc chính là tiếng Anh, sau khi có thành tích thi thử, cô rút hai hạng, thử phân tích bài thi ngoại ngữ trong ba môn chính, cô phát hiện điểm yếu kém của mình trong tiếng Anh chính là phần bài viết, vì vậy mỗi ngày âm thầm ép bản thân học thuộc mấy câu danh ngôn hay ho, loại câu vụn vặt.

Trời tháng tư, đêm có như tấm thảm, tường vì hồng phấn bò đầy trên lưới sắt trong vườn trường, mùi thơm tràn ngập.

Tiết thanh minh mưa phùn dày đặc thoáng qua một cái, là đến lần thi thử thứ hai, Chu Hạm Đạm chuyên cần khổ luyện dưng sào thấy bóng [1] đã có hiệu quả, cô nhảy lên vị trí thứ hai trong lớp, đưa bản thân thăng cấp lên năm mươi hạng đầu.

[1] Dưng sào thấy bóng: ý nói hiệu quả thấy rõ, giống như khi dưng sào lên liền thấy ngay bóng.

Tê Gia Giai không để yên mà thúc giục cô chiều đãi, vì vậy, vào buổi tối chủ nhật nào đó, Chu Hạm Đạm xin ba mẹ năm trăm tệ, tìm một nhà hàng buffet hải sản, dự định mang hai vị bạn thân đại hẩu ăn đến đó.

Ba người tìm cái bàn không ngồi xuống, Ngô Dạng muốn nhường hai vị nữ sinh đi lấy món trước, Chu Hạm Đạm lắc đầu: "Miễn đi, vẫn là hai cậu phụ xướng phụ tùy[2] đi."

[2] Phụ xướng phụ tùy: nghĩa đen là chồng làm gì vợ theo đó, ý chỉ gia đình hòa hợp hạnh phúc.

Tê Gia Giai mắng cô xong, kéo lấy cánh tay Ngô Dạng cười cười nói nói rời đi.

Chu Hạm Đạm ngồi nguyên tại chỗ trông cặp xách, thỉnh thoảng xem điện thoại, có chút nhàm chán.

Bóng thực khách lác lư bên người, bắt chột, một thân ảnh dừng lại trước mặt cô, chỉ là một khoảng cách đủ để dò xét phân biệt, cô bỗng nghe thấy người đó gọi tên cô:

"Chu Hạm Đạm"

Giọng điệu chắc chắn, cũng không chán chờ.

Nghe thấy giọng nói thanh trầm quen tai, Chu Hạm Đạm vội vàng gương cao mắt, chỉ thấy thầy Lâm đứng ở trước mặt, mỉm cười nhìn cô, ý cười dần tăng.

Chu Hạm Đạm cuống quýt đưa di động cất vào túi, đứng lên kêu một tiếng "Thầy Lâm".

Phía sau anh còn có hai người, một là em gái của anh, cô nhớ kỹ; còn có một người đàn ông hoàn toàn lạ lẫm, vóc dáng rất cao, cả người nghiêm túc, có cổ khí thế khó mà tiếp cận.

Em gái thầy Lâm mặc một bộ váy trắng, như đoá hoa hoa chi từ [3] thơm ngát hiện ra, cô bước lên trước hỏi thầy Lâm: "Học trò của anh à?"

[3] Hoa chi từ hay còn gọi là hoa dành dành.

Thầy Lâm thoát nhìn tâm tình không tệ: "Đúng vậy."

"Chào em, tiểu mỹ nữ." Em gái chào hỏi cô.

Chu Hạm Đạm khom người cúi đầu, "Lâm..." Cô không biết xưng hô thế nào mới tính là lễ phép quy củ, nhất thời nghẹn lời.

Lâm Tiệp Ngự liếc mắt một cái hiểu rõ: "Gọi chị là Tiểu Ngự tỷ tỷ được rồi."

Chu Hạm Đạm lập tức ngoan ngoãn gọi: "Tiểu Ngự tỷ tỷ."

Đường như hiếm khi nghe thấy loại xưng hô này, Lâm Tiệp Ngự mới mẻ mà cười khanh khách không ngừng, quay đầu lại trêu chọc người đàn ông bên cạnh: "Anh cũng gọi là tôi một tiếng Tiểu Ngự tỷ tỷ nghe xem."

Người đàn ông kia khẽ chau mày, không buồn bình luận.

Chu Hạm Đạm hứng thú nhìn trộm, nhưng cũng không dám cười, chỉ nấp mấy môi.

Lâm Uyên thoáng thấy hai cái cặp xách lông leo ngả ngãi trên ghế sofa đối diện cô, hỏi: "Tam Kiếm Khách các em hôm nay tụ tập ăn mừng?"

Chu Hạm Đạm nghe thấy anh miêu tả ba người bọn họ như thế, cong cong môi, gật gật đầu: "Đúng, có điều là em tính tiền..."

Lâm Uyên lại hỏi: "Chiều đãi à?"

Chu Hạm Đạm: "Ừm, " cô cũng hỏi: "Thầy giáo, thầy cũng tới đây dùng cơm sao?"

Lâm Uyên gật đầu, không nói gì nữa, đầu chỉ chỉ một vị trí: "Chúng tôi ngồi ở kia, cách các em không xa."

Một đoàn người thầy Lâm đi rồi, Chu Hạm Đạm mới vỗ ngực một cái, ngồi trở lại.

Chưa đến một hồi sau, Tề Gia Giai cùng Ngô Dạng thắng lợi trở về, hai khay chén đĩa vừa để xuống dưới —— nặn chay rau quả, chiên nướng bốc hơi, màu sắc phong phú, cái gì có nấy.

Chu Hạm Đạm nhận ly nước chanh vàng trong veo Tề Gia Giai đưa tới, cẩn ổng hút nói: "Vừa rồi gặp được Thầy Lâm."

"Ha?" Hai người đối diện rất là kinh ngạc.

Chu Hạm Đạm tiếp tục: "Còn có em gái của thầy, còn có một..." Cô cân nhắc thân phận người họ hai giây: "Hắn là bạn trai em gái của thầy đấy."

"Ở chỗ nào? Ở chỗ nào?" Tề Gia Giai lập tức dựng thẳng cổ, như là dựng radar lên, quét bốn phía tìm nhân vật mấu chốt.

Chu Hạm Đạm biên độ nhỏ quay mặt, thò ngón tay chỉ: "Kia kia..."

Trạng thái của thầy Lâm lúc này, cùng với vừa nãy gặp cô rồi giống nhau như đúc, em gái cùng bạn trai đi lấy món, để lại anh một mình cô đơn chiếc bóng.

Anh một tay chống lấy mặt, ngồi ở vị trí phía trước, thu mắt dài, lướt xem điện thoại.

Tề Gia Giai xiên đầu con tôm đuôi phượng[4], tò mò nói: "Bạn gái thầy Lâm đâu? Sao không tới?"

[4] Tôm đuôi phượng

Chu Hạm Đạm nghe vậy, cũng ngăn người. Cô tùy tiện kéo dài tới lĩnh vực bản thân kỳ vọng, tự nhiên sinh ra mừng thầm, sợ bạn bè nhìn ra dấu vết, đành phải dùng sức thanh giọng hai cái, ép ý cười không tràn ra.

"Không phải là chia tay rồi chứ, quá đáng thương, một người thật là khổ, " Tề Gia Giai đau lòng nhưc ọc, tức thời lấy điện thoại ra cầm trên tay, ấn mở nhóm học tập nhỏ, gửi tin nhắn cho anh, trong miệng còn lẩm bẩm nội dung gõ chữ của cô ấy: "Thầy Lâm... Đến chỗ chúng em ăn đi... Bốn người vừa vặn..."

Chu Hạm Đạm quay đầu, lấy ghế sofa làm chỗ nấp, lên lút lộ ra nửa cái đầu, quan sát phản ứng của anh.

Thầy Lâm thật sự trông thấy tin nhắn rồi, ngẩng mặt nhìn qua hướng này.

Chu Hạm Đạm lập tức lùi đầu về, thờ dài một hồi, cũng ấn mở điện thoại di động của mình.

Thầy Lâm đã trả lời tin nhắn: Chu Hạm Đạm mời khách sao?

Chu Hạm Đạm: "???"

Tề Gia Giai hưng phấn như đánh máu gà, hoàn toàn thay cô đáp ứng: Không sai không sai! Lâm Lâm mau tới! Thời khắc hiếu thuận thầy đến rồi!

Bất ngờ không kịp chuẩn bị, Chu Hạm Đạm cấp tốc làm nhân chia cộng trừ trong đầu, tính một cái, năm trăm tệ có lẽ miễn cưỡng đủ đấy... Liên yếu ớt nhắc tay trong nhóm: Không thành vấn đề.

Thầy Lâm: Lát nữa tôi đến.

***

Quả nhiên, chưa đến một chập, thầy Lâm lên tiếng chào hỏi cùng hai vị đi cùng, lập tức đi tới bàn của bọn họ.

Lúc ngồi xuống bên cạnh Chu Hạm Đạm, cô hoàn toàn cúi thấp đầu, đặc biệt là cô giờ phút này mới phát hiện, bên ngoài áo sơ mi trắng của thầy Lâm, vừa vặn khoác chiếc áo dệt kim hồ cổ màu xám mà cô từng gặt cho anh, tìm Chu Hạm Đạm nhảy bịch bịch, cực kì kịch liệt, cô nhích nhanh vào vách tường, thận thừng đến mức chỉ muốn cuộn chân lên. (kiểu bó gối đẩy các bạn =))

Tề Gia Giai cũng không chú ý, chỉ cho là Chu Hạm Đạm không được tự nhiên, liền đề nghị: "Tiểu Hà Hoa cậu mau đi lấy món đi."

Đào mắt lại hỏi thầy Lâm "Thầy giáo thầy đi không?"

Chu Hạm Đạm nhẹ vô cùng mà "Ồ" một tiếng, thầy Lâm cũng đứng dậy, thái độ ngược lại rất tùy ý tự nhiên: "Đi thôi, hai chúng ta cùng đi."

Hai chúng ta,

Cùng đi.

Chu Hạm Đạm chỉ muốn bùng nổ, chóng mặt, nhiệt bùng nổ.

Hạ mi đưa mắt theo sát thầy Lâm, nhận lấy một cái khay ăn màu trắng sạch sẽ anh đưa tới, hai người thong thả dạo giữa gian đồ ăn Đài Loan.

Lâm Uyên đã sớm nhìn ra cô mất tự nhiên, lo nghĩ xem hành động lần này có không thoả đáng hay không, anh cũng tưởng rằng cô nhóc sẽ tách khỏi anh để đi chọn món, tùy ý tự chọn. Ai mà nghĩ đến, cô một tác cũng không rồi, y hết cái đuôi nhỏ vậy.

Lâm Uyên đành phải lần lượt hỏi, ăn cái này không?

Cô gật đầu, liền gấp giúp cô một phần.

Cô lắc đầu, anh liền đem kẹp món ăn đặt trở lại.

Cô thấy thế, lo lắng không yên nói: "Thầy giáo, thầy muốn ăn thì gấp cho mình đi! Không cần phải để ý đến em!"

Lâm Uyên cười: "Tôi không ăn, tôi là sợ em không dám chọn."

Cô nhóc lập tức hơi thở mong manh cái lại: "Em không có..."

Một hồi sau, khay ăn của hai người đầy ắp, Lâm Uyên ngược lại lấy nước ngọt có ga, một bên còn đánh dấu màu sắc hỗn loạn bằng cách bày biện một ly kem tự lấy ở máy làm kem, màu lam trắng giao nhau, rất là dễ thấy.

Lâm Uyên nhìn Chu Hạm Đạm, thấy ánh mắt cô quả nhiên dính ở phía trên, nhìn đến xuất thần, vì vậy ngừng chân hỏi: "Ăn kem ốc quế không?"

"A, " Chu Hạm Đạm như ở trong mộng mới tỉnh, "Vâng."

Nói xong cũng đi sang một bên lấy một vỏ bánh quế trên chồng bánh.

Xoắn xuýt giữa vị mấm xôi xanh và vị dâu tây một lát, Chu Hạm Đạm chọn về sau.

Cô tiến lên hai bước, đem vỏ bánh chờ ở phía dưới, bẻ chốt mở xuống, máy móc cũng không động tĩnh.

Chu Hạm Đạm nghi hoặc nhíu mày, lại ăn xuống một cái.

Máy lúc này mới vận chuyển, vị kem dâu tây mềm mại tuôn ra, rất nhanh chảy ra lấp đầy vỏ bánh, nhưng nó vẫn không dừng lại, kem vẫn đang dâng lên.

Hương ngọt bốn phía.

Chu Hạm Đạm hoảng hốt không thôi, lời nói cũng vì vậy mà cà lăm: "A, nhiều nhiều nhiều quá..."

Muốn lấy ra ngoài nhưng lại sợ làm bẩn máy móc, muốn ở lại tiếp nhận toàn bộ nhưng sợ bánh quế chứa không hết, liền rơi vào thế khó xử, mu bàn tay đã dính một chút kem lộ ra ngoài.

Lâm Uyên thấy thế, vội vàng đến bàn ăn, lấy một cái bánh quế mới, chuyển tay của cô khỏi đó, bàn thân chờ thêm.

Cũng may còn lại cũng không nhiều, máy móc mau chóng dừng lại ngay.

Cầm lấy vật thay thế chứa đầy kem hồng nhạt, Chu Hạm Đạm chưa tỉnh hồn, chợt rù mắt xuống, lại thấy cổ tay của mình đang bị bàn tay kia nắm lấy, bàn tay kia khớp xương rõ ràng, còn có vài gân xanh ngang dọc.

Lòng bàn tay cùng cổ tay kề cùng một chỗ, nóng hổi như bàn ủi.

Oành một phát, Chu Hạm Đạm đỏ bừng mặt, lỗ tai cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Đội Lâm Uyên hồi phục tinh thần lại, hình như cũng không ngờ tới cử động lúc này, anh khẽ giật mình, thả tay, nhưng không nói gì.

Chu Hạm Đạm ngược lại là vội vàng xin lỗi: "Đứng đứng đứng... không nói." Nhưng hoàn toàn không cách nào nói liền giọng điệu.

Lâm Uyên từ trong túi quần lấy tờ khăn giấy cho cô.

Chu Hạm Đạm tiếp nhận, chần chờ không biết lau tay như thế nào, thầy Lâm sẵn sóc tí mĩ, cầm ly kem ốc quế đầy ắp chuyển qua tay mình.

Chu Hạm Đạm lại nói tiếng cảm ơn, chờ cô lau sạch tay phải, kem ốc quế mới một lần nữa bị đuôi về.

Thật không nên ăn kem mà, lông mi Chu Hạm Đạm run rẩy, cắn môi dưới, lưng từng khó chịu tới cực điểm, nhất thời không biết tự xử lý thế nào.

Hồi hận tới ranh giới, phía trên đầu có người nói: "Không ăn sao, rất ngọt đấy."

Chu Hạm Đạm ngửa mặt, kem ốc quế của thầy Lâm, đã bị anh cắn một cái.

Hai tay cô nắm lấy cái của chính mình, kem sắp tràn ra giống như núi tuyết hồng nhạt, cô mang nó lên bên môi, miệng nho nhỏ liếm lấy, ngọt ngào mát lạnh, thấm vào ruột gan.

Lâm Uyên hỏi: "Ngọt sao?"

Chu Hạm Đạm mím môi, kim lòng không được mà cười, trịnh trọng gật đầu: "Ừ, ngọt."

Rất ngọt, siêu cấp ngọt, giống như trượt chân chìm vào cây hoa anh đào bình mặt ong, ô mai kẹo đường, sắp ngọt đến đầu óc choáng váng

Bạn đang đọc truyện *Có Thể Chứng Minh, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Tiết Học Thứ Ba Mươi Hai

Edit: Sherry

Hai người cùng nhau trở về, Tề Gia Giai tình mắt, nhìn một cái liền thấy ly kem trong tay Chu Hạm Đạm, hưng phấn hỏi: "A a sao tớ không thấy cái này? Ở chỗ nào thế?"

Trên mặt Chu Hạm Đạm còn hơi ửng hồng, chỉ hơi nù mắt trả lời: "Ồ bên cạnh máy nước ngọt."

Chờ cô gái nhỏ ngồi xuống, Lâm Uyên mới thả khay ăn, Tề Gia Giai nhìn nhìn trong tay anh, còn nói: "Thầy Lâm thế mà cũng thích vị dâu tây của con gái đây này!"

Lâm Uyên cười một tiếng, cũng không giải thích nguyên nhân hậu quả.

Tề Gia Giai bày ra vẻ mặt tội nghiệp, Ngô Dạng lập tức trở thành tùy tùng mà chạy tới làm cho kem ly cho cô, còn thuận tay mang về mấy xâu quán đầy chocolate phủ kẹo đường.

Mọi người chia sẻ mỹ thực, cười cười nói nói.

Nội dung trò chuyện phần lớn là mấy chuyện thú vị trong trường học, có chuyện ở học kì trước, cũng có chuyện cách đây vài ngày, cuối cùng nói đến chuyện chi còn không tới hai tháng nữa sẽ phải tốt nghiệp, bầu không khí thoáng cái trở nên nặng nề sâu nặng.

Tề Gia Giai cũng không còn cười đến run rẩy cả người nữa, ngậm miệng xuống, gầy gầy trúng tôm trước mặt.

Chu Hạm Đạm àn ủi cô nói: "Được rồi được rồi, cũng đâu phải sau khi tốt nghiệp sẽ không còn liên lạc nữa."

Lâm Uyên sẵn dịp giờ ly lên, cười nhạt: "Tổ học tập nhỏ vĩnh viễn không giải tán."

Anh nói một cách phong khinh vân đạm (*gió nhẹ mây bay), vào tai ba người học sinh lại trở nên đặc biệt âm vang hữu lực, khiến lòng phấn khởi.

Một cái giờ lên, ba ly rượu khác cũng lần lượt nâng cao, thanh thủy chạm nhau, cạch một tiếng, giống như tuyên bố in dấu lời hứa lên không khí.

"Tổ học tập nhỏ vĩnh viễn không giải tán ——" sau khi tất cả đồng thanh hứa hẹn, thiếu niên thiếu nữ vui vẻ ra mặt, giờ phút này phảng phất như đã ngừng lại, trở thành vĩnh hằng.

***

Sau khi thi thử thứ ba, bầu không khí trong lớp càng khẩn trương hơn, số ngày đếm ngược bên cạnh bảng đen càng ngày càng thu nhỏ lại.

Chủ nhiệm lớp không giây phút nào không nhắc nhở mọi người, dù có tệ như thế nào, cũng phải nắm chặt thời cơ chạy nước rút cuối cùng này, buông tay đánh cược một lần, bước đi đừng ngừng lại.

Ngô Dạng bởi vì lấy được giải thưởng trong kì thi toàn quốc, Giao Đại [1] đã sớm tự động gửi giấy chiêu sinh tới, cả người cậu thành thoi rất nhiều. Lớp mười đã như vậy, toán lý hóa chính là điểm mạnh của cậu, nếu không phải vì Tề Gia Giai, cậu sao nỡ cam tâm vào ban xã hội.

[1] Giao Đại: có thể là ĐH Giao thông, có thể là ĐH Giao thông Thượng Hải. Search google thì ra ĐH Giao thông Thượng Hải, nhưng cũng có nhiều trường khác có từ 交大 (Giao Đại) trong tên nữa. Tóm lại là không chắc chắn, không dám khẳng định. (==")

Vào thời điểm này Chu Hạm Đạm có rất ít thời gian để lên QQ, ngoại trừ mỗi ngày đều gấp những ngôi sao liên quan đến thầy Lâm, thì không còn hoạt động nghỉ ngơi nào khác.

Tới gần kỳ thi Đại Học, cái loại sốt ruột, bất an, lo sợ này, trộn lẫn trong thời tiết oi bức khó chịu, như là quái thú há cái miệng khổng lồ nóng hổi, cắn nuốt toàn bộ thời gian của bọn họ, toàn bộ tâm lực.

Một ngày chủ nhật, yêu cầu của Chu Hạm Đạm được mẹ đồng ý, mua trên mạng một quyển sổ lưu niệm tốt nghiệp bia cứng rất độc đáo, trang trí bên trong trang cũng rất đẹp để.

Cứ như vậy, nghênh đón ngày 5 tháng 6, trường học của bọn họ là một trong những địa điểm thi, tất cả lớp dọn phòng học trống rỗng, chỉ để lại mấy bàn ghế thừa thớt.

Hai ngày sau, nơi này sẽ trở thành chiến trường, nhắc bút làm kiếm.

Vào tiết cuối gặp lớp, chủ nhiệm lớp ở trên giảng đài than thở khóc lóc, tất cả giáo viên trong khóa viết lời chúc phúc lên bảng đen.

Thầy Lâm viết:

"Con người ai cũng bắt đầu từ số không, hôm nay là mười, tương lai là hàng trăm vạn tỉ, thế gian có vô số khả năng, duy chỉ có hướng của trái tim, là phải giữ cho thẳng tiến không lùi."

Không ít nữ sinh che mặt thút thít nỉ non, Chu Hạm Đạm cũng cúi đầu, lặng lẽ gạt nước mắt.

Thời gian hoạt động tự do, mọi người nắm chặt bút lông, vừa khóc vừa cười mà đuổi theo bạn học, kí tên lưu niệm trên đồng phục học sinh của nhau.

Chu Hạm Đạm tháo rời giấy trong sổ lưu niệm của mình ra, lần lượt phân phát từng cái một cho bạn học, chấp tay trước ngực mời bọn họ nhân nại viết một ít, lúc đến Trương Văn, hai người đều sững sờ, nhưng Chu Hạm vẫn đem trang kia đưa tới, nói câu làm phiền, cảm ơn.

Trương Văn cũng nhận, nhỏ giọng đáp lại câu, "Thực xin lỗi."

Chu Hạm Đạm không nhiều lời, mỉm cười, "Đều phải tốt nghiệp rồi."

Mọi thứ không cần nói cũng biết.

Để cho tất cả yêu hận, trả sạch vào lúc này. Để cho chúng ta không tiếp tục khúc mắc, hành trang gọn nhẹ.

Sau khi chia cho bạn học xong, Chu Hạm Đạm lặng lẽ chuẩn khỏi phòng học, thẳng đến văn phòng giáo viên.

Bên người thầy Lâm tụ tập không ít học trò, nữ có nam có, nước chảy không lẹ.

Chu Hạm Đạm đành phải áp vào cửa đợi một hồi lâu, đưa mắt nhìn dòng người đi lại, nhằm chán đến gặm chân.

Rốt cuộc, người dần dần đi khỏi, cô mới đem trang giấy giấu ở sau lưng trang giấy ra, liếc nhìn, là trang có hồ nước xanh, rất trầm ổn, rất hợp với anh, lưu bút của thầy giáo ở phía dưới còn trống không, chỉ chờ anh cất lên chữ viết tiêu sái.

Chu Hạm Đạm đi vào trong, lúc đi nhanh đến trước bàn thầy Lâm, anh đã ngừng đầu nhìn thấy cô.

Lâm Uyên thật vất vả mới lừa được đám nhóc lớn ồn ào rời đi, không khỏi thở dài, sao lại còn một đứa?

Anh vẫn còn đang suy nghĩ, đứa không chịu qua đây sao lại chính là người đó.

Chu Hạm Đạm đem tờ giấy kia đưa ra, mặt hơi hơi đỏ: "Thầy Lâm, có thể giúp em ghi vài lời không? Cái gì cũng được."

Lâm Uyên tiếp nhận lấy, mắt nhìn, bình luận: "Người khác chỉ lấy đại cái quyền sở tay, cái này của em ngược lại rất khác biệt."

Coi là khen ngợi được không? Chu Hạm Đạm mỉm cười cười.

Lâm Uyên lại quan sát tờ giấy kia một hồi, cầm bút máy, lại buông, cuối cùng cái gì cũng không có ghi, mà bỗng nhiên ra thương lượng nói: "Cả một buổi chiều tôi đã viết trên dưới một trăm tờ, trong đầu đã

không còn thứ gì. Như vậy đi, tờ này của em tôi thu trước, chờ em hoàn thành kì thi, thế nào?"

Anh vừa nói, vừa nhìn vào cô, còn đang cười, có loại chân thành mà thân thiện.

Chu Hạm Dạm không ngờ tới, "A?" một tiếng, ngữ khí yếu xuống vài phần: "Vâng ạ."

Ánh mắt Lâm Uyên không di chuyển: "Tôi sẽ ghi thật tốt."

Tinh thần Chu Hạm Dạm lại phấn chấn, gật đầu đáp ứng: "Được!" Lại vô thức chu môi giao hẹn: "Thi xong nhất định phải đưa cho em."

Lâm Uyên ý cười sâu hơn: "Yên tâm."

***

Ngày bảy tháng sáu, hành trình thực đạo, cuối cùng đã đến đỉnh, lúc nhìn ngắm toàn bộ non sông tốt đẹp phía trước, không sợ hãi tung người nhảy lên.

Chu Hạm Dạm ôn định nổi lòng, hoàn thành xong bài thi môn cuối cùng, đóng nắp bút lại, thở một hơi dài nhẹ nhõm.

Đi ra khỏi địa điểm thi, ba ngày như giấc mộng, toàn thân Chu Hạm Dạm mệt rã rời, bước chân yếu ớt mà trở về trường học.

Vừa xuống xe buýt, lúc giữa lâu đay học, trang sách giáo trình bay tán loạn, như bão tuyết rơi xuống, các học sinh đang gào thét, đang chạy nhảy, tiếng huýt sáo tiếng thét chói tai liên tiếp, mắt mọi người chứa dòng lệ nóng, cảm nhận lại xúc động, khó rời bỏ lại muốn giải thoát, nhưng lại không hề có hối hận, vì đã đi tới bước này, đi qua đoạn đường này.

***

Ngày thứ hai sau khi thi xong, đồng hồ sinh vật sai bảo, Chu Hạm Dạm dậy thật sớm, muốn tìm chút việc làm, nhưng lại không còn chuyện gì, đã từng chờ đợi hoàn cảnh này vô số lần, nhưng lại ngoài dự liệu thất vọng như đánh mất.

Sau khi rửa mặt, cô lên mạng hỏi thử, Tề Gia Giai cùng Ngô Dạng rõ ràng cũng thế.

Vì vậy ba người hẹn nhau liên hoan, ca hát, uống bia, ăn nhanh ăn ngon.

Đây là buổi tụ tập tự do điên cuồng của bọn họ sau kì thi, cũng là buổi tụ tập nhằm cổ vũ khích lệ cho Ngô Dạng, hơn mười ngày sau, cậu còn phải đi đến chiến trường nhỏ khác, chính thức tháo xuống huấn chương thắng lợi thuộc về mình.

Tuy rằng chủ nhiệm lớp có ý dẫn dò trong nhóm rằng, trước khi có thành tích không được đối chiếu đáp án, thỏa sức phát động chơi đùa.

Nhưng Chu Hạm Dạm ngày đêm lo lắng, không biết bản thân có thể đạt tới điểm chuẩn của Nam Đại năm trước không. Nhịn vài ngày, cô xuống lầu lặng lẽ mua tờ báo.

Xế chiều hôm đó, trong phòng ngủ vang lên một tiếng gào thét chói tai, Daaa —— Chu Hạm Dạm giờ cao hai tay, nở nụ cười ngả người xuống giường.

Không đợi đến lúc điểm thi Đại Học được công bố, lớp trưởng đã không thể chờ được mà tổ chức tiệc Tạ sự, tất cả mọi người giờ tay tham dự, phí lớp cũng được nộp tích cực nhiệt tình hơn so với trước kia.

Lớp trưởng đặt chỗ quán rượu ngay trong ngày, giao hẹn thời gian.

Chu Hạm Dạm chuyển chi phí xong, mới nhớ đã một khoảng thời gian không tìm thấy Lâm nói chuyện phiếm rồi, trước khi thi cô tận lực học, khi thi xong thì chơi điên cuồng, nhưng cô cũng không quên chôn giấu những đóa hoa nhỏ trong lòng kia, vào những viên ngói sao đó.

Nó nhất định đã nở rộ rồi, muốn thả ra ánh sáng, muốn nhìn thấy ánh mặt trời, muốn thổi vào ánh mắt người kia.

Chu Hạm Dạm ôm bình đựng những ngôi sao từ trên giá sách xuống, bên trong đã đầy tràn, màu sắc phấn nộn quần đầy tâm tình thiếu nữ nhỏ nhai, từng mảnh rời rạc dần dần đến bí mật.

Chu Hạm Dạm để nó ở cạnh bàn phím, đăng nhập QQ, gõ gõ thấy Lâm: Thầy giáo, ngày mai thầy đến tiệc Tạ sự tiệc không?

Người đàn ông trả lời rất nhanh: Đi.

Chu Hạm Dạm môi nhếch cao: Ừm.. Thầy còn nhớ em còn thứ gì ở chỗ của thầy không?

Sổ lưu niệm của cô, anh ghi lưu bút, ngăn vụn lần đừng quên nha.

Thầy Lâm: Đương nhiên nhớ kỹ, ngày mai sẽ mang cho em, tôi đã sớm viết xong.

Anh dùng từ đặc biệt chắc chắn làm Chu Hạm Dạm càng vui vẻ hơn, mắt cong cong, cười ngây ngô với màn hình: Được ạ.

Cô liếc liếc bình ngôi sao sáng lung linh bên cạnh: Em cũng có cái muốn giao cho thầy.

Sau khi gửi ra ngoài, Chu Hạm Dạm sờ sờ khuôn mặt chẳng biết đã nóng lên từ lúc nào: Còn có lời nói muốn với thầy.

Trong nội tâm có một vụn chú chim bồ câu trắng đang nghịch nước, giãy giụa lấy muốn bay ra ngoài.

Muốn nói "Em thích thầy", rất thích thầy đấy, muốn trực tiếp gặp mặt nói cho anh biết, anh đáng được yêu mến đến mức nào.

Muốn nghe chính miệng anh trả lời, nếu như anh không đáp ứng, em cũng sẽ nhịn xuống, không có ở đó khóc một trận trước mặt anh;

Nếu như anh đồng ý, em liền hơi phóng lớn lá gan một chút, ôm anh một cái, nhất định phải ôm anh một cái.

Ồi, xấu hổ kinh khủng đấy.

Lại giương mắt, giống như ký khế ước, thầy Lâm đã hồi âm: Được, ngày mai gặp.

***

Hôm sau, Chu Hạm Dạm đem toàn bộ bình sao đã đóng gói tốt bỏ vào túi giấy màu xanh nhạt, mang một khối đến địa điểm tụ tập.

Trên đường Tề Gia Giai tò mò hỏi cô đang cầm cái gì, cô vội vàng ngăn cản ngay, kiểm soát nói là trở về tiện đường gửi quà biếu cho thân thích.

Đi vào phòng riêng, bạn học đều nhìn tới, bởi vì Chu Hạm Dạm ăn mặc khác hẳn với thường ngày.

Cô mặc chiếc đầm màu lam nhạt, để lộ nửa bờ vai mềm, nơ con bướm bằng lụa rủ xuống, tươi mát như một hồ nước suối.

Cười chào hỏi cùng mọi người, Chu Hạm Dạm để ý thấy đã có nữ sinh uốn tóc, cô hậu tri hậu giác sờ lên lọn tóc, sớm biết vậy cũng đã đi làm cái tạo hình...

Gần đến buổi trưa, mấy vị giáo viên phụ trách khóa cũng lần lượt có mặt.

Các học sinh rất là sùng nịnh, đứng hai bên cửa ra vào chào đón, còn dâng lên bó hoa thơm ngào ngạt trong ngực, như nghênh đón khách quý, tràn đầy cảm giác nghi lễ, vô cùng ra dáng.

Thời gian cơm trưa, chuyện trò vui vẻ, ăn uống linh đình, hết thầy đều hòa hợp như vậy.

Chỉ là,

Ngày đó, Chu Hạm Đạm không đợi được thầy Lâm đến, lớp trưởng chỉ hỏi học giải thích một câu, "Thầy Lâm có chút việc không tới".

Ngày đó, Chu Hạm Đạm mắt hồng mắt vía, miễn cưỡng cười vui, không biết đã làm thế nào mà chịu đựng được đến lúc tan cuộc.

Bạn đang đọc truyện *Có Thể Chứng Minh, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Tiết Học Cuối Cùng

Túi quà màu xanh da trời kia, được Chu Hạm Đạm xách y nguyên về nhà.

Nó tựa món đồ trang trí nặng như chì, những ngôi sao giấy nhẹ tênh đã hóa thành cục đá, đem trái tim háo hức nhảy nhót của cô rơi trở lại vào hầm mộ xám xịt.

"Hôm nay ăn uống thế nào," mẹ về mặt tươi cười chào đón: "Đã chân thành cảm tạ giáo viên chưa?"

Chu Hạm Đạm mạnh mẽ giương khóa miệng, cứng ngắt mà gạt đầu hai cái, đi về phòng ngủ.

Chu Hạm Đạm thoát lực mà ngã người xuống giường, lưng yên không hơi thở mà nằm một lát, cô trở mình, cầm lấy điện thoại bên gối.

Giao diện tin nhắn, còn lưu lại đoạn tin nhắn chúc ngủ ngon của cô cùng thầy Lâm ngày hôm qua.

Trước chúc ngủ ngon, cô còn cả gan, cẩn thận từng li từng tí hỏi số điện thoại của anh, mà thầy Lâm không chút ngại ngại liền nói cho cô.

Vì sao anh không tới?

Đột nhiên, một cổ cảm xúc bội ước cùng không cam lòng kịch liệt dâng lên hung hăng nắm lấy tim cô, mạnh mẽ đau, khiến cho cô chắm vào ảnh đại diện trước mặt, bấm số điện thoại anh.

Bên kia rất nhanh truyền đến âm thanh.

Chu Hạm Đạm bối rối mà đưa di động ra xa, nhưng một giây sau, cô phát hiện đó là giọng nói đều đều của một người phụ nữ ——

"Xin chào, số điện thoại bạn đang gọi hiện không liên lạc được."

Chu Hạm Đạm lập tức cúp máy, cô thậm chí muốn gửi tin nhắn chất vấn, Thầy giáo vì sao thầy không tới???

Cô vừa bị xối một đầu nước lạnh, toàn bộ đều là không vui.

Thế nhưng cô cũng biết, cô không đủ tư cách. Cô có tư cách gì mà cấu kình vì anh nhờ hẹn, cô là ai, cô thì tính là cái gì.

Học trò mà thôi.

Một học trò trong ngàn vạn người.

Nghĩ đến đó, một giọt nước mắt từ gương mặt Chu Hạm Đạm chảy xuống, nước mắt trong nháy mắt như bị mất phanh, càng ngày càng nhiều, cũng không kịp lau sạch.

Chu Hạm Đạm mơ màng thiếp đi.

Lúc tỉnh lại thì, đã là hơn mười giờ tối.

Chu Hạm Đạm hoàn toàn không nghĩ tới mình có thể ngủ lâu như vậy, cô lập tức sờ tới điện thoại bên người, trên màn hình, có thêm một mẫu thông báo tin nhắn.

Nhìn thấy tên người gửi thư phía sau, mũi cô thoáng chốc trở nên cay cay.

Thầy Lâm đấy.

[Trong nhà có chút chuyện, không đến tiệc Tạ sư được, xin lỗi]

Chu Hạm Đạm chỉ sợ chậm trễ mà trả lời: [Không sao! Thầy giáo thầy cứ lo việc của mình trước đi ạ, chờ thầy hết bận em lại tới quấy rầy thầy.]

Cô tưởng là anh còn có thể nói thêm gì đó, nhưng đoạn tin nhắn này như là quẳng vào biển rộng, không có hồi âm.

Ngày hôm sau, không có.

Ngày thứ ba, cũng không có.

...

Rõ ràng một tuần, thầy Lâm rốt cuộc không hề liên lạc với cô, ảnh đại diện QQ cũng đã biến thành màu đen trắng không thay đổi. Đường như bốc hơi khỏi nhân gian.

Chu Hạm Đạm không thể khống chế mà suy nghĩ nhiều, thầy Lâm có phải đã dự cảm được cái gì không, dự cảm được cô đầu óc thất thường mà thổ lộ, vì vậy trốn tránh cô, dùng một loại phương thức chậm rãi ôn hòa để kéo léo từ chối cô, truyền đạt thái độ của mình.

Vài ngày sau đó, Chu Hạm Đạm càng buồn bực không vui, cô thật sự rất muốn, rất muốn đưa cái bình chứa những ngôi sao giấy kia ra ngoài.

Dù là thầy Lâm đối với cô không hề có hảo cảm, cô cũng muốn đích thân anh mở ra, tận mắt nhìn thấy, từng viên từng viên đỏ của mình, tẩm lòng từ năm này sang tháng khác.

Mùa hè nóng bức như lò gạch, Chu Hạm Đạm rốt cuộc đã bị sự chờ đợi nhẫn nại giày vò đủ rồi.

Vì sao cô không chủ động liên lạc với thầy Lâm chứ.

Cô một lần nữa mở thông tin danh bạ, khẽ cắn môi, bấm dãy số của thầy Lâm.

Bíp hai tiếng, đối phương tiếp nhận.

"Alo."

Tiếng đàn ông, tiếng của thầy Lâm, giống như đêm tối đột nhiên sáng bùng lên.

Chu Hạm Đạm kích động, sợ hãi, bối rối, vì thế toàn thân cũng bắt đầu run.

"Thầy Lâm..." Cánh môi cô run rẩy, toàn bộ tâm trạng hỗn loạn đều lẫn lộn trong giọng điệu bất ổn gọi danh xưng này.

Những ngày trước đây, cô ở trong giấc mộng tuyệt vọng đến cùng cực, cô cho là mình đã bị kéo vào bóng tối.

Tiếng của thầy Lâm lại vang lên một lần nữa: "Chu Hạm Đạm?"

Cô vội vàng đáp: "Là em."

Anh kêu ra tên của cô, gần như có thể làm cho cô rơi lệ, Chu Hạm Đạm xoa xoa hốc mắt nóng hổi, không biết nên nói đến cái gì, đầu óc xoay trăn chuyển nghin, ra đến miệng chỉ thành một câu liên quan đến tình hình gần đây khách sáo hỏi thăm: "Gần nhất thầy vẫn tốt..."

"Alo?"

Trong lúc bất chợt, thầy Lâm dường như không nghe thấy cô nói chuyện.

Chu Hạm Đạm lại gọi một tiếng: "Thầy Lâm."

Thầy Lâm bên tai, có giọng điệu bất đắc dĩ mà lại một môi: "Bên chỗ tôi tín hiệu rất không tốt..."

"Thầy ở đâu?"

Những lời này vô thức lao tới.

Nhưng thầy Lâm không biết là không nghe rõ hay là không muốn trả lời, chỉ nói: "Nghe em nói chuyện đứt quãng, có chuyện gì chờ tôi trở về rồi hãy nói, được không?"

Được.

Trái tim một lần nữa rơi xuống đáy động, cái chữ này như nghẹn ở cổ họng.

Chu Hạm Đạm há hốc mồm, liên tiếp thử nhiều lần, mới cường ép đem nó phóng ra ngoài một cách thoải mái:

"Được."

Vừa đúng lúc lên tiếng, đối phương cắt đứt trò chuyện, không còn động tĩnh.

Thế giới ngoài cửa sổ tối xuống, xám xịt nặng nề mà sầm u, giống như đoạn mở đầu của trận mưa lớn.

***

Tháng tám, Lâm Uyên trở về thành phố.

Anh ở lại trong núi quá lâu, nhìn lại ngựa xe như nước, xa hoa truy lạc, chợt có vài phần cảm giác cách mấy đời.

Lần trúng gió thứ hai đột nhiên xuất hiện, đã triệt để đoạt lấy sinh mệnh của ba.

Bì thương ập đến, Lâm Uyên cân bản không rảnh bận tâm đến thử khác.

Gia quý xưa nay yêu cầu con trai trưởng phải vào trong núi coi giữ bảy tuần, xử lý tốt hậu sự, Lâm Uyên liền đem tro cốt ba đến núi sâu ở ngoại thành, chỗ đó có một nghĩa địa của Lâm gia, nước chảy vồn quanh, rừng cây rậm rạp.

Lâm Uyên tạm tức ở son trang cũ của tổ tiên, tín hiệu cực kỳ kém, đừng nói là không có Internet, ngay cả gửi tin nhắn gọi điện thoại đều phải dựa vào vận khí.

Son trang nhỏ bình thường do một đôi vợ chồng lớn tuổi quản lý, cơm canh đạm bạc, thực sự bị giữ lại ở nơi đơn sơ giản dị như vậy, như cao nhân ẩn cư thế ngoại, nói tiếng địa phương anh nghe cũng không hiểu lắm, may mà anh đem theo tám mười quyển sách cùng họa cụ bảng vẽ, mỗi ngày miễn cưỡng có thể dựa vào đọc về giết thời gian.

Son trang tuy rằng ở nơi râm mát, mát lạnh như nước, nhưng không biết vì sao muỗi cứ lượn lờ, quấy nhiễu không chịu nổi, từ lúc tới ở đây, Lâm Uyên hầu như chưa từng ngủ ngon giấc.

Sau khi chuyển về khu nhà ở nội thành, Lâm Uyên không vội vàng ngủ bù, xối nước lạnh xong liền trở về phòng, lấy trang giấy trong sổ lưu niệm kia từ ngăn kéo ra.

Bởi vì ba đột nhiên qua đời, anh bỏ lỡ buổi tiệc Tạ Sự ngày đó, cũng bởi vậy mà không thể đem tờ giấy đã sớm ghi xong này giao cho người học sinh kia.

Giai đoạn này, đủ thử chuyện quần quật người anh, cũng không biết cô trải qua thế nào.

Những chuyện này, anh cũng không muốn nói với Chu Hạm Đạm, đã thi Đại học xong nên toàn bộ tâm trạng đều vui vẻ tự tại, anh tuyệt đối sẽ không đem những chuyện vốn cũng không cần cô gánh vác này khiến tâm tình của cô trở nên tiêu cực.

Đội tất cả xử lý ổn thỏa, đầu vai của anh nhẹ nhàng như cỏ, mới ngang hàng với cô nói ra hết, những lời nói trong tim anh kia.

Lâm Uyên rũ mắt xuống nhìn vào trong trang giấy ghi chép đó, bề mặt màu lam, chỗ điền bút kí bên dưới, là nét bút máy cứng cáp ngay ngắn tuấn đạt, viết lấy một lời nói đặc biệt không giống với người khác:

"Gửi tới học sinh của tôi Chu Hạm Đạm?

Dễ dàng có thể chứng minh, tôi thích em?

Một cách vừa phải phù hợp với giáo viên toán "

Lâm Uyên nhắm đọc đoạn văn này mấy lần, chống đỡ trán, tự giễu cười một tiếng, người tuổi đời càng dài, hình như càng không hiểu được phải biểu đạt suy nghĩ trong lòng như thế nào cho thỏa đáng.

Càng nghĩ, vẫn là chọn cái phù hợp nhất với thân phận của mình, cũng là biện pháp trực tiếp dứt khoát nhất. Có thể đem lưu bút ghi thành thư tình, anh cũng thật là kỳ quái.

Chỉ hi vọng sẽ không làm cô kinh sợ.

Có điều, phải hẹn cái thời gian đưa tờ giấy này ra ngoài trước đã. Lâm Uyên cầm lấy điện thoại, tìm được "Tiểu Hà Hoa" trong danh bạ, gọi ra ngoài.

Nhưng Lâm Uyên cũng không đợi được giọng nói của cô gái nhỏ.

Anh thử nhiều lần, đều là tắt máy.

Tìm xiết chặt, Lâm Uyên lên Q.Q tìm cô, kí hiệu của Chu Hạm Đạm là trạng thái logout. Ngay sau đó, anh chú ý tới trang giới thiệu của cô, đó là một đoạn quảng cáo bữa bãi lộn xộn cùng kí tự địa chỉ trang web.

Lâm Uyên bấm đi vào trang cá nhân của cô, thanh trạng thái bị đủ loại tin tức giả mạo nhét vào.

Trạng thái cuối cùng thuộc về chủ nhân ban đầu, dừng lại vào đêm trước tiệc Tạ sự:

"Hi vọng là hôm nay có thể ngủ, làm một giấc mộng đẹp ngọt ngào say sưa."

***

Không bao lâu sau, khai giảng.

Nhóm học tập nhỏ kia không còn động tĩnh nữa, giống như giữa hè bông bột cuối cùng sẽ đi vào mùa đông thanh tịnh.

Biết được Chu Hạm Đạm vào Phục Đán[1], Lâm Uyên tuy có buồn vô cớ, nhưng vẫn thấu hiểu chúc phúc cho sự lựa chọn của cô.

[1] Đại học Phục Đán: một trong những trường ĐH hàng đầu của Trung Quốc, nằm ở Thượng Hải.

Anh muốn dựa vào Tề Gia Giai tìm hiểu tình hình của Chu Hạm Đạm gần đây, nhưng lại sợ làm quấy nhiễu cô ấy, cô mới vào Cao đẳng cao cấp, bận bịu hòa nhập, bận bịu thích ứng, không còn bận tâm đến tư tình nữ nhi.

Trung tuần tháng chín, Lâm Uyên nhẫn nại không có kết quả, chỉ có thể đi vào trong nhóm ra về tùy ý nói: Lâu rồi không thấy các em nói chuyện trong nhóm

Tề Gia Giai trả lời rất mau: Bởi vì chúng em đều lên đại học rồi mà.

Một câu, như cùn kích. Lâm Uyên giật mình im lặng, trong lồng ngực hơi chát, nhưng vẫn hỏi tiếp: Các em đến những trường học khác nhau, còn liên lạc không?

Tề Gia Giai: Chu Hạm Đạm?

Lâm Uyên: Ừ.

Tề Gia Giai đáp lại cái biểu cảm cười gian: Cô ấy bận rộn cùng xã đoàn học trường mất đi mấy lại, nào có ở không để ý đến em chứ.

Lâm Uyên hiểu rõ cong môi, phụ họa cô đùa giỡn hai câu, không cần phải nhiều lời nữa. Cũng đúng, là anh thất ước trước, anh sao có thể trách móc đây.

***

Chu Hạm Đạm quả thực là bị trộm nick rồi.

Câu hỏi xác minh cô hầu như quên sạch, cô lòng nóng như lửa đốt mà thử các loại đáp án có khả năng, biện pháp nào có hi vọng, đơn giản là thầy Lâm còn ở phía trên, đợi có kết quả, cũng lần lượt là xét duyệt thất bại, mặt mũi không khóp.

Cô đột nhiên tuyệt vọng tới cực điểm, cô thậm chí cam chịu mà nghĩ, đây có lẽ là ý định của trời cao, muốn nhân cơ hội này, cắt đứt toàn bộ quan hệ giữa thầy trò bọn họ.

Đầu tháng tám, Chu Hạm Đạm theo mẹ đến Thượng Hải.

Sau khi có thành tích, mất đi hồi âm của thầy Lâm, nản lòng thoái chí, trường bồi lại đề nghị xúi giục vào, ma xui quỷ khiến điển vào đại học Phục Đán.

Tới đây sớm cũng không phải vì anh, dự định trước tiên ở nhà thích tại Thượng Hải một thời gian, để quen thuộc hoàn cảnh xung quanh.

Trước khi xuất phát, Chu Hạm Đạm sau khi được cho phép lập tức mở SIM lắp vào điện thoại mới, lảo già được cô nhét vào ngăn kéo ở nhà.

Cuối tháng, Chu Hạm Đạm đến Phục Đán báo danh.

Tân sinh như lũ kiến, rậm rạp chằng chịt chen lấn cùng một chỗ dưới ánh mặt trời chói mắt, học trường học tỷ so với mặt trời rực rỡ trên đỉnh đầu còn nhiệt tình hơn.

Bạn nữ cùng phòng đến từ năm sống bốn biển, có cá tính khác nhau.

Vừa mới vào học, mọi người còn chưa xài hết tâm tình mới mẻ, ngoại trừ lúc trở lại từ đợt huấn luyện quân sự gặp mặt phần nản hai câu, thời gian còn lại đều đang hiểu kỹ mà hớn hờ mà nhìn quanh thăm dò gian phòng "Trụ sở mới" thần bí không lồ này.

Buổi tối các cô liền mở cuộc tâm sự trên giường, trò chuyện về chuyện cũ ở trường cấp 3.

Ngẫu nhiên cũng sẽ nói tới giáo viên, học sinh có thể đi vào gian phòng này sân trường này, phần lớn là những người đã từng nổi bật trong lớp, rất được giáo viên tán thưởng và coi trọng.

Chu Hạm Đạm im thin thít không nói, nghe các cô ấy bàn luận về những cái tốt của giáo viên kia, hình như những cái "tốt" kia so với cách thầy Lâm đối xử với cô, cũng không khác biệt bao nhiêu.

Có lẽ thầy Lâm chỉ là tán thưởng học trò, đối xử tử tế với học trò, nhưng cô lại mở tưởng viễn vông, vượt qua ranh giới, sinh ra quá nhiều chờ mong đối với anh, vượt qua luân thường đạo lý ham muốn không an phận.

Nói cho cùng, vẫn là lỗi của cô.

Anh vẽ đường ranh giới ở đó, cô lại kích động muốn đi vượt qua, khó trách đã bức bách thầy Lâm đến quay đầu liền đi, càng lúc càng xa.

Thì ra là thế.

Học kì đầu năm nhất đại học, Chu Hạm Đạm cũng tiến vào hội học sinh, tham gia các loại xã đoàn, cô làm quen không ít bạn bè mới, cũng có nam sinh đến thổ lộ với cô, cũng không biết sao, trong lòng cô dù thế nào vẫn không tự chủ được mà đem bọn họ so sánh với thầy Lâm.

Cô cũng tuyệt vọng phát hiện, không một ai tốt được như thầy Lâm.

Cô cuối cùng cũng không gặp được người đàn ông tốt hơn thầy Lâm.

Một học kỳ, Chu Hạm Đạm nhìn tưởng như đang hưởng thụ và hòa nhập, thực tế là đáy lòng buồn bức không vui, nếu như còn có phương thức liên lạc của thầy Lâm thì tốt rồi, cô còn có thể giống như bạn bè cùng anh chia sẻ tin đồn thú vị ở đại học của mình, có lẽ sau khi anh nghe xong còn có thể cười một chút, lại cùng cô nói vài câu về thời học sinh của anh, như vậy hẳn là tốt.

Kỳ thật cũng không phải là đã quên số điện thoại và Q.Q của thầy lâm, trái lại, cô nhớ kỹ thuộc lâu.

Nhưng cô không dám gửi lại, cũng không dám thêm lại.

Cô không dám lại tiếp tục quấy rầy anh.

Thời điểm chưa tốt nghiệp, cô vô cùng khát vọng mình không còn là học trò của anh như ngày đó;

Hiện tại, cô nằm mơ cũng muốn đảo ngược thời gian, trở lại quá khứ.

Nói như vậy, cô còn có thể ngây trang giống như ốc sên trốn vào thân phận của mình, lại thuận lợi suôn sẻ cẩn thận từng li từng tí mà thăm dò, tiếp xúc với anh.

Thầy Lâm nhất định vẫn còn dạy học,

Nhất định còn có rất nhiều nữ sinh ngưỡng mộ anh,

Có lẽ anh đã có bạn gái xinh đẹp đáng đối (trong "món đáng hộ đối"), trầm tĩnh ưu tú giống như anh,

Anh dự định xây dựng gia đình, sinh con đường cái,

Cuối cùng có cuộc sống hạnh phúc rồi bình an qua đời..

Thực sự là như thế này thì tốt rồi, anh cần phải cả đời suôn sẻ, nhưng Chu Hạm Đạm càng tưởng tượng càng khổ sở, trốn ở trong chăn lạnh yên không một tiếng động mà rơi nước mắt.

Cô thật sự rất nhớ anh.

Cô vẫn thích thầy giáo là anh như vậy, dù đó là chuyện không hợp lẽ đời, năm tháng bấp bênh.

***

Đến kỳ nghỉ đông của năm nhất đại học, Chu Hạm Đạm kéo hành lý trở về thành phố Ninh.

Mùng tám đầu năm, Tề Gia Giai gọi điện thoại hẹn cô tụ tập, còn nói có mười mấy bạn học cấp ba, nữ có nam có.

Mọi người cũng không thay đổi bao nhiêu, gặp lại vẫn là thân quen hòa hợp, Chu Hạm Đạm luôn luôn ít nói, phần lớn thời gian đều là nghe bọn họ mặt mày hớn hờ mà miêu tả việc vụn vặt ở đại học.

Trong bữa tiệc, Tề Gia Giai và Ngô Dạng không coi ai ra gì mà biểu diễn ân ái, chọc cho vài con "chó độc thân" buồn nôn liên tục.

Ăn cơm xong, lớp trưởng đề nghị đi hát, vì vậy tìm quán KTV gần đây, ngồi vào phòng bao, có mấy bạn học nhanh chóng chiếm trước vài ca khúc.

Nhân viên phục vụ đưa tới mâm trái cây rực rỡ cùng đủ loại đồ uống.

Chu Hạm Đạm ngồi trên ghế sa lon, xiên miếng dâu tây, chậm rãi nhai lấy, nghe bọn họ hát.

Lúc đến bài hát thứ ba, lớp trưởng đột nhiên đi ra ngoài gọi điện thoại.

Lúc trở lại, cậu về mặt thần bí, nửa che lấy cánh cửa, cao giọng nói: "Các cậu đoán xem tớ mời được người nào tới!"

Mọi người nghi hoặc nhìn về phía cửa ra vào.

Một giây sau, lớp trưởng như đang mở phong ấn của đại lễ vật gây kinh hãi, ken két một tiếng kéo cửa ra.

Một bóng dáng đàn ông cao gầy đứng ở đó, khuôn mặt được ánh sáng khắp nơi chiếu tới, dần dần rõ ràng.

Sau khi thấy rõ người vừa đến, trong phòng bao thét lên, gần như muốn lật tung nóc nhà.

Mấy bạn học hưng phấn quá độ ra nghênh đón, chúng tình chúng nguyện[2] vây quanh anh đến đây.

[2] Chỉ hình ảnh nhiều sao vây mặt trăng, ở đây chỉ sự nổi bật thu hút của Lâm Uyên.

Miếng thức ăn của Chu Hạm Đạm không động, chỉ sợ sệt nhìn về phía cửa ra vào, lúc tầm mắt anh chiếu tới, cô nhanh chóng cúi đầu, bụng lý thủy tinh lên, nhấp ngụm nước, sau đó lại thả xuống, suy nghĩ một chút, lại cầm lên, lại buông.

Không biết làm sao.

Tâm như nào loạn.

Không có từ ngữ nào có thể hình dung chính xác cảm xúc của cô lúc này.

Cô không nghĩ tới còn có thể gặp lại anh, vào tình cảnh này.

"Thầy Lâm, ngồi chỗ này đi."

"Thầy Lâm, nhớ thầy lắm nha."

"Thầy Lâm, thầy sao vẫn đẹp trai như vậy thế!"

...

...

Các học sinh lần lượt đứng lên, một mặt lăm lờ trêu chọc, một mặt lễ phép nhường chỗ cho anh.

Giọng nói mang ý cười của anh, trước sau như một: "Các em đừng khách khí, tôi tùy tiện tìm một chỗ là được."

"Thầy Lâm, đến một mình sao?" Có người ân cần mà dang micro lên.

Lâm Uyên nói: "Tôi tới đây là để nghe các em ca hát đấy."

Chu Hạm Đạm cũng gọi tên anh, một lần nữa gọi anh như vậy, giống như thứ cát giấu trong tim thật lâu bắt đầu chầm xuyên qua, toàn là chua xót.

Nhưng cô vẫn nhìn không được nhìn lên anh.

Anh đã ngồi xuống, cùng bạn học bên cạnh nói chuyện với nhau, cách một người ngồi ở ghế salon ngay bên trái của cô.

Anh mặc áo len cao cổ màu đen, sạch sẽ cao ngất như trước, như nhả lịch sự. Lọn tóc hình như ngắn hơn chút rồi, nhìn cũng có tinh thần hơn.

Năm tháng làm cho rất nhiều đàn ông mất đi đáng đáp cùng thái độ ban đầu, nhưng anh lại như thanh kiếm sau khi tôi luyện, sau khi được vuốt rìng thanh lọc, càng cao lớn tuấn tú hơn.

Anh vẫn như thế, là đáng về tốt nhất.

Chu Hạm Đạm thu mất, có chút vui mừng, lại có phần cô đơn.

Đột nhiên, bà vai cô bị nắm lên, giọng Tề Gia Giai theo sát phía sau: "Thầy Lâm! Thầy Lâm! Thầy xem em và Chu Hạm Đạm hiện tại ai đẹp hơn!"

Mọi người cười ầm lên.

Chu Hạm Đạm cả kinh nhìn về phía thầy Lâm, đã thấy người đàn ông cũng đang đánh giá cô, ánh mắt ôn hòa nhân nhợt.

Tìm của cô sau khi đột nhiên đình trệ, trở nên hoảng loạn thất thủ.

Chốc lát sau, Lâm Uyên cho một câu trả lời quanh co thuyết phục: "Đều xinh đẹp."

Ánh mắt của anh phóng ra xa, dường như bao phủ lên toàn bộ nữ sinh ở đây, thuận theo hỏi tiếp: "Các em đều gặp gỡ bạn trai rồi nhỉ."

"Không có oa ——" Tề Gia Giai chợt đáp: "Tôi ở đây chờ theo đuổi giáo viên..."

Lời còn chưa dứt, đã bị Ngô Dạng nhà cô kéo đi: "Thầy giáo thầy ngân vạ lần đừng phản ứng với cái mụ điên này."

Lâm Uyên cười rộ lên, vẫn là giọng điệu tùy ý hỏi: "Người khác thì sao nào."

Có nữ sinh lắc đầu, cũng có nữ sinh gật đầu.

Duy chỉ có Chu Hạm Đạm không hề lên tiếng, cũng khiến tầm mắt của anh một lần nữa quay trở lại.

Chu Hạm Đạm đưa mắt nhìn ánh mắt người đàn ông, chỗ đó của anh có nghi vấn cùng hiểu kỳ.

Trái tim đã thành hang động trống rỗng, "Các em đều gặp gỡ bạn trai rồi nhỉ" câu nói kia giống như chuyện đương nhiên, không hề lưu luyến.

Chu Hạm Đạm đột nhiên có chút hoảng hốt, âm nhạc bên người biến mất, kí ức giữa hè hơn nửa năm trước như thủy triều ập tới. Tại buổi chiều bội tín thất ước đó, cô mang theo cái bình đựng những ngôi sao giấy như đồng băng kia, đi đoạn đường dài dằng dặc trong tiếng ve kêu chói tai, bóng cây đổ xuống đỉnh đầu cô, thất vọng như giọt mồ hôi to bằng hạt đậu chảy xuống khuôn mặt, con đường phía trước xa xăm nhìn không thấy đích, cô đau lòng đến hít thở không thông.

Phong ấn đã lâu được mở ra, không cam lòng, cầm phần bất bình, giống như vi khuẩn phóng ra tàn sát bừa bãi.

Cô đặt ngón tay run rẩy lên trên gối, ước chừng vài giây, cánh môi cô khẽ mở, giả vờ nhẹ nhàng đáp:

"Gặp gỡ rồi ạ."

Trong phòng bao nhất thời khê thờ ra.

Lâm Uyên rũ mắt xuống, khẽ cười hỏi, "Cũng là sinh viên cùng trường sao."

Chu Hạm Đạm gật gật đầu, bất ngờ cảm thấy cứng ngắt.

Tề Gia Giai sáp lại gần: "Sao tớ không biết?!"

Chu Hạm Đạm cười cười: "Vừa xác định quan hệ trước kì nghỉ, còn chưa kịp nói cho cậu biết."

Nói xong mắt vô thức nhìn về thầy Lâm.

Người đàn ông vẫn còn nhìn vào cô, nói: "Rất tốt."

Tề Gia Giai là một chuyên gia bát quái, trong nháy mắt đã tiếp nhận chủ đề: "Thầy giáo còn thầy! Tóm lại đã tìm được sự mẫu cho chúng em chưa?"

"Tôi à, " Lâm Uyên dựa ra sau, ra vẻ bí ẩn nói: "Cái này không phải là chuyện các em nên quan tâm."

À há —— tập thể các nam sinh cười nhạo ra tiếng, ngấm hiểu trong lòng.

"Được rồi, " Tề Gia Giai chạy tới bục chọn bài hát, "Tôi quyết định tặng cho thầy giáo một ca khúc, biểu đạt tình cảm ngưỡng mộ thời của em đối với thầy."

Ngô Dạng gào lên: "Cậu thôi đi."

Trên màn hình, khúc nhạc dạo vang lên, tên bài hát thịnh linh hiện ra,《 Chi cần tôi lớn lên 》.

Tại sao lại là bài này?

Chu Hạm Đạm trừng to mắt trong bóng tối, như chìm vào biển sâu, đột nhiên không thể hô hấp.

Vào học kỳ cuối của năm ba, cô từng hát bài hát này tại radio nặc danh, vì gửi tặng cho thầy Lâm.

Khi đó chỉ muốn mượn cái này thổ lộ tâm sự, cũng không hi vọng anh có thể nghe thấy.

Tề Gia Giai truyền đạt vào micro: "Tiểu Hà Hoa, đến! Chúng ta cùng nhau hát!"

Như đang bày dựng cụ tra tấn đến trước mặt, cô nỗ lực cười, kháng cự mà đẩy micro ra ngoài: "Các cậu hát đi, ngũ âm của tớ không được ổn."

"Nào có, khiêm tốn quá độ rồi." Ở đây không có ai biết tâm sự của cô, cũng không thể trách Tề Gia Giai vô tâm vô tư: "Đến đây đi, đến đây đi."

Tề Gia Giai ra sức liều mạng cô vũ cô: "Thầy Lâm đang ở đây, tiệc Tạ sự thầy ấy không tới được, hôm nay giữa lúc bề rộn nề mặt đến phòng bao nhò này của chúng ta, cho thầy ấy chút mặt mũi đi."

Chu Hạm Đạm vẫn không đáp ứng, đã có vài phần nóng giận vô danh: "Tớ thật sự không muốn hát."

Tề Gia Giai không miễn cưỡng nữa, tìm bạn học nữ khác.

Chu Hạm Đạm bung ly nước lên, qua nửa ngày cũng không có buông, bên tai là tiếng đồng ca các cô.

Rõ ràng là có phụ đề, nhưng cô lại có thể mặc niệm rõ ràng mỗi một câu:

"Bóng lưng anh lau lau băng đen tiêu sái biết bao

Nói em chăm học sinh bệnh cũng không nghỉ phép

Cầm lấy bút vẽ loạn chỉ muốn nghe anh nói chuyện

...

Mặt của em rất đỏ đúng chứ nguyên nhân anh có biết không

Chỉ cần em lớn lên liền có thể yêu anh sao

Anh dạy em biết thế nào là yêu mà không thể chạm đến

Đợi đến khi em lớn lên mới có thể yêu sao

Trái tim này em không quản được xin anh hãy nhận lấy

...

Bông tuyết chẳng chặt tại sa mạc

Cô đơn chính là yêu sai thời điểm

Không thể nở hoa nhưng lại muốn nảy mầm

Không phải nói nỗ lực kiên định là có thể đạt được sao

Vì sao mỗi tình đầu của ai cũng đều phải thất lạc,

Thất lạc ở kì nghỉ đông mỗi năm nào tháng nào,

Nhưng đoạn hồi ức này thật ra chưa hề bốc hơi..."

Các cô ấy cất tiếng đồng ca, không hề có kị.

Mà Chu Hạm Đạm đẩy mắt chứa đầy nước mắt, chỉ nhờ bóng tối che đậy.

Mượn động tác buông ly, cô lặng lẽ lau đi nước mắt, nhưng cái lau không hết chính là hồi ức, đau nhức như dao xoắn, chỉ có người thật lòng trao đi tình cảm chân thành mới có thể cảm nhận được.

Cô đột nhiên hồi hận không thôi, hồi hận tại sao mình phải nói dối, vì sao lại trả lời thầy Lâm như vậy, vì sao không nói thật đi.

Cô rõ ràng còn yêu anh, thậm chí yêu thương ân sư của cô, cô không biết ở đây còn có người khác có cùng tâm tư với cô hay không, nhưng cô rõ ràng biết rõ, bản thân đã thầm yêu một trận khắc cốt ghi tâm, dù từ lúc mới bắt đầu, đã nhất định là phải ly biệt dài lâu.

Một bài hát kết thúc, mọi người gào thét vỗ tay, bầu không khí nổ tung.

Có nam sinh cấp tốc chọn ca khúc mới, hỏi thầy Lâm có muốn hát chung hay không, anh khước từ nói muốn đi vệ sinh.

Chu Hạm Đạm nhìn anh đi khỏi phòng bao, đột nhiên, một cái ý niệm trong đầu như điện đánh qua, cô cũng đứng dậy theo, nói: "Tớ cũng đi rửa tay."

Cô muốn nói cho anh biết, điều ngày đó chưa kịp nói ra.

Đáy lòng có một âm thanh đang gào thét, nếu như hôm nay không nói, về sau sẽ không còn cơ hội nữa.

Chu Hạm Đạm nhanh chóng đuổi theo, chờ ở cửa phòng vệ sinh.

Một lát sau, Lâm Uyên đi ra, rửa tay xong quay đầu lại, anh thấy cô gái ở hành lang bên cạnh, ánh mắt có một khắc đình trệ.

Bốn mắt nhìn nhau, ngàn vạn suy nghĩ, cuộn cuộn như thủy triều.

Kỳ thật Lâm Uyên đã sớm nhìn thấy cô.

Cô vẫn là người học trò mà chỉ cần liếc một cái là sẽ để ý đấy, không phải một trong.

Vào phòng bao, anh nỗ lực khắc chế, không làm cho tầm mắt của mình, quá mức trắng trợn mà đuổi theo cô.

Cô cao lớn hơn một chút rồi, mái đầu vốn là tóc mái ngang giờ đã thành rẽ hai bên, thứ nữ trang quý giá là mái tóc màu nâu phát phơ trên áo lông trắng tinh, đã có một chút hương vị của người phụ nữ dịu dàng.

Nghe cô nói đã có bạn trai, tim anh xám xịt trong khoảnh khắc. Nhưng sau khi suy nghĩ kĩ, cũng ép buộc cho bản thân chấp nhận.

"Thầy Lâm" Chu Hạm Đạm gọi anh.

Lâm Uyên đi qua: "Sao thế."

Chu Hạm Đạm cắn cắn môi, giống như đang hạ quyết tâm: "Em có lời muốn nói với thầy."

Người đàn ông bên cạnh ngón tay vô thức hơi xiết lại: "Em nói đi."

Chu Hạm Đạm ánh mắt sáng rực: "Em ở thời điểm lớp mười hai đã thích..."

Cô dừng một chút: "Đã từng thích thầy."

Bây giờ vẫn thích anh, chưa bao giờ giảm đi, thời gian dài như thế, nhưng cô vẫn không dám nói ra.

Bởi vì trước đây không lâu ở trong phòng bao vì cứu vãn một tia tự tôn thắm thương mà đã nói dối, cô bất đắc dĩ lại gắn thêm một lời nói dối, một chữ "từng", đã trở thành sự nguy trang tốt nhất, chỉ vì sợ tạo cho anh gánh nặng, sợ quấy rầy cuộc sống hiện tại của anh.

Cô không cách nào im miệng không nói từ đầu tới cuối, cho dù là cái chân tướng này, chỉ có một nửa, thậm chí một nửa cũng chưa tới, nhưng vẫn tốt hơn một chữ cũng không nói.

Cô họng Chu Hạm Đạm gần như nghẹn ngào, nhưng cô vẫn mạnh mẽ chống đỡ khóe miệng, ra vẻ nhẹ nhàng cùng hoài niệm: "Bữa tiệc Tạ sư năm ngoái đó, cũng là muốn nói những lời này với thầy, đáng tiếc thầy lại không đến. Hôm nay có thể gặp lại thầy, có thể đem những lời khi đó nói ra, em dễ chịu hơn nhiều."

Lâm Uyên trầm mặc thật lâu, tay của anh nắm thành quyền, nhưng lại không dùng lực, dường như chỉ nắm được một mảnh hư vô.

Chưa đến một chập sau, lại chậm chạp buông ra.

"Cảm ơn em, " Lâm Uyên mỉm cười, là thuần thực ôn nhu và thoả đáng: "Tôi cũng rất thích em..."

Giống như ngừng lại: "Người học sinh này."

Đạt được đáp án.

Rất cuộc đã đạt được đáp án.

Chu Hạm Đạm mãnh liệt cúi đầu xuống, mãnh liệt roi nước mắt.

Cô vuốt vuốt cái mũi, chỗ đó chẳng biết từ lúc nào đã hoàn toàn ướt đầm, sau đó khom người chào thật thấp, dùng sức lớn tiếng nói:

"Cảm ơn thầy!"

Chu Hạm Đạm quay đầu lại, roi lệ như cuồng điên.

Hành lang KTV màu sắc sặc sỡ, nhét đầy hai bên phòng bao gầm gừ gào rú.

Mỗi một bước chân của cô đều như trứng xuống vũng bùn, đặc biệt khó khăn.

Xung quanh như vạn ống hoa đóng kín, mưa to tầm tã, sao cô chạy thế nào cũng không thoát ra được vậy.

Trái tim như bị một tia một luồng mạnh mẽ xé xuống, đau tận xương cốt như vậy.

Nhưng cô vẫn liều mạng mà tự an ủi mình ——

Thật tốt nhĩ, sao biết bao lâu, cô ngày đêm chờ đợi, chờ đợi chính tai nghe thấy câu trả lời của anh, cho dù là cự tuyệt, dù là kết cục chẳng hề trọn vẹn, không phải là mô hình như trong mộng đẹp của cô, cũng tốt hơn trần đầy tiếc nuối cùng lo sợ, khó được bình an sống uống suốt quãng đời còn lại.

Thật tốt nhĩ, rốt cuộc đã cho anh biết, anh ưu tú biết bao nhiêu, có một người tên là Chu Hạm Đạm nữ sinh năm ba, toàn tâm toàn ý cũng không cầu hỏi đáp mà yêu mến anh, dù có thể làm tan vỡ toàn bộ mối quan hệ ôn hòa cùng anh, cũng không sợ tiêu hao sức lực mà lao đi không ngừng, chỉ vì đuổi theo bóng lưng của anh.

Đơn giản là cô cảm thấy, anh đáng giá.

Lâm Uyên đứng ở chỗ cũ, nhìn chăm chú lên bóng lưng của cô gái, rất lâu, rất lâu.

Lâu đến mức, người qua đường cũng kỳ quái đánh giá anh.

Lâu đến mức, như là đã quên phải đi như thế nào.

Khó mà xóa được đau nhức, đang lan tràn trong ngực anh.

Nhưng anh biết rõ, anh đã là quá khứ. Đoạn đường này mặc dù ngắn, mặc dù yên tĩnh, nhưng dẫn cô đi qua, lại đưa mắt nhìn cô rời đi, đã là vô cùng may mắn trong nhân gian.

Chỉ là, bình an suôn sẻ, tiền đồ như gấm.

Anh còn chưa kịp nói.

***

Kì nghỉ chấm dứt, Chu Hạm Đạm trở về Thượng Hải, tiếp tục đi học.

Lâm Uyên cũng trở về trường dạy học, bởi vì khiến thành tích khóa trên hiệu quả vượt trội, nên năm học này anh được bổ nhiệm làm chủ nhiệm lớp.

Lại vài năm về sau, đảo mạn đầy vườn, tên Lâm Uyên được quốc gia đặc cấp cho danh hiệu Nhà giáo ưu tú, phụ huynh đám học sinh chạy theo như vịt.

Dưới bậc thềm học trò nhắc đến anh, đều không ngoài ba chữ "thầy giáo tốt".

Nhưng mọi người cũng sẽ hiểu kỳ, vì sao một khóa nào đó lại có ý nghĩa trọng đại đối với anh như vậy, bởi vì anh trên tiết học thỉnh thoảng nhắc tới, anh thích nhất học trò ở khóa 15.

Các học sinh luôn vô thức cho rằng, số 15 trong miệng anh, là một niên khóa, một lớp, một đám người.

Nhưng người ngoài sẽ không biết, cũng chưa từng có người nào biết.

Lời vẫn chưa nói xong, đằng sau còn có một câu.

Một câu này, là ca khúc nhiều lương [3], không tỏa ra khói lửa, là tuyết khó hòa tan, là lo lắng nhưng không thể quay đầu, là ở trên bục giảng đột nhiên ngăn ngó cùng lâm râm đau đớn, là điều anh chỉ có thể thầm nói ở đáy lòng, tại đây này sinh một gương mặt sáng ngời vô cùng khó quên:

"Tôi thích nhất học trò ở số 15, "

—— tên của cô ấy là Chu Hạm Đạm.

[3] Nhiều lương: là phiên âm hán việt của từ 绕梁 Trong trường hợp này đại khái là ám chỉ bài hát để lại ấn tượng sâu sắc, khó quên.

Lời tác giả:

Mặc dù nó có khả năng phải bị đánh lên nhãn hiệu BE,

Nhưng dừng ở đây, là kết cục tốt nhất trong lòng của tôi.

Không liên quan đến củi gạo dầu muối tương dấm trà, không dính chuyện nhà lông gà vô tội, không có bất kỳ thế tục nào làm vẩn đục hương vị hài hòa.

Cô là hoa hồng nhỏ, anh là ánh trắng sáng, bọn họ ở trong tìm của nhau, vĩnh viễn là đáng về tốt nhất.

Cảm ơn các bạn đến đọc văn.

Lời editor:

Để cho các bạn đau lòng một chút, ngày mai sẽ đăng nốt chương cuối.

Xem như là khổ trước vui sau vậy.

Chương 34: Thầm Luyện Chấn Đào Nguyên

Quay về thành phố Ninh dạy học năm đầu tiên, Chu Hạm Đạm lại một lần nữa gặp được Lâm Uyên.

Gặp ở buổi hội thảo nghiên cứu mô hình dạy học lớn tại khu Giang Hoài, cô với tư cách giáo viên mới biểu hiện xuất sắc nhất, được chủ nhiệm có tuổi dẫn đến mở mang kiến thức.

Hội trường khách sạn rất lớn, dưới đài ngồi hơn trăm người, Lâm Uyên với tư cách giáo viên đại diện cho Lăng Trung lên bục phát biểu.

Anh một thân trang phục chỉnh tề, đeo kính không gọng, tròng kính mỏng mà hẹp, làm cho anh thoát nhìn tăng thêm vài phần cảm giác tinh anh, trên màn hình lớn sau lưng hiển thị "Danh sư giới thiệu", phôi bày thành tích nghiên cứu giảng dạy mấy năm này của anh, quá to chống chọi, vườn hạnh xuân mãn.

Chu Hạm Đạm cảm thấy anh một chút biến hóa cũng không có, vẫn như cũ, có một khuôn mặt năm tháng khó ăn mòn, ôn nhuận khiêm tốn, lại có sự tự tin không thể hoài nghi.

Anh vừa lên bục, mấy cô gái xấp xỉ tuổi cô bên cạnh đều náo động đứng lên, xì xào bàn tán, hưng phấn mà thảo luận vị "Nam thần" tài mạo song toàn nổi tiếng trong ngành này.

Chu Hạm Đạm nghe anh nói chuyện, vẫn là loại lời nói tốc độ không nhanh không chậm này, vô cùng lời cuốn.

Cô nhất thời hoảng hốt, trở về giấc mộng trong phòng học lớp mười hai, đợt đến lúc bên cạnh có tiếng vỗ tay như sấm, Chu Hạm Đạm mới giật mình tỉnh dậy, cùng vỗ tay theo.

Cô ngóc cổ lên, đưa mắt nhìn Lâm Uyên xuống bục, ngồi ở chỗ cuối cùng của hàng ghế phía trước. Cách cô rất xa, như cách núi sông, rất khó nhìn thấy lần nữa.

Sau khi tan cuộc, mấy vị lãnh đạo sở giáo dục bầu bạn mà đi cùng anh, trước khi đi, bọn họ còn dừng ở trước cửa hội họp, trò chuyện với nhau rất vui, Lâm Uyên đứng ở trong đó, như trong bụi cây um tùm, mọc lên một cây trúc xanh.

Chu Hạm Đạm cùng đồng nghiệp đi từ cửa sau ra ngoài, bọn họ còn đang đàm luận về Lâm Uyên, là chia nhau nói về tin đồn đấy, có liên quan đến kinh nghiệm giảng dạy của anh, còn có trường học cũ của cô, Lăng Trung.

Cô đồng nghiệp nhớ ra Chu Hạm Đạm tốt nghiệp ở Lăng Trung, hiếu kỳ hỏi: "Chu Hạm Đạm, cậu là khóa 15 mà, Lâm Uyên có từng dẫn dắt khóa các cậu không?"

Chu Hạm Đạm ngăn người, gạt đầu: "Thầy ấy đã dạy tớ."

Đồng nghiệp kia nâng cao giọng: "Vậy sao cậu không chào hỏi thầy ấy đi?"

Chu Hạm Đạm cười nhạt một tiếng: "Đã lâu như vậy, nào còn nhận ra tớ."

Đứng vậy đấy, vài năm không gặp, anh trước sau như một, mà cô đã hoàn toàn thay đổi, sửa lại tóc ngắn, cách ăn vận trang phục trở nên mộc mạc đơn giản, cũng học xong thể giới bất động thanh sắc[1] của bề trên, không còn là cô gái nhỏ ngốc nghếch non nớt như trước kia nữa.

[1] Bất động thanh sắc: bình tĩnh, không biến sắc, ý chỉ khả năng bình thản ung dung trước mọi việc.

Cô cũng tưởng rằng, vài năm không gặp, ký ức sinh rời phủ bụi, nếu có thể gặp lại, cô nhất định sẽ gió nhẹ mây bay tâm lắng như nước, thậm chí có thể về vang mà chào hỏi với anh, nhưng đợi đến khi chính thức gặp lại, trong lòng cô vẫn không thể tránh khỏi bắt đầu xao động gợn sóng, nhu nhược kéo tới, cô khát khao chạy trốn, sợ bị anh nhìn thấy để rồi bản thân lại âm thầm trở về trạng thái yếu ớt.

Chu Hạm Đạm cũng không hiểu chính mình.

Cô bối vì tình cảm nhất thời, đi đến xứ lạ học tập, mặt không đối sắc nói dối, nhưng cuối cùng, vẫn là trở về đây, trở về nơi có anh tỏa sáng.

Vào năm tư đại học, bạn cùng phòng hỏi cô, về sau có dự định gì.

Cô vô thức đáp, muốn thi làm giáo viên biên chế.

Bạn cùng phòng nói, vì sao thế, làm giáo viên vất vả lắm.

Chu Hạm Đạm nói, tớ không biết, ngay từ đầu đã nghĩ đến cái này.

Cô sao lại có thể không biết, trong đoạn phim điện ảnh kịch tính làm cho cô khóc không thành tiếng kia, Dương Thiên Hoa[2] đã dùng giọng điệu bình thản mà nói cho cô biết đáp án:

"Tôi vô cùng nỗ lực rồi đi thoát khỏi Trương Chí Minh, cuối cùng tôi phát hiện ra, tôi đã biến thành một Trương Chí Minh khác."

[2] Dương Thiên Hoa: nữ ca sĩ diễn viên, lời thoại trên là của nữ chính Xuân Kiều do Dương Thiên Hoa đóng trong phim điện ảnh Xuân Kiều và Chí Minh.

Cô đã biến thành một Lâm Uyên khác.

Sợ anh phát hiện, Chu Hạm Đạm tránh né Lăng Trung, cẩn thận từng li từng tí mà chọn vào trong một trường học khác.

Trường trung học phụ thuộc Đại học Sư phạm, chủ nhân cũ của anh, là vùng Đào nguyên đầu tiên anh dùng tâm huyết tưới tiêu.

Ở chỗ này, các học sinh đều gọi cô là cô giáo Chu.

Tiết học thực tập đầu tiên, lúc ở trên bục giảng đài tự giới thiệu, Chu Hạm Đạm nói: Các em có thể gọi tôi là Tiểu Chu.

Dưới bục cười vang, giữa loại cảm giác quen thuộc mộng ảo này, trái tim bỗng hồi tưởng lại cảm giác chấn động âm vang, giống như thức ăn có độc, sẽ khiến cô có loại ảo tưởng như được trải nghiệm cảm giác mà anh đã từng trải qua.

Cô muốn ngừng mà không được, học theo thói quen của Lâm Uyên, bắt chước Lâm Uyên, tất cả mọi thứ về anh mà cô có, đều là một bếp than chưa bao giờ nguội đi, chỉ cần một đốm lửa nhỏ sẽ lập tức bốc cháy lên.

Anh thuở đầu nhất định cũng từng có lúc là một người thầy ngây thơ, qua mấy năm rèn luyện, mới tôi luyện ra đáng về gờ tay nhấc chân như hiện tại —— một sự trầm ổn ung dung không thể bắt bẻ.

***

Cách kì nghỉ quốc khánh chỉ còn một tuần lễ, Chu Hạm Đạm trở về nhà một chuyến, sửa sang lại căn phòng.

Trước khi vào học, cô đã một thân một mình chuyển ra ngoài sống, thuê một nhà trọ nhỏ cách trường trung học phụ thuộc không xa.

Ba mẹ mặc dù không đành lòng, nhưng con cái đã lớn cánh cứng cáp rồi, cũng chỉ có thể để cô đi.

Sau khi không thể đưa cái bình chứa những ngôi sao giấy kia ra ngoài, cô cũng chưa từng lấy nó ra khỏi hộp giấy, để phủ đầy bụi hơn bốn năm.

Chu Hạm Dạm mang nó xuống, nghiêm túc chà lau một phen, lại đặt về giá sách.

Mở ngăn kéo ra, bên trong vẫn chỉ có một hộp sắt nhỏ màu lam nhạt, chỗ đó lưu trữ toàn bộ cuộn vé thời cấp ba của cô, có rạp chiếu phim từng đi cùng bạn bè, có khu vui chơi rục rờ thú vị, còn có tờ vé xem kịch nói mà thầy Lâm đã từng đưa cho cô, 《Thăm luyến chốn đào nguyên》.

Cô sợ thất lạc, đem nó đặt ở phía dưới cùng, vì vậy còn mới tinh như lúc ban đầu.

Đem cái kia tẩm về kia vắn về giữa ngón tay, Chu Hạm Dạm lẳng lặng nhìn, cô vẫn nhớ kyanh sáng, tình tiết trên sân khấu, cô cũng nhớ mình đã từng vì kết thúc bí kịch nhân vật nam nữ chính mà ứa đầy nước mắt nóng hổi.

Nghĩ lại cũng đúng, thì ra là thế, vận mệnh đã sớm âm thầm đánh dấu xong kết cục, chôn dưới chân đệm.

Chu Hạm Dạm ngơ ngẩn một lát, lại hồi phục tinh thần, chậm rãi thở hắt ra, nhìn thời gian, chỗ ngồi trên tấm vé.

Một ý niệm trong đầu đột nhiên tuôn ra, cô cầm lấy điện thoại bên cạnh, tìm kiếm buổi biểu diễn kịch nói《Thăm luyến chốn đào nguyên》, có một buổi, ngày hai tháng mười, tại Nhà hát lớn Pauli.

Lúc chọn chỗ ngồi, số hàng giống y nguyên, số dãy giống y nguyên, vẫn còn đang trống ở đó.

Chu Hạm Dạm bấm xuống mua.

Thầy Lâm nói anh từng xem năm lần, mà cô mới xem có một lần, có lẽ, năm tháng đổi dời, xem lại một lần nữa, sẽ có được một tâm trạng khác, một cảm xúc khác.

***

Ngày hai tháng mười, Chu Hạm Dạm đi sớm đến Nhà hát lớn, đổi vé tại lầu một xong, cô "xe chạy đường cũ" tìm được chỗ ngồi.

Bốn phía đã có không ít người tới xem, vị trí chỗ cô tầm nhìn không tốt chút nào, vì vậy bên cạnh cũng không có người nào.

Chu Hạm Dạm nhìn xung quanh một vòng, còn rất lâu mới đến lúc mở màn, cô có chút nhàm chán, dựa ra thành ghế, cúi đầu nghịch điện thoại di động.

Chẳng mấy chốc, một thân ảnh màu trắng đi vào lối đi nhỏ.

Lúc sắp đi đến gần, người kia như bị đánh trúng, đột nhiên ngừng chân, dừng hồi lâu, mới tiếp tục đi tới hướng này, ngồi xuống bên phải Chu Hạm Dạm.

Ánh sáng hội trường âm đậm mà ấm áp, như ngâm trong ánh hoàng hôn, mọi người thì thầm, tổng thể như chìm tước ngủ say.

Chu Hạm Dạm nhắm mắt ngủ, chống môi ngáp một cái, trong dư quang, cô phát hiện bên cạnh chẳng biết từ lúc nào đã có một người đến, liếc mắt nhìn sang.

Vừa nhìn một cái, Chu Hạm Dạm như bị sét đánh, kinh ngạc mà hoảng loạn.

Giống như trở về tuổi mười tám, trở về thời điểm vẫn còn là học trò của anh, Chu Hạm Dạm chân tay luống cuống, không tự chủ đứng dậy, gọi anh: "Thầy Lâm."

Giọng nói của cô bất ổn, giống như không cần thận ngã vào vòng xoáy.

Người đàn ông nhìn về phía cô, im lặng vài giây, giống như đang nhận biết cô, một hồi sau mới khẽ cười, nói: "Thật là trùng hợp nhỉ."

Tìm Chu Hạm Dạm kịch liệt nhảy, có ánh mắt né tránh, vén mái tóc ra sau tai, sửa sang lại quần áo nhăn nhúm do tư thế ngồi lười nhác vừa rồi, khẽ gật đầu, lại không biết nên nói cái gì.

Lâm Uyên vẫn đang nhìn cô: "Ngồi đi."

Chu Hạm Dạm ngồi xuống lại, ngồi nghiêm chỉnh, hai tay nắm chặt điện thoại di động.

Vô tình gặp được như thế, cô cảm xúc phập phồng, có đắng có ngọt, không biết là vui mừng hay là bi thương.

Kịch bản còn chưa mở màn, chớp mắt Chu Hạm Dạm đã chua xót, là chã chực khóc.

Cô cũng không biết vì sao, lo nghĩ như vậy, khó quên như vậy, phức tạp như vậy, tìm mờ hồ đau đớn.

Là vì thái độ của anh hơi có vẻ xa cách, hay vì anh không nhận ra mình trước, hay là vì, đều không liên quan đến hai điều này, mà chỉ là bởi vì nhìn thấy anh, lại gặp được thầy Lâm.

Cô cực nhẹ cực chậm mà hít hít mũi, giả vờ không biết gì cả, cùng anh hàn huyên: "Thầy vẫn còn dạy học ở Lăng Trung sao?"

"Đúng, " Lâm Uyên đáp, "Còn em."

Chu Hạm Dạm không trả lời ngay, dừng một chút, mới ăn ngay nói thật: "Em cũng làm giáo viên rồi, ở trường trung học phụ thuộc đại học Sư phạm, dạy lớp mười."

Lâm Uyên ngừng một lát, hỏi: "Dạy môn nào?"

Chu Hạm Dạm nói: "Ngữ văn."

Lâm Uyên lại hỏi: "Không dạy toán học sao?"

Chu Hạm Dạm gật đầu: "Hồi đại học học văn học Trung Quốc."

Lâm Uyên "Ừm" một tiếng.

Không nói thêm gì nữa.

Trong quá trình đối thoại, hai người không có nhìn về phía đối phương, giống như tận lực né tránh.

Chu Hạm Dạm bỗng nhiên sốt ruột không yên, vội vã muốn biết tình hình gần đây của anh, mọi thứ lúc này của anh.

Cô nuốt cổ họng một cái, khiến cho bản thân tỉnh táo lại, tựa như bạn cũ gặp lại, thật thà trêu ghẹo: "Thầy quả đúng là rất thích xem kịch nói nhỉ."

Giọng điệu Lâm Uyên cũng thoải mái: "Quốc khánh hàng năm của tôi đều, ngồi ở vị trí này của em, mấy hôm trước đặt vé, tôi còn đang suy nghĩ, ai đã chiếm chỗ ngồi của tôi."

Tới khi đến đây, mới phát hiện, là em sao.

Thì ra là cô gái nhỏ này.

Giống như nằm mơ vậy.

Giờ này phút này, toàn bộ đèn trong hội trường tắt hết, bóng tối như tấm lều vải nặng nề, nghiêng đầu phủ xuống.

Thời gian đảo ngược, nhân sinh như màn kịch lặp lại nhiều lần, thứ đã mất đi, cơ duyên bên trong, cuối cùng đã có thể trở lại như ban đầu.

Rốt cuộc còn chưa có mở màn, Chu Hạm Dạm đã cuộn trào nước mắt, nhưng cô vẫn kìm chế khóc nức nở, thấp giọng nói xin lỗi: "Thực xin lỗi, em không biết thầy cũng muốn ngồi ở đây."

Lâm Uyên hít sâu một hơi, lại khe khẽ thở ra: "Không sao rồi."

Tất cả đều không sao rồi, tình này cảnh này, đã là vô cùng may mắn.

May mà em vẫn là em, tôi vẫn là tôi.

May mà chỉ mới bốn năm, không phải bốn mươi năm.

May mà em vẫn là một mình, tôi cũng vẫn là một mình.

May mà nhớ mãi không quên, tất phải có tiếng vọng, may mà vận mệnh lại đem em đẩy tới bên cạnh tôi.

—— "Đã bao nhiêu tuổi rồi, mà còn khóc, như thế sao làm thầy được."

—— "Lần sau đừng đến một mình."

—— "Ừm, được."

—— "... Không có khóc."

—— "A."

—— "Cười cái gì..."

—— "Xem kịch nói trước đi, xem xong rồi, ra ngoài nói."

----- HOÀN CHÍNH VẤN -----

Bạn đang đọc truyện *Có Thể Chứng Minh, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.